

ΕΡΩΤΙΚΟ

3 05 90N
10. 454

TZIN XAPAOOY

"ΑΣΠΟΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ"

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΗ ΝΥΧΤΑ

Όριστικά πιά άνέτειλε τὸ φεγγάρι
τῆς περίφημης «ἀθηναϊκῆς νύχτας»,
τῆς νύχτας τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς καν-
τάδας, πού μᾶς κρατάει ἀγρύπνους,
ἐκστατικούς μπροστὰ στίς θείες ὁμορ-
φίες τοῦ ἀττικοῦ στερεώματος! Στούς
κινηματογράφους, στὰ θεάτρα, στίς
ταβέρνες, σὲ ὅλα τὰ ὑπαίθρια κέντρα,
ὅπου κι' ἂν πᾶμε θαυμάζουμε τὴν φεγ-
γερὴ λουρίδα τοῦ οὐρανοῦ μας, εἴτε
μὲ τὸ σαρκαστικὸ φεγγάρι, εἴτε μὲ τὸ
περιδέραιο τῶν ἀστρῶν... Ποιὸς δὲν ἐ-
ρωτεύθηκε τὴν ἀθηναϊκὴ νύχτα, ποιὸς
δὲν τὴν ἐξύμνησε: "Ερχονται ξένοι
πού τοὺς τραβᾷ περισσότερο κι' ἀπ'
τούς ἀρχαιολογικοὺς μας θησαυροὺς—
ἡ νύχτα μας, ἡ νύχτα τῆς Ἀθήνας.

Εἶναι λίγα χρόνια πού περαστικός
ἀπ' τὴν Ἀθήνα, ἔμεινε στὸ ἄστυ μας
μερικὸς μῆνας τὸ καλοκαίρι, ὁ διαση-
μος ἀργεντινὸς συνθέτης Ὁράτιος Πετο-
ρότσι, πού εἶναι γνωστὸς οἱ πάλιές
του ἐπιτυχίες ὅταν πρωτοῦρθε μὲ τὸν
Μπιάνκο. "Ε, λοιπὸν, τόσο γοητεύθηκε
ἀπ' τὴν ὁμορφιά τῆς νύχτας μας πού
συνέθεσε ἕνα ὠραῖο θαλάσκι μὲ τὸν
τίτλο «Νύχτες τῆς Ἀθήνας».

«Οἱ νύχτες σου, Ἀθήνα
γι' ἀγάπη μιλῶν
σὺν τραγουδάκι γλυκό,
Τ' ἄστρα σου ὅταν
φεγγαβολοῦν,
νοιώθω καὶ μυστικὸ...».

Σήμερα, αὐτὸ τὸ θᾶλς θριαμβεῖ
στὴν Ἀργεντινὴ ὅπου γίνεται καὶ πο-
λὺς λόγος γιὰ τίς νύχτες πού ἐνέπνευ-
σαν τὸν συνθέτη, μὲ τίς θείες θαρκά-
δες στὴν ἀσημένια θάλασσα τοῦ Σκα-
ραμαγκά, τίς αὐτοκινητῶδες καὶ στὴν
ποιητικὴ λωρίδα τοῦ φαληριώτικου ἀ-
κρογιαλιοῦ...

Αθάνατη ἀθηναϊκὴ νύχτα!

ΑΠΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ ΑΥΤΟ

ἀρχίζει ἡ δημοσίευσίς τοῦ
ἀριστουργήματος τοῦ
ΣΕΛΒΙΝ ΤΖΕΠΣΟΝ
ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

Εἶναι ἕνα ὑπέροχο ἄστυ-
νομικὸ μυθιστόρημα πού
θὰ σᾶς καταπλήξει ὅλους μὲ
τὴν ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρου-
σα καὶ πρωτότυπη πλοκὴ
του.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Εἰδήσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ
δι' ἀσυρμάτου ἰδιωτικοῦ
ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Εἰς τὸ Λονδῖνον ἔφθασε
ὁ βασιλεὺς ὁ Αἰθίοψ...
Οἱ διπλωμάται στὸν σταθμὸν
τὸν δέχτηκαν μετὰ τιμῶν—
πλὴν τοῦ ἱταλοῦ τοῦ πρεσβευτοῦ
πού εἶναι ὀλίγον... μύψ!

«Ἐν τῷ προσώπῳ σου—εἶπανε—
δὲν χαιρετῶμεν γόνον
τῶν Σελασιῶ τῶν Χαίλῃ
καὶ χρώματος καφέ-δ-λαί—
ἀλλὰ τὸ θῦμα μοναχὰ
τῶν ἀσφυξιογόνων!»

Κι' ὁ Μουσοσολίνι σκέπτεται:
«Τοῦ μὴ ὄρ νὸτ τοῦ μῆ;»
"Ὅπερ σημαίνει ἱταλιστὶ
καὶ σὲ μετάφραση πιστή:
Πῶς στὸ ρουθοῦνι του ὁ Νεγκουὸς
πολύ τοῦ ἔχει: μ π ῆ!

ΠΑΡΙΣΙΟΙ

Ἰδοὺ καὶ νέα κατὰκτησις
τοῦ αἰώνιου ποδοῦρου:
εἰσήλασαν γυναῖκες τρεῖς
πού τίς ἐκάλεσε ἡ Πατρίς
ἐντὸς τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς...
διὰ τοῦ παραθύρου!

Διόλου δὲ ἀπῆλθον,
τὰ φοβερά τὰ θήλας,
τὸν ἄνδρα θέτοιντα ἐκποδῶν
ἀπὸ παντοῦ καὶ βαβηδὸν...
συντόμως στοῦ Προεδρικοῦ
νά δοῦμε τὰ προύλαια!

ΑΥΣΤΡΙΑ

Ὁ Σοῦνιγκ ἀπὸ ἡμερῶν,
—πληροφορεῖται ἡ Βιέννη—
κρυφίως νὰ συναντηθῇ
μετὰ τοῦ Ντοῦτσε προσπαθεῖ,
κι' ἀπ' τὴν συνάντησιν αὐτὴν
θὰ δοῦμε ἐμεῖς τί βγαίνει!

ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

Μὲ τὴν τρανὴ ἀπαγωγὴ,
ἀγρίεψαν σὺν λύκοι
οἱ Ἰρακινοὶ—καὶ τοὺς ἀκοῦν
νά λένε πὼς διεδικιοῦν
καὶ τὴν Ἑλλάδα πού εἶχανε
κάποτε αὐτοὶ... τσιφλίκι!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΑΛΙ: Ο 'ΜΠΑΜΠΑΣ,

"Υστερα ἀπὸ πολὺμηνον ἐκπαίδευσιν
στὸν πεζὸ λόγο, νὰ τώρα πού «Ὁ Μπα-
μπᾶς Ἐκπαιδεύεται» καί... στὴν μουσικὴ!
Πρόκειται γιὰ μιὰ πολὺ ὠραία
ὁπερέττα τῶν Χατζηαποστόλου-Μελᾶ,
μὲ ἀρτία ἐκτέλεση ἀπ' τὸν ἄριστα κα-
ταρτισμένο θίασο τοῦ Πέτρου Κυριακοῦ
στὸ «Καζινὸ», μὲ τοὺς Ἐπιτροπάκη,
Μπέμπα Βερώνη, Ζωὴ Βλαχοπούλου, Πό-
πη Μέγκουλα κ.τ.λ... Τὰ μπαλέτα πολὺ
ἐπιτυχημένα καὶ ἐναρμονισμένα μὲ τὴν
γλυκεῖα μουσικὴ τοῦ Χατζηαποστόλου
φείδονται στὸν χορογράφον Κωνσταντι-
νίδη, Καλὲς οἱ σκηνογραφίαι τοῦ Γιάννη
Ἀμπελά. Τὸ ἔργο ἀναβιβάστηκε μὲ ἐ-
ξαιρετικὸ κέφι στὸ δροσερὸ θεατράκι τῆς
πλατείας Κάνιγγος καὶ φαίνεται πὼς θὰ
κρατήσῃ γιὰ πολὺν καιρὸ τὸ πρόγραμμα
τοῦ θιάσου μὲ τὴν ὠραία δημιουργίαν
τοῦ τύπου τοῦ ταβερνιάρη καὶ κατόπιν
ἐκπαιδευομένου μπαμπᾶ ἀπὸ τὸν Πέτρο
Κυριακὸ, ἄσσο τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ
θεάτρου καὶ τὰ ὠραία τραγούδια τοῦ
Πέτρου Ἐπιτροπάκη. Ἡ ὑπὸ τὴν διεύ-
θυνσιν τοῦ μαέστρου Γρ. Κωνσταντινίδη
ἀρχήστρα πολὺ μελετημένη.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΑΣ

"Υπειθυμίζομε στοὺς ἀναγνώστας μας
πού θὰ ἤθελαν νὰ ἀποκτήσουν τὰ βιβλία
μας: «Τὸ Κόκκινο Κρίνο», «Ὁ Ματωμένος
Στίβος», «Στὸ Περιθώριο τῆς Ζωῆς» καὶ
«Ἡ Χριστινὴ εἶναι Σπουδαία!» ὅτι μπο-
ροῦν νὰ τὰ ἔχουν ὡς τὰς 15 Ἰουλίου, χω-
ρὶς δελτίο, μόνον μὲ 10 δρα. γιὰ τὸ καθένα.
Θὰ τὰ βροῦν ὅλα στὰ πρακτορεῖα καὶ
ὕποπρακτορεῖα «Σπίρος Τσαγγάρης».

ΑΠΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ ΑΥΤΟ

ἀρχίζει ἡ δημοσίευσίς τοῦ
ἀριστουργήματος τοῦ
ΣΕΛΒΙΝ ΤΖΕΠΣΟΝ

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

Εἶναι ἕνα ὑπέροχο ἄστυ-
νομικὸ μυθιστόρημα πού θὰ
καταπλήξει ὅλους μὲ τὴν ἐ-
ξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα καὶ
πρωτότυπη πλοκὴ του.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΓΕΜΟΝΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΜΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΟΡΕΑ 1. Τζορτζ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Μόνο γιατί τήν αγαπούσε

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Κ.
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Αυτό το γράμμα ήταν σαν μαχαίρι μές στην καρδιά του. Άνω-νυμο όπως όλα τα γράμματα αυτού του είδους, γραμμένο στη γραφομηχανή.

Το διάβαζε και το ξαναδιάβαζε, κρατώντας το ανοιχτό μπροστά του. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στις λίγες γραμμές, λες και το χαρτί εκείνο είχε μαγνητική και τραβούσε...

Έγραφε :

«Αγαπητέ Κύριε Πέτρο,

Σάν καλός φίλος σας, είμαι υποχρεωμένος να σας καταστήσω γνωστόν κάτι που γίνεται είν θάρος σας και που ασφαλώς δεν θα τόχετε αντίληψη ακόμα, με την τυφή έμπιστοσύνη που περιβάλλετε ώρισμένα πρόσωπα. Η γυναίκα σας προσβάλλεται τη συζυγική σας τιμή. Σας άπατά με τον καλλίτερό σας φίλο. Το συνεταιίρο σας το Γιώργο. Είναι τώρα δυο μήνες που γίνεται αυτό, έπεσε στην αντίληψή μου από την πρώτη στιγμή, αλλά έδισταξα να σας το γράψω. Μά τώρα κατανίκησα αυτούς τους άνοητους δισταγμούς και άποφάσισα να σας άνοίξω τα μάτια. Οι δυο ένοχοι, συναντώνται μέσα στο ίδιο σας το σπίτι, τ' άπογεύματα τη Τρίτης, της Πέμπτης και του Σαββάτου. Πρόγραμμα κανονισμένο καθώς βλέπετε... Πιστεύω νάχετε διαπιστώσει κι έσεις την άπουσία του συνεταιίρου σας αυτά τα μοιραία άπογεύματα... Σας λυπούμαι ειλικρινώς, μά δεν έσθε μόνος... Τά παρακάτω είναι δική σας δουλειά...

«Ένας φίλος σας»

Ο Πέτρος σήκωσε τα μάτια του και εκύτταζε το ήμερολόγιο.

Ήταν Πέμπτη...

Κύτταζε και το ρολόι του.

«Έδειχνε έξη και δέκα.

Μιάμιση ώρα πριν ο συνεταιίρος του, ο Γιώργος Μαράθης, με την πρόφασιν μιάς οικογενειακής υποθέσεως, τον άφησε μόνο του στο γραφείο.

Τώρα ο Πέτρος θυμόταν ένα σωρό λεπτομέρειες, που δεν τού είχαν κάνει έντύπωσι, πριν.

Θυμόταν, αλήθεια, ότι τρεις φορές την έβδομάδα, αυτά τα μοιραία άπογεύματα, όπως έγραφε και ο καλός του φίλος, ο Γιώργος έρχόταν στο γραφείο φρεσκοζυρισμένος, παφουμαρισμένος και ντυμένος μ' εξαίρετική επιτήδευση κι έφευγε νωρίς με κάποια πρόσφαση πάντα...

«Έτσι είχε γίνει κι αυτό το άπογευμα»...

Θυμόταν ακόμα κι άλλες λεπτομέρειες. Κάτι κρυφές ματιές και άνεξηγητα χαμόγελα της γυναίκας του και του φίλου του, στο σπίτι, στο θέατρο.

Έκλειδωσε το γραφείο του από μέσα. Έπειτα έγύρισε πάλι στη θέση του, έσκυψε το κεφάλι και τ' άκούμπησε στους άγκωνες του, άπάνω στο τραπεζί...

Τη Τζούλια, την είχε παντρευτή πριν τρία χρόνια, έπειτα άπ' ένα μεγάλο έρωτα...

Η γνωριμία τους έγινε σ' ένα ταξίδι. Γνωρίστηκε πρώτα με τον πατέρα της, έναν έμπορεύόμενο... Έκείνος του σύστησε την κόρη του. Μελαγχρινή, τσαχπίνια, έξυπνη, σκορπούσε γύρω της μία γοητεία που τον άγγιζε στην καρδιά...

Οι δουλειές τον έκαναν να σχετισθί καλλίτερα με τον πατέρα της. Έπληγε στο σπίτι πολλές φορές, θήκαν μαζί έξω... Ένοιωσε πως την αγαπούσε τρελλά. Ένα θρόνυ καλοκαιρινό, ένε η έρωτική έξομολόγησις. Έκείνη του έδωσε πολλές ελπίδες, σε λίγο του είπε πως τιν αγαπούσε... Και πολύ γρήγορα έγιναν οι γάμοι τους.

Λένε πως ο γάμος είναι ο τάφος του έρωτα. Ψέμματα... Μετά τον γάμο την αγαπούσε περισσότερο. Τα μάτια της με το γεμάτο μυστήριο θάρος της, το κρυστάλλινο γέλιο της, τα καπρίτσια της, τα μεταξένια μαλλιά της ήταν ή ζωή του. Ζούσε γι' αυτήν... Άνεχόταν τις ιδιοτροπίες της κι υπέκυπτε σαν σκλάβος σε κάθε της έπιθυμία. Ήθελε να την βλέπει πάντα όμορφη, πάντα γοητευτική, πάντα εύχαριστημένη. Τον έαυτο του δεν τον έλογάριαζε καθόλου.

Κι' εκείνη...

Ω ! Δεν ήταν ή πρώτη φορά που ύποπτευόταν κάτι κακό.

Από τον πρώτο χρόνο του γάμου, έννοιωθε άσχημα προαισθήματα... Κάτι λεπτομέρειες στη ζωή της, κάτι άδικαιολόγητες άπουσίες με προφάσεις βεβιασμένες, που έσήκωναν πολύ νερό, κάτι χαμόγελα σε πρόσωπα που δεν νά τον άφίσουν ήσυχο. Κι' ακόμα μίρες φίλων, στις όποιες δεν έπληγαινε δεν τον ένθουσίαζαν... Καινούργιες φορούσε κι' έλειπε από το σπίτι πολλές ώρες... Γιατί άρα γε ;

Ακόμα, πόσες φορές δεν άργοϋσε το θράδυ να γυρίσι από εκεί που πήγαινε.

Την περίμενε στο σπίτι μιά, δυο και τρεις ώρες... Έρχόταν κουρασμένη, μαλλώσει, κι' άλλοτε εύχαριστημένη, σφυρίζοντας ένα εύθυμο σκοπό... Με θυμόταν τις άπαντήσεις :

— Ούφ ! καυμένη... Άνάκριση θα μου κάνης τώρα ;... Είχα πάει στη θεία μου... Ήμουν στο σινεμά... Μ' άργησε ή μοδίστρα μου... Με κράτησε ή κυρία Πενάρη... Έτσι ήθελα και άργησα...

— Καλά παιδί μου... δεν έπιμένω. Νομίζω όμως πως έχω το δικαίωμα να σε ρωτήσω. Άνδρας σου είμαι.

— Άνδρας μου ναι, μά όχι και άνακριτής... Έπί τέλους, άν άμφιβάλλης μπορείς να ρωτήσης. Έγώ σε ρωτώ που πηγαίνεις και πού γυρίζεις ;

Δεν έπέμενε.

Αν έπέμενε, θα έπακολουθούσε τσάκωμα, φωνές, άπειρές, και ίσως... ναι, ίσως θάφευγε, θα την έχανε. Η άλυσίδα που τους ένωνε δεν φαινόταν πολύ γερή και δεν θάπρεπε να βοηθήση αυτός στο σπάσιμό της.

Οι άπουσίες τ' άπογεύματα και τα θράδυα τον έβάζαν σε δυνατές ύποψιες.

Νά ήταν αλήθεια στής θείας της ; Νά είχε πάει στο σινεμά ; Νά την άργησε ή μοδίστρα της ; Νά την είχε κρατήσει ή κυρία Πενάρη ;...

Δεν ήταν δύσκολο να το έξακριθώση. Μά ήθελε να πιστεύη πως ήταν αλήθεια. Άν ρωτούσε κι' άν άνακάλυπτε πως ήταν ψέμματα όλ' αυτά, θα έσήμαινε ότι... Μά όχι. Έδιωχνε από το νου του κάθε τέτοια τρομερή σκέψη. Άφησε την άμφιβολία να στάξη το δηλητήριο στην καρδιά του, μά πάλι... γιατί όχι ; Μπορεί να ήταν αλήθεια ό,τι έλεγε. Η άμφιβολία άφίνει πάντα ένα παράθυρο άνοιχτό για ν' άναπνή κανείς. Γιατί να τσκληνε και να θυβιζόταν στο σκοτάδι της μαύρης βεβαιότητος ;...

Ήταν μία ζωή γεμάτη μαρτύριο. Μά όταν άφινε τα μάτια του να πλανηθούν στα δικά της, όταν άκούγε τη φωνή της που τον μεθούσε, όταν έχάιδευε τα μαλλάκια της, έννοιωθε τον έαυτο του αυτό ή όμορφιά. Κι' άν την έχανε... Κάθε θυσία θα μπορούσε να κάνει για να μή τη χάση.

Τον τελευταίο καιρό ύποψιάστηκε τις σχέσεις του συνεταιίρου του με την Τζούλια.

Είχε συνεταιρισθί με το Γιώργο πριν έξη μήνες. Ήταν παλιός του φίλος, από παιδιά σχεδόν. Έκείνος έλειπε έξω και μόλις είχε γυρίσει, για ν' άσχοληθί με το έμπόριο. Οι γνωριμίες και οι σχέσεις που είχε θα τον βοηθούσαν στη δουλειά του. Έτσι έγιναν συνεταιίροι...

Φυσικά, τον έφερε στο σπίτι. Και πήγαινε τακτικά. Η Τζούλια φαινόταν να δοκιμάζει αρκετή εύχαριστηση σ' αυτή τη συντροφιά. Ο Γιώργος, κοσμογυρισμένος, πιά νέος από τον Πέτρο, πιά καλοζωισμένος και πιά ραφιναρισμένος, είχε τόσα να διηγηθί, ήξερε τόσα να πη. Ήταν άκριβώς αυτό που λένε γοητευτικός κύριος. Ήξερε να περιποιηθί μία κυρία, να την

κομπλιμενταρή και να της κρατήσει ενδιαφέρουσα συντροφιά, χωρίς να την κουράση. Βοηθούσε τις ώρες να περνούν, χωρίς να τις καταλαβαίνει κανείς.

Πολύ γρήγορα έγινε ο φίλος του σπιτιού. Έτρωγε συχνά εκεί, έπληγαινε μαζί τους έξω, στο θέατρο, σε χορούς, σε έκδρομές.

Κι' ο Πέτρος αντίληφθηκε μερικά σημάδια σ' αυτές τις σχέσεις που δεν του άρεσαν.

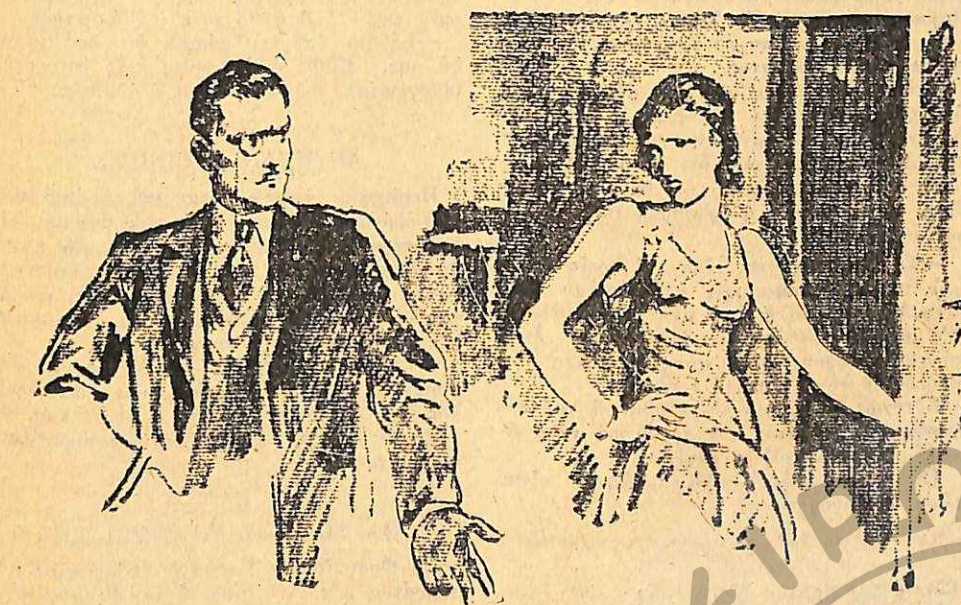
Γιατί άραγε έρχόταν τόσο τακτικά στο σπίτι ;

Γιατί μερικές κουβέντες που δεν μπορούσε να καταλάβη τη σημασία τους ;

Γιατί όταν έπαίξε πιάνο ή Τζούλια, πήγαινε κοντά, άκουμπούσε τον άγκωνά του άπάνω στο πιάνο και κύτταζε τη Τζούλια μέσα στα μάτια ;

Γιατί μερικές φορές χαμογελούσαν κι' οι δυο χωρίς λόγο ;

Γιατί, μερικές φορές, μιλούσαν σιγά, σχεδόν ψιθυριστά κι' όταν έμφανιζόταν ο Πέτρος έπαυαν κι' άλλαξαν κουβέντα ;

— Ούφ, καυμένη ! άνάκριση θα μου κάνης τώρα ;

Γιατί τη στιγμή του «ώρβουάρ», έσφιγγαν τα χέρια πιά δυνατά και πιά παρατεταμένα από ό,τι έπρεπε ;...

Ολ' αυτά έσήμαιναν...

Ναι, μά μπορούσε να ήταν τυχαία. Μπορούσε να μην είχαν καμιά ιδιαίτερη σημασία...

Και να τώρα που το άνωνυμο γράμμα δεν τού άφινε πιά καμιά άμφιβολία.

Ολ' αυτά, που είχε παρατηρήσει, έσήμαιναν ότι εκείνο που ύποψιαζόταν ήταν αλήθεια.

Η Τζούλια και ο Γιώργος...

Και τώρα, τη στιγμή που αυτός καθόταν σκυμμένος στο γραφείο του κι' έκλαιγε, εκείνη έβρισκόταν στο σπίτι του, παραδομένη σ' έναν έρωτα που σκότωνε το δικό του...

Τώρα μπορούσε να διαλύση και τις τελευταίες του άμφιβολίες.

Θάφευγε από το γραφείο και θα πήγαινε κατ' εύθειαν στο σπίτι. Θ' άνοιγε σιγά με το κλειδί του την πόρτα.

Θ' άνέβαινε άπάνω πατώντας με προφύλαξη, για να μην άκουσθί και θάβρισκε τους δυο έραστές άγκαλιασμένους. Έπειτα...

Κι' έπειτα τι θα γινόταν ;

Σ' αυτές τις περιπτώσεις δυο μόνο λύσεις ύπάρχουν για το σύζυγο που θρίσκειται σε τέτοια θέση : Νά σκοτώση, ή να διώξη. Για το πρώτο δεν είχε τη δύναμη. Θάκανε το δεύτερο. Χωρίς άλλο μόνη της ή Τζούλια θα δήλωνε πως θάφευγε. Ούτε συγγνώμη θα ζητούσε. Δεν ήταν ο τύπος της τέτοιος. Λοιπόν, θα τούς έβριζε πρώτα, θάφινε την ψυχή του να σκορπίση όλη την πίκρα της. Θα τούς έλεγε τα σκληρότερα λόγια. Κατόπιν θα τούς έδιωχνε. Κι' εκείνοι ντροπιασμένοι, χωρίς να πουν τίποτα για δικαιολογία—πως να δικαιολογηθούν—θάφευαν. Ο Πέτρος και ή Τζούλια. Έπειτα από λίγον καιρό το διαζύγιο...

Κι' έτσι θάχανε τη Τζούλια για πάντα. Από τη στιγμή που θα την έδιωχνε, δεν θα ύπήρχε πιά γι' αυτόν... Θα χώριζαν, χωρίς να πρόκειται ποτέ πιά να

Σκέψεις

—Δύσκολο είναι όχι το να πεθάνη κανείς σαν ήρωας αλλά σαν ήρωος... να ζήση.

—Το πιά φλόγιο πουλί είναι ή έλπίδα. Ποτέ δεν παύει να κελαδη στην καρδιά μας.

—Τά λόγια μας όσο όμορφα κι' άν είναι δεν θα είναι τόσο αγαπητά άν δεν περιβάλλονται κάπου-κάπου και με την κορνίζα της σιωπής.

—Δεν είναι καλός τεχνίτης εκείνος που μένει από κάθε έργο του ικανοποιημένος.

—Δεν μπορεί να βρής το δική σου κινώντας τον οίκτο και την συμπόνοια παρά μόνο με θρονοφωνητό όμοιο με το θρυχηθμό πεινασμένου λιονταριού.

—Εκείνος που δεν έτοιμάζει από την ήμερα την κανδήλα του θα πη ότι άνέχεται τη νύχτα το σκοτάδι.

—Δεν είδα άνθρωπο που να μην είναι εύχαριστημένος από το μυαλό του, μά ούτε κι' άνθρωπο που νάναι εύχαριστημένος από την τύχη του.

ΤΖΕΝΑΠ ΣΑΧΑΜΠΕΤΙΝ

φέρη, σχηματιζόταν μέσα στο νου του με μεγάλα γράμματα, φτιαγμένα από φωτιά, που χοροπηδούσαν τρελλά...

—Είσαι...

—Ναι ! Είμαι !... φώναξε με μανία, με όργη, με μίσος... Είμαι... θέλω να είμαι, παρά να την χάσω !...

—Έσπασε σ' ένα δυνατό κλάμα... Άρπαξε το γράμμα, το τσαλάκωσε και τσάκανε ένα σωρό κοματάκια. Άν είχε μπροστά του εκείνον που τόγραφε, θα τον έπνιγε. Άχ !... αυτοί οι φίλοι που ένδιαφέρονται για μας. Νάξεραν πόσο κακό μας κάνουν μ' αυτό το ένδιαφέρον τους μερικές φορές...

—Άνοίξε το παράθυρο και σκόρπισε το κομματιασμένο γράμμα έξω.

—Έπειτα, άσυναίσθητα, τράβηξε το κλειδί του σπιτιού από την τσέπη του. Γού φάνηκε πως κι' αυτό το μιλούσε και τού έλεγε :

—Έγώ μπορώ να μη σου άφίσω καμιά άμφιβολία... Πάρε με μαζί σου και θα σε βοηθήσω να ίδης τι γίνεται... Δεν έχεις παρά να με βάλης στην πόρτα δυο ώρες πριν από την κανονική. Φέρνεις δυο στρώφες, άνεβαίνεις τη σκάλα κι' έπειτα... έπειτα τη χάνεις για πάντα !

Ρίχτηκε σε μία πολυθρόνα με το πρόσωπο πάντα μέσα στις παλάμες.

—Άχ ! Θεέ μου, ψιθύρισε... Δεν θέλω να τη χάσω... Την αγαπώ, ό,τι και να κάνη... Προτιμώ νάχω τη λίγη αγάπη που δείχνει πως μου χαρίζει, προτιμώ να με άνέχεται, προτιμώ να κάνω πως δεν καταλαβαίνω τίποτα, παρά να τη χάσω για πάντα, παρά να μην έχω τίποτα από κείνην πιά. Ξέρω πως θα με κοροϊδεύσουν... Ξέρω πως θα με κυτάξουν ειρωνικά. Ξέρω πως θα λένε μεταξύ τους αυτή τη λέξη !... Ξέρω ακόμα πως θα θάζουν ένα σωρό πράγματα στο νου τους. Ολ' αυτά τα ξέρω... Θά τ' άνεχθώ. Μά θάναί μόνο γιατί την αγαπώ...

...Και το θράδυ γύρισε σπίτι του σαν πάντα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Μικρά Περύεργα

ΥΠΟΓΕΙΟΙ... «ΟΥΡΑΝΟΕΥΣΤΑΙ»:

Οι Άμερικανοί έκαναν τα υψηλότερα κτίρια του κόσμου: τους ουρανοξύστες, γιατί οι Ιάπωνες να μην κάνουν τους... υποχθονοξύστες; Μή γελάτε. Έτσι ασφαλώς θα όνομασθούν τα νέα κτίρια που θ' αρχίσουν να χτίζονται οι υπήκοοι του Μικάδου. Ότι έχουν τα άμερικανικά οικοδομικά μεγαθήρια σε ύψος θα το έχουν τα ιαπωνικά σε βάθος. Το χτίσιμο, ή μάλλον το σι-φ-ι-μ-ο-του πρώτου τέτοιου κτιρίου θα αρχίσει κατ' αιώτα στο Τόκιο. Θα ανοιχθεί ένα πηγάδι διαμέτρου 46 μέτρων από βάθους 330 και μέσα σ' αυτό θα κτισθεί ή υπερμοντέρνα πολυκατοικία. Μιά ζώνη άερισμού πλάτους 22 μ. 50 θα υπάρχη στο κέντρον της πολυκατοικίας, σαν είδος τεραστίου φωταγωγοῦ που θα παίρνει τὸν μολυσμένο αέρα και θα τὸν φέρνει στη στέγη, στην επιφανεία καλλιτέρας τοῦ ἐγκαταστῆστος.

Οι Ιάπωνες μηχανικοί δεβαίνουν ότι ή πολυκατοικία τους θα είναι μισή φυτό πὸ φθνή ή άπ' τα άμερικανικά «μπίλντιγκ».

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ...

Θά περιμένετε ποτέ ν' άκούσετε αυτήν την έκφραση συμπαθείας, για μία χώρα πλούσια και εύτυχημένη όπως ή Αυστραλία; Και όμως, Έχει κι' αυτή το δασνό της και πολύ μεγάλο μάλιστα. Την λυμαινόνται τα κουνέλια και οι καμήλες! Τα πρώτα, τα είχαν εισαγάγει πρό-έτων δοκιμαστικώς, για άναπαραγωγή, και τα εύλογημένα ηῤῥήθησαν και έπληθύθησαν τόσο πολύ ώστε να πάρουν κυριολεκτικώς... τα θανά και να μη αφήσουν χωρὸς κλαδί στις φυτείες. Τώρα διοργανώνονται δολοκλήρα κυνηγεία για την εξόντωσή τους.

Τὸ ίδιο συνέβη με τις καμήλες. Πολλαπλασιάστηκαν κι' αυτές καταπληκτικά και κάμνουν θραύση στα λειβάδια. Άν τις αφήσουν, τα περίφημα αυστραλιανά κοπάδια θα μείνουν χωρίς χορτάρι. Θα ψαφήσουν της πείνας. Η άυστραλική κυβέρνηση, έχει επικηρύξει τώρα τα κεφάλια των άδεσπότην αυτών καμήλων—που είναι και αυτές θήματα του αυτόκινήτου και της μηχανοκινήτου μεταφοράς.

ΤΕΧΝΗΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Ός γνωστόν, οι Ιάπωνες, έχουν τελειοποιήσει τόσο πολύ την κατασκευή τεχνητών μαργαριταριών, που κατήντησε να μην τα διακρίνουν καλά-καλά και οι ίδιοι από τα άληθινά. Οι Ιάπωνες δεν κατασκευάζουν τα τεχνητά τους μαργαριτάρια από καμιά χημική ύλη αλλά κάμνουν τα ειδικά όστρακοειδή να τα κατασκευάζουν μόνοι των. Εισάγουν δηλ. μέσα στο όστρακο ένα μικροσκοπικό χαλικάκι ή άλλο σκληρό σώμα. Τὸ στρείδι αφήνει άμέσως γύρω από το ξένο αυτό σώμα την ουσία εκείνη (μάρμαρο) που κάμνει το μαργαριτάρι και ύστερα από λίγον καιρό αυτό είναι έτοιμο. Για να ξεχωρίσουν τώρα τα γνήσια από τα τεχνητά μαργαριτάρια, έχουν οι Ιάπωνες ένα μηχανήμα, είδος ηλεκτρομαγνήτη. Άν τὸ μαργαριτάρι που τὸ κρεμῶνε από μιά μεταξωτή κλωστή μπῆρε στο μηχανήμα, συστραφεί, θά πῇ ότι είναι τεχνητό, άν μένη άκίνητο, είναι γνήσιο. Γιατί τώρα γίνεται αυτό: πῆ-ναι τὸ μυστικό των Ιάπωνων.

ΡΕΚΛΑΜΑ... ΑΔ' ΑΜΕΡΙΚΑΙΝ

Οι άμερικανοί έχουν δέδια τα πρωτεία σε πολλά πράγματα. Έκεί όμως που είναι κυριολεκτικώς, άντιπρόδρομοι, μέχρις έξωφρενισμού είναι ή μανία τους για τη διαφήμιση. Δεν ξέρουν τί να σκαρφισθούν για να κάνουν ρεκλάμα.

Έν τούτοις οι τρεις άδελφοί Λαζαρούς, κοσμηματοπώλαι και ώρολογοποιοί στην Νέα Υόρκη, ξεπέρασαν κάθε φαντασία.

Τὸ μαγαζί τους δούλευε καλά, αλλά γιατί να μη δουλέψη ακόμη καλλίτερα; Κάτι έπρεπε να γίνει. Έπὶ τέλους, μιά μέρα, ο ένας από τους άδελφούς φωνάζει:

—Εύρηκα! Έχω μιά έξοχη ιδέα.

Οι δυο άλλοι άδελφοί, άκουσαν και χειροκρότησαν με ένθουσιασμό την ιδέα του τρίτου Λαζαρούς.

Την άλλη μέρα, μιά αίτησις υπεβάλλετο στον δήμαρχο Νέας Υόρκης.

Του πρότειναν οι τρεις άδελφοί οὔτε λίγο οὔτε πολύ, να χαρίσουν ένα ώραιότατο ώρολόγι-βραχιόλι, στο άγαλμα της Έλευθερίας, που είναι στον λιμένα της Ν. Υόρκης, άνάλογο δέδια με τὰς σεβαστάς διαστάσεις του αγάλματος.

Στην αίτησή τους οι τρεις άδελφοί λένε ότι τό... βραχιόλι της Κας Έλευθερίας, θά έχη φωτεινό «καντράν» για να φαίνονται οι ώρες την νύχτα, ότι θά τὸ τοποθετήσουν δι' έξόδων των και ότι θά φροντίσουν ώστε να μη χαλάση ή προσθήκη την αρμονία του συνόλου...

—Τὸ βραχιόλι μας, είπαν οι τρεις άδελφοί που και προφορικώς ύποστήριξαν την αίτησή τους, θά έχη το σχήμα που θέλετε. Τὸ μόνο που ήθελαν εἰς ἀντάλλαγμα ήταν να ρεκλαμάρουν στην φωτεινή πλάκα του ώρολογίου τὸ κατάστημά των.

Εύτυχως όμως, για την αίσθητική του περιφήμου αγάλματος, ή προσφορά τους άπερρίφη μετὰ πολλὸν ἐπαίνων...

Οι τρεις ρηξικέλευθοι άδελφοί, είναι τώρα άπορηγόριοι.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΣΑ ΔΕΣΜΗ ΑΠΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Σά δέσμη από τριαντάφυλλα είδα τὸ βράδυ αυτό. Κάποια χρυσή, λεπτότατη, στους δρόμους εὐωδία και στην καρδιά αἰφνίδια καλωσύνη.

Στα χέρια τὸ παλτό, στ' άνεστραμμένο πρόσωπο ή αελήνη. Ηλεκτρισμένη από φιλήματα θάλλεγες την άτιμόφαιρα. Η σκέψις, τὰ ποιήματα, βάρος περιττό.

Έχω κάτι σπασμένα φτερά. Δεν ξέρω καν γιατί μᾶς ήρθε τὸ καλοκαίρι αυτό. Για ποιάν άνέλπιστη χαρά για ποιὸς αγάπες, για ποιά ταξίδι όνειρευτό

Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

(Έλεγεία και Σάτυρες).

Ιστορικές άπαντήσεις

Η έτοιμότης πνεύματος και τὸ θάρρος της γνώμης, έχουν σ' όλες τις εποχές τους... ήρωας των, όπως έχουν και τους θανυστάς των.

Παραθέτουμε παρακάτω, μερικές άπαντήσεις που έμειναν ιστορικές, και για τὰ πρόσωπα που τις έδωκαν αλλά πρό πάντων για τὸ περιεχόμενό τους.

ΠΕΡΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ

Άπό τις ιστορικότερες για τὸ υπέρφημό τους άπαντήσεις, είναι αυτή που έδωσε, ο περίφημος στρατάρχης Λεφέβρ, που ήταν ως γνωστόν ταπεινής καταγωγής, και που τὸν έκαμε για τὴν αξία του δούκα και στρατάρχη της Γαλλίας ο Μ. Ναπολέων.

Κάποτε, ένας από τους παλούς ευγενείς που περιστοιχίζαν τὸν Μεγ. Ναπολέοντα, θέλησε να τὸν κάνει έναν ύπαινιμό για τους τίτλους της ευγενείας του, για την αρχαιότητα της. Ο Λεφέβρ τότε τὸν άπήντησε:

—Βέδια υπάρχουν κάποια διαφορά μεταξύ μας. Εἶθε ο άπόγονος μιάς ιστορικής οικογενείας, ενώ εγώ είμαι ο ίδρυτής.

ΑΝ ΗΤΑΝ ΕΚΕΙΝΟΣ...

Περίφημο επίσης ήταν και ή άπάντησι που έδωσε ο διάσημος ιεροκλήρξ Φλεσιέ. Ο λιγώτερο δέδια άγέροχος, μᾶ πὸ πνευματώδης, ο δεινός εκείνος ρήτωρ άπήντησε σε κάποιον αὐλικό που τὸν ρώτησε, αν ήταν άληθεια πὸς ο πατέρας του ήταν κατασκευαστής σπαρματοστών:

—Βεβαιότατα και ήταν, άπήντησε μ' ένα χαμόγελο ο Φλεσιέ, είμαι όμως πεπεισμένος ότι, αν ήσασταν εἰσεἰ ο γυιὸς του, θά εξακολουθούσατε ακόμη να κατασκευάζετε σπαρματοστά.

ΘΑ ΤΟ ΕΙΧΕ ΥΠ' ΟΥΕΙ ΤΗΣ

Ο Φραγκίσκος Ίωσηφ, ο τελευταίος αὐτοκράτορ της Αυστρίας, ήταν, ως γνωστόν, αὐστηρότατος όσον άπόρα την τήρηση των κανόνων της έθιμοτυπίας.

Μιά μέρα, κάποια κυρία της Αὐλῆς, μῆ-κε στο δωμάτιο μιάς φιλοξενούμενης την εποχή εκείνη στα άνάκτορα του Σένμπουργκ πριγκίπισσας χωρίς να κάνει τις καθιερωμένες ύποκλίσεις. Πρέπει δὲ να σημειωθῇ ότι ήταν ή τετάρτη φορά που ή αὐλική αυτή έμπαινε εκεί μέσα, στο δωμάτιο της πριγκίπισσας κατόπιν προσκλήσεως της.

Ο αὐτοκράτορ, άφώναξε την... παρεστρα-πείσαν και την παρετήρησε.

—Μεγαλειότατε, είπε τότε ή αὐλική που ήταν, σημειωτέον, και βαρόνη, και τὸν έχω υπ' όψει μου όταν θά με ξαναφωνάξῃ ή Υψηλότης της.

Μετὰ πέντε λεπτά, ή βαρόνη είχε ύποβάλλει την παραιτήσή της στον αὐλάρχη.

ΑΞΙΖΕ Ο ΚΟΠΟΣ...

Ο στρατηγός Τυρέν, βλέποντας μιά μέρα, κατά την διάρκεια μιάς μάχης, ότι οι σφαίρες που έστελνε τὸ έχθρικό πυροβολικό, έκαμναν τους ευγενείς της ακολουθίας του να σκύβουν έξ ένοστίκτου τὸ κεφάλι, σπένδοντας κατόπι να τὸ ξανασηκώσουν γεμάτοι ντροπή, τὸς είπε:

—Δὲν περάζει φίλοι μου, μὴν ντρέπεσθε. Τέτοιοι έπισκέπτες αξίζουν τὸν κόπο μιάς ύποκλίσεως!

Ο Κονσταντ υπήρξε μπέμπης που άνατράφηκε μ' ένα τίποτα, γιατί ήταν όλιγαρχής. Ο γονεῖς, του σπᾶν να κλαίῃ κι' ο

νουνός του, που ήταν λίγο Μαρσεζέζος, ίσχυριζόταν πὸς τὸ παιδί είχε κληρονομήσει απ' αὐτόν τὸ κέφι του.

—Κυτᾶτε τὸν βαφτιστικό μου, έλεγε ο άγαθός Όλιβ, όταν ο Κονσταντ έβγαζε τὰ δόντια του όπως όλοι μας, μαρὸ παιδί, και δὲν έκλαιγε οὔτε ξεφώνιζε, παρὰ άντιμετώπιζε την καινούργια κατάσταση με μεγάλη γαλήνη. Ξέρετε τί σκέπτεται ο πιτσιρίκος; Πὸς θά είχε άδικο να γκαρίζῃ γιατί βγαίνουν τὰ δόντια του, εἶ-
—Εἶπα ἦταν ποσιμώτερο να περιμένη την στιγμή που θά έπεφταν για να χύση άπαρηγόρητα δάκρυα.

Ο Κονσταντ υπήρξε μέτριος μαθητής, χωρίς φιλοσοφία, χωρίς ζήλο, μᾶ και χωρίς έπιμονή στην τεμπελιά. Άπέτυχε πανηγυρικώς στις εξετάσεις του, τοποθετήθηκε ως μαθητευόμενος σ' έναν τυπογρά-
—Όπου έμεινε όσπου να φθάσῃ ή στιγμή της στρατιωτικής θητείας του. Υστερα έπέστρεψε στους γονεῖς του.

—Τώρα, τὸς είπε ο πατέρας του άφοῦ γιόρτασαν την έπιστροφή, άδειάζοντας μιά μποτίλλια άφρόδους οἶνου πὸς τέσσερα φράγκα, είσαι άνδρας και πρέπει να διαλέξεις ένα στάδιο. Τι λογαριάζεις να κάνης; Δὲν είμαι πλούσιος, πάντως όμως διαθέτω έν όλφ πεντακόσια φράγκα, που έβαλα κατά μέρος, αν έχης διάθεση να σπουδάσης ή να διδαχῆς καμιά τέχνη.

Ο Κονσταντ δὲν συλλογίστηκε πὸς τὸ εὔτελές τὸ ποσὸ περιόριζε κατά πολύ τις φιλοδοξίες του—άπλοστάτα, γιατί, όπως είπαμε, δὲν είχε φιλοδοξίες. Άποκρίθηκε μόνο τραυλίζοντας γιατί ήταν ψευδός:

—Σας... σας... εὔ... εὔ... χαριστῶ, μπαμπά, δὲν χρει... χρει... χρειάζομαι όμως χρή... χρή... χρήματα. Διά... διά... διάλεξα κιόλας και θέ... θέ... θέλω να γίνω... άνθρωπος ρε... ρε... ρεκλάμα!

Οι γονεῖς του κατάπληκτοι, διαμαρτυρήθηκαν. Ήξεραν πὸς ο Κονσταντ ήταν άφελής—όπωσδήποτε όμως μπορούσε να διαλέξῃ κάτι τὸ πὸς αξιοπρεπές—τι διαβολο!

Ο Κονσταντ όμως έπέμενε. Πάντα τὸ όνειρό του ήταν να γίνῃ άνθρωπος-ρεκλάμα. Αὐτὸ τὸ έπάγγελμα τὸν τραβούσε, τὸς έκαναν έντύπωση τὰ δυο φύλλα με τις ρεκλάμες που θά είχε μπῆρος-πίσω του και θά τὸς έπέτρεπαν να περὸση άπαρηγόρητος. Ήξε άλλου, όλοι όσοι καττάσσονταν στην στρατιά τὸν ανθρώπων-ρεκλαμῶν, είχαν μιά σχετική άνε-
—Μπορούσαν να κάνουν με τὸ κέφι τους την διαδρομή τους, άργά ή γρήγορα, ν' άκουμπήσουν κάπου για να

Ο άνθρωπος-ρεκλάμα

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΗΣ ΛΙΝ ΝΤΕΜΠΕΡ

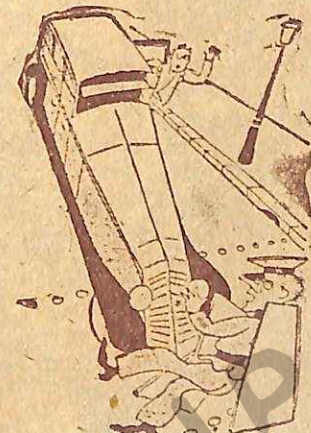
Ξεκουραστοῦν, να καθήσουν σε κανέναν πάγκο... Κι' οὔτε είχαν άνάγκη να ξεδεύουν σάλιο να πουν λέξη! Για έναν ψευδό, ήταν άσφαλώς τὸ καλλίτερο έπάγγελμα!

Ο πατέρας έπέμενε, ο γυιὸς όμως είχε πάρει πᾶς όριστικά κι' άμετάτρεπτα την άπόφασή του.

Τέλος, τὸ πήρε άπόφαση κι' ο πατέρας άφοῦ πρώτα άκουσε την δήλωση του νουνὸς πὸς ο βαφτιστικός του τὸν είχε άνέκαθεν άπογοητεύσει και τὸν έβρισκε όλοσδιόλου άχρηστο στην κοινωνία

Έπὶ έξη μήνες, με ήσυχο τὸ μυαλό του, έβγαλε στο συργιάνι δυο διαφημιστικά πανά που ρεκλάμαραν την «Γαλαζόκόκκινη ταβέρνα της μαύρης άπελπισίας», ως τὸ πὸς φτηνὸ ρεστωράν του Παρισιού.

—Θά μείνης άνθρωπος-ρεκλάμα σε όλη την ζωή σου, κλαιγόταν ο πατέρας του. Είναι τὸ πὸς έπονεῖσδιο έπάγγελμα!

Είχε την εύτυχία να τραβᾷ...

Μπορεί κανείς να κατανήσῃ άνθρωπος-ρεκλάμα όταν είναι άτυχος, δὲν έπιτρέπεται όμως ν' αρχίσῃ από εκεί!

—Μή... σε νοιά... νοιά... νοιά...
—Τι νιαναρίζεις;
—Μή σε νοιάζει! Έγώ θά τὰ βγά... βγά... βγά... λω πέρα! Θά γίνω πλού... πλού... πλού...

—Τι κακαρίζεις;
—...πλούσιος! Θά δῃς!

—Άφισε τον, έλεγε ο νουνός Όλιβ στον πατέρα, ο γυιὸς σου είναι ένας ήλιθος.

Ο Κονσταντ, σύμφωνα με τὸν Όλιβ, δὲν είχε καμιά έγνοια, καμιά φροντίδα... έν τη κοιταμάρα του! Γεμάτος σεβασμό για τὸ διαφημιστικό... καύκαλό του, τὸ πρόσχε πολύ, είχε τὰ μάτια του δεκατέσσερα μην τρακάρη πουθενά, άκολουθούσε τὰ καρφιά όταν έπρόκειτο να περάσῃ στο άλλο πεζοδρόμιο, και κοινοστεκόταν για να διαβάσουν οι διαβάτες την ρεκλάμα της «Γαλαζόκόκκινης ταβέρνας της μαύρης άπελπισίας» καθώς και τὸν τιμοκατάλογο.

Κατὰ βάθος, ήταν πεπεισμένος μόνο για ένα πράγμα: πὸς για να κάνῃ κανείς περιουσία, άρκεί να είναι τυχερός. Για

να συναντήσης όμως αὐτή την παιχνιδιάρη τύχη, δὲν άρκεί να την περιμένης κλεισμένος μέσα στο γραφείο ή σε κανένα εργαστήριο. Καλλίτερα να γυρίζῃς τους δρόμους—μὴ τυχόν και την συναντήσης.

Ένα βράδυ εκεί που ο Κονσταντ περνούσε μεγαλοπρεπώς μπροστά απ' την βιτρίνα ενός κοσμηματοπώλου, ένας άνδρας, που έβγαινε βιαστικά από μέσα, τράκαρε στο πανά του ανθρώπου-ρεκλάμα, ο Κονσταντ έκανε να προφυλαχτῇ απ' τὸ κτύπημα κι' έφραξε τὸν δρόμο στον άγνωστο που ήταν κλέφτης!

Έννοείται ότι ο Κονσταντ μαζί με τὸν κοσμηματοπώλη και δυο ύπαλληλους μπόρεσαν να έπιτεθούν εναντίον του κλέφτη και να τὸν άποφλίσουν. Ο άνθρωπος ρεκλάμα εισέπραξε ένα χιλιόφραγκο κι' απ' εκείνη την μέρα βάδισε σταθερά πὸς την τύχη!

Είχε την εύτυχία, την ώρα που περνούσε άπάνω απ' τὰ καρφιά της ασφάλτου, να τρακάρῃ με μιά ίσπανό-σουίζα που χάλασε τὰ διαφημιστικά πανά του. Καθώς ώδηγήθηκε στον πλησιέστερο φαρμακοποιό και εξετάστηκε για την κατάστασή του, τραύλιζε:

—Εἶ... εἶ... είχα δῖ... δῖ... δίκη, περ... περ... πατούσα πᾶ... πᾶ...νω στα καρφιά!

—Τὸν φουκαρᾶ, ο φόβος τὸν έκανε μευδό! είπε κάποιος.

Κοντολογῆς, ο Κονσταντ εισέπραξε 50. 100 φράγκα για τὸ δῆθεν πάθμά του!

Η τύχη όμως του Κονσταντ δὲν σταμάτησε ως εἶδω: ένα βράδυ, κάποιος μεθυμένος τράκαρε μαζί του και για να άξιωθῇ της συγγνώμης του, τὸς χάρισε ένα λαχείο που μόλις είχε αγοράσει.

Τὸ λαχείο κέρδισε στην κλήρωση 3 εκατομμύρια φράγκα!

Διατηρώντας τις καλλίτερες άναμνήσεις απ' τὸ έπάγγελμα του ανθρώπου-ρεκλάμα, ο Κονσταντ είναι φυσικό να μην ήθελε να τὸ άγκαταλείψῃ. Γι' αὐτὸ εξακολουθούσε να βγαίνῃ περίπατο με τὰ διαφημιστικά πανά μπῆρος-πίσω και να δέχεται σπῆτι του με την ίδια στολή. Άν ήταν φτωχός θά τὸν παίοναν για τρελλό, καθώς είναι όμως εκατομμυριούχος τὸν άνε ιδιότροπο

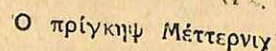
ΛΙΝ ΝΤΕΜΠΕΡ

Ένας μεθυμένος τὸς χάρισε ένα λαχείο...

Σε λίγο διαδοχατίζεις σπουδαίο ρόλο στο συναισθήμα του Ναπολέοντος και της «Μαρς» Λουίζας. Έπρεχνα ή ειρήνη. Ό καγκελλάριος, πού συνόδεψε στο Παρίσι την νεαρά αυτοκράτειρα παρατείνει σπότημους την διαμονή του εκεί. Ζητεί να χαρξή «νέαν γραμμήν κατευθύνσεως γιά τού μέλλον» τουλάχιστον αυτή είναι ή δικαιολογία πού δίνει τού αυτοκράτορα γιά την παράταση τής

Ὁ αὐτοκράτωρ μέμφεται τὸν καγκελλάριο

Κι' ἀλήθεια, ποιά θὰ ἦταν ἡ ὄψη τοῦ κο-
σμου, ἂν ζοῦσε σήμερον ὁ Μέττερνιχ...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Λ. ΣΤΡΟΓΚ

ταν παιδί, τσέρρισκε φούτ-

τά πράγματα. Τότε ὡς εὐ παροέστη

Τὸν γνώριζε καλλίτερα ἀπὸ τὴν κάθε
μιά. Ἐκείνη, ὁ ἑαδερφός της Τζόννυ
Ἀπέρον κι' ὁ Ντένις εἶχαν μεγαλώσει μα-
ζί. Ὁ Τζόννυ τὴν λάτρευε ἀνεκράθεν. Ὁ-
ταν ἡ Ἑλένη ἦταν παιδί, τὸβρισκε φυσι-

Φαντάζομαι όμως να είναι αρκετά έξυπνος ώστε να μην ξαναγυρίσει πιά...

Και σκύβοντας απάνω απ' τον βράχο, ο Ντένις φώναξε:

—Σε κάποια τρύπα κρύβεται ο παληοφοβιστάρης! Φοβάται να ξεμυτίσει... Κρύβεται σαν τον ποντικό! Είδε τα σκούρα κι' άλλαξε στρατόπεδο!

—Πώς το λες να λες ένα τέτοιο πράγμα! 'Ο Τζόννυ είναι πιστός στις πεποιθήσεις του όπως κι' εσύ στις δικές σου!

—Σπουδαίος πατριώτης! Παλληκάρι που αφήνει να εκτίθεται μια κοπέλλα γι' αυτόν! Είναι ένας ανάνδρος!

—Δεν θέλω να σε άκουω! "Αφισέ με να φύγω!

—Εδώ είμαι εγώ σκοπός!

—Αφισέ με να φύγω!

—"Ακουσε κουτορνίθι: "Υπάρχουν περιστάσεις όπου μπορεί κανείς να σεβαστεί τις ιδιοτροπίες των γυναικών. "Υπάρχουν κι' άλλες όπου ο ίπποτισμός προς τις γυναίκες γράφεται στα παλιά παπούτσια μας! Και τώρα, σ' αυτήν την περίπτωση βρισκόμαστε! Μην ξεχνάς πως έχουμε κηρύξει πόλεμο.

—Πόλεμο... έναντίον των γυναικών;

—Εκείνος κάγχασε:

—Κατά την διάρκεια του πολέμου, οι γυναίκες πρέπει να έμψυχώνουν τον στρατιώτη. "Ελα, δώσε μου ένα φιλή!

—"Η "Ελλεν τινάχτηκε πίσω.

—"Αφισέ με ήσυχη, είπε με σβυσμένη φωνή.

—Εκείνος όμως ώρμησε, την άρπαξε και την σήκωσε στην αγκαλιά του, φιλώντας την στο πηγούνι. "Η "Ελλεν έκανε να αντισταθί αλλά εκείνος την κρατούσε σφιχτά.

Τότε παραμέρισαν οι θάμνοι σε μικρή απόσταση, απάνω στον βράχο κι' ένας άγνωστος ώρμησε προς το μέρος τους.

—Στρεφόμενος στον θόρυβο, ο Ντένις είδε έναν κοντό ανθρώπινο.

—Τώρα, τον γράπωσα! φώναξε έθουσιασμένος κι' έβαλε το χέρι στην τσέπη του.

Προτού όμως προλάβει να το βγάλει, η "Ελλεν το είχε αρπάξει, το κρατούσε σφιχτά, κρεμόταν σ' αυτό με όλη της την δύναμη.

—"Αφισέ με, κουτορνίθι... "Αφισέ με!

Με τους γερούς μυς του την τράνταξε ολόκληρη, χωρίς να κατορθώσει όμως να απαλλαγεί από αυτήν. Βλαστημώντας τότε, σήκωσε την νέα και πήρε το ρεβόλβερ του με το άριστερό χέρι. "Απελπισμένη, αγωνιζόμενη τρελλά, η "Ελλεν κατάρθωσε να του δαγκώσει το χέρι...

Με μια απότομη κίνηση ο Ντένις την πέταξε μακριά του. "Εκείνη, μισοζαλισμένη, άνασκηκώθηκε κι' είδε τον Τζόννυ να όρμα σαν τίγρις απάνω στον Ντένις και να τον ανατρέψει. Την ίδια στιγμή, είχε με ανακούφιση πώς το ρεβόλβερ είχε πέσει απ' το χέρι του Ντένις.

Οι δυο άνδρες, άρπαγμένοι, πάλαζαν άγρια. "Η όρμη της επιθέσεως στην αρχή, έφερε σε πλεονεκτική θέση τον Τζόννυ. Βρισκόταν από πάνω και προσπαθούσε με λύσσα να τυλίξει τα χέρια του γύρω απ' τον λαιμό του Ντένις. "Η "Ελλεν δάγκωνε τα χείλη της από φρίκη. "Ήξερε πως ο Ντένις ήταν πολύ πιο δυνατός απ' αυτόν. Ξαφνικά, ο Ντένις τον έσυρε

πάνω του, μάγουλο με μάγουλο και κατάρθωσε να τον ανατρέψει. "Ο Τζόννυ όμως, ακράτητος πιά, τον χτύπησε στο σαγώνι με την γροθιά του κι' οι δυο τους κυλίστηκαν πάλι ο ένας πάνω στον άλλο αλληλογρονθοκοπούμενοι.

—"Η "Ελλεν τους κύτταξε και κάτι το παράξενο συνέβαινε μέσα της. Κατά τα πρώτα δευτερόλεπτα, είχε ανοίξει τα μάτια δύσπιστη, σαν να βλέπε έναν ξφιάλη. Δεν ήταν δυνατόν αυτοί οι δυο που πάλαζαν τρίζοντας τα δόντια από λύσσα να ήταν ο Ντένις κι' ο Τζόννυ—ο Ντένις της κι' ο Τζόννυ της!—που τους ήξερε από τα παιδικά της χρόνια, που είχαν περάσει τόσες εύτυχισμένες μέρες μαζί.

Δεν ήταν δυνατόν. "Επρεπε να τιμηθεί το χέρι της για να ξεπλυθεί. Κι' απότομα, σαν άστραπή, η καρδιά της ένοιωσε ένα καινούργιο αίσθημα. "Εκεί ήταν μονάχα ο άνδρας που αγαπούσε, που αγωνιζόταν υπερασπιζόμενος την ζωή του έναντίον ενός έχθρου. Θυμήθηκε πως στα πόδια της ήταν το ρεβόλβερ κι' άπλωσε το χέρι της να το αδράξει.

Πολύ άργα όμως! Με μια δυνατή σπρωξιά, ο Ντένις είχε απαλλαγεί απ' τον αντίπαλό του, και τον τινάξε λίγα βήματα πίσω. "Υστερα, μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο άπλωσε το χέρι προς το ρεβόλβερ. "Ο Τζόννυ συνήλθε και είδε την χειρονομία του Ντένις. Δεν μπορούσε όμως να κάνει τίποτα.

Τι να ένοιωσε άραγε εκείνη τη στιγμή η "Ελλεν; Τό βέβαιον είναι πως έκανε το μόνο πράγμα που ήταν δυνατόν να κάνει τους δυο άνδρες να ξεχάσουν τον άγώνα τους: με μια διαπεραστική κραυγή, έτρεξε και ρίχτηκε μέσα στο ποτάμι!

Το ρεύμα την παρέσυρε βυθίζοντάς την αλύπητα. "Ενοιωσε τους πνευμόνες της έτοιμους να σκάσουν, το αίμα βούτζε σ' αυτιά της... Ξαναήρθε στην επιφάνεια, αρκετά μακριά από την όχθη.

—"Ακούγοντας την κραυγή της, θέλα οί δυο άνδρες στράφηκαν. Για μια στιγμή, στάθηκαν σαν χαζοί, ξεχνώντας τον άγώνα τους.

Πρώτος, ο Τζόννυ, συνήλθε. Σηκώθηκε βίχοντας, κρατώντας με το ένα χέρι

τα πλευρά του.

—Σατανά, τού είπε, με τσάκιες!

Προχώρησε τρικλίζοντας ως την άκρη του βράχου και ρίχτηκε στο ποτάμι. Το ρεύμα τον παρέσυρε, χωρίς να τον βυθίσει όμως. Είδε την "Ελλεν και κολύμπησε προς το μέρος της.

Χρειάστηκαν μερικά δευτερόλεπτα για να καταλάβει ο Ντένις τι είχε συμβεί. "Εμεινε σκυμμένος απάνω απ' τον βράχο, με γουρλωμένα μάτια, κυττάζοντας το ζευγος μέσα στο ποτάμι. Είδε τον Τζόννυ να θάβει την "Ελλεν και να την πιάνει απ' τους ώμους. Κολυμπούσε ανάσκελα, αγωνιζόμενος να απαλλαγεί απ' την όρμη του ρεύματος.

—"Ο Ντένις συνήλθε κι' άρχισε να κατεβαίνει βιαστικά προς την όχθη. "Εσπασε ένα κλαδί και το άπλωσε μέσα στο ποτάμι.

Μόλις πρόλαβε...

—"Ο Τζόννυ ήταν ξεαντημένος. "Η πάλι του είχε κόψει την αναπνοή. "Η "Ελλεν, που την βάραιναν τα πακέτα της, δεν μπορούσε καθόλου, να τον βοηθήσει. "Ανίκανοι να ξεφύγουν απ' τον κλοιό του ρεύματος, στροβιλίζονταν με κίνδυνο να πνιγούν...

—"Ο Τζόννυ, απλώνοντας το χέρι, κατάρθωσε να πιασθεί απ' το κλυδί.

—"Ελλεν! Τό χέρι σου!

—"Η "Ελλεν, μολοντί ζαλισμένη, άπλωσε μηχανικά το χέρι κι' έφειξε τ' δάχτυλά της. Κρατήθηκεν γερά.

—"Ο Ντένις τους βοήθησε να σκαρφαλώσουν στους βράχους.

—"Επί ένα ολόκληρο λεπτό, κανείς δεν είπε λέξη. Κι' οι τρεις ήταν καθισμένοι σε στάση πλήρους ξεοαλήσεως. Κυττάζονταν, κατάκοποι.

Τέλος, κάτι σαν χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα πρόσωπα των ανδρών.

—"Ωραία τα καταφέραμε! είπε πρώτος ο Ντένις.

—"Η "Ελλεν έκανε να μιλήσει, έβριξε κι' έσκυψε μπροστά. Είχε καταπιεί πολύ νερό. "Ενοιωσε τους δυο άνδρες να την κρατούν και να της χτυπούν την πλάτη.

—Ευχαριστώ... Ευχαριστώ... Είμαι ο λωσδιόλου καλά τώρα!

Κάθισε μισογελώντας και μισοκλαίγοντας.

—Είμαστε για τα πανηγύρια! επανέλαβε ο Ντένις.

—"Ο Τζόννυ χαμογέλασε.

—"Ελλεν, διαβολάκο, γιατί τ'όκανες αυτό; Κόπηκε το αίμα μας! είπε ο Ντένις.

—"Η "Ελλεν γέλασε:

—Πώς να σας έμποδίσω αλλοιώς;

Μετάνοιωσε για τα λόγια της γιατί οί δυο άνδρες κατσούφισαν.

—Θυμάστε την τελευταία φορά που ήμασταν καθισμένοι κι' οι τρεις εδώ; συνέχισε, λέγοντας το πρώτο που της ήρθε στο νοῦ για να σκεφθούν κάτι άλλο.

—"Ο Τζόννυ συνωφρώθηκε.

—Δεν θυμούνται...

—Σίγουρα, εσύ, Ντένις θά θυμάσαι...

—Ναι, ναι... "Ήταν "Ιούνιος μήνας...

—Βράδυ... Φεγγάρι...

—Θυμούνται, είπε ο Τζόννυ. "Ενα μεγάλο φάρι έπαιζε μέσα στο νερό. Συζητούσαμε γι' αυτό...

—"Ωσπου ο Ντένις θύμωσε και πέταξε πέτρες για να το διώξει.

—Θυμούνται... τι όπέροχη βραδυά!

—"Ο Ντένις κύτταξε μια τον έαυτό του και μια τον Τζόννυ: ήσαν μούσκεμμα.

—Τώρα πιά, δεν ήμαστε για πικ-νίκ, είπε. Φταίς εσύ, "Ελλεν, που κατέστρεψες τα τρόφιμά μας.

—"Η "Ελλεν έβγαλε τα πακέτα μέσα από τον κόρφο της.

—Τα φρούτα δεν χάλασαν, ούτε ή σοκολάτα, Τζόννυ, είπε. Φοβούμαι μόνο πως δεν συμβαίνει το ίδιο με τα σάντουιτς.

—"Ο Τζόννυ με την "Ελλεν κύτταξαν τον Ντένις. Αυτός σήκωσε τους ώμους.

—Τι διάβολο να κάνουμε; ψιθύρισε ή "Ελλεν.

—"Ο Ντένις κατσούφισε.

—Σκέψου κάτι, "Ελλεν, της είπε.

—"Η "Ελλεν τον κύτταξε:

—Είμαστε στην διάθεσή σου. "Εσύ να μάς...

—Σούτ!

Σήκωσε το χέρι απότομα κι' άφουγκράστηκε.

—"Ελεγα πως άκουσα κάτι, ψιθύρισε.

—"Ο Τζόννυ στροβιλοτούσνισε:

—Είναι ο καταρράκτης, είπε. Θαρρείς κι' άκούς φωνές, ενώ είναι το άναθεματισμένο το νερό...

—"Ο Ντένις όμως ήταν ανήσυχος.

—Πάω να ρίξω μια ματιά, είπε. Περιμένετε με εδώ.

Σηκώθηκε κι' έσπευσε στην άκρη του βράχου, απ' όπου άρχισε να έρευνά με το βλέμμα την ακροθαλασσιά. Ξαφνικά, το ζευγος τρουαγμένο είδε τον Ντένις να κάνει νοήματα σε κάποιους που ήσαν κάτω. Σε λίγο, επέστρεψε κοντά στους παιδικούς φίλους του.

—Είναι μερικοί απ' τους ανθρώπους μου, είπε. Γρήγορα, έσείς οί δυο, κρυφίτε εκεί, μέσα στους θάμνους...

■ ■

Για μια στιγμή, ο Τζόννυ τον κύτταξε διαστάζοντας. "Υστερα άρπαξε απ' το χέρι την "Ελλεν κι' άρχισαν να τρέχουν άναμεσα στους θάμνους. Τρύπωσαν απάνω στον βράχο. Με καρδιοχτύπι, άφουγκράστηκαν τον Ντένις που σφύριζε. "Η "Ελλεν κύτταξε άνάμεσα από ένα άνοιγμα και τον είδε να παίρνει το ρεβόλβερ και να το βάζει μέσα στην τσέπη του. Ξαφνικά, ή "Ελλεν έσφειξε το χέρι του Τζόννυ.

—Τό καλάθι μου, ψιθύρισε. Εύτυχώς που την ίδια στιγμή ο Ντένις το είδε. "Ωρμησε και τ'όκρυψε σε μια τρύ-

πα, προτού φθάσουν οί φίλοι του.

—Γειά σου, Μάτ! φώναξε τέλος. Γειά σου, Τζίμ!

—Γειά σου!

—"Η άπάντησή ήταν από τόσο κοντά που ο Τζόννυ κι' ή "Ελλεν ανατρίχισαν.

—Τι κάνεις εκεί, Ντένις;

—Κι' εγώ δεν ξέρω.

—"Εκανες μπάνιο; Πώς είσαι έτσι μουσικί;

—Είδα ένα σκυλί να πνίγεται και καθώς έχω ευαίσθητη καρδιά, το έσωσα. Νά και το ευχαριστώ του...

—"Εδειξε την δαγκωματιά του χεριού του.

—Καλά να πάθης! "Αν το πετύχουμε όμως το σκυλί, δεν την γλυτώνει!

—Ποῦ πάτε, οί δυο σας;

—Λίγο παραπάνω. "Ερχεσαι μαζί μας;

—"Οχι. "Εχω κάποιο σχέδιο.

—Νά μείνω μαζί σου; ρώτησε ο ένας.

—"Οχι, σ' ευχαριστώ.

—"Η "Ελλεν τους είδε να απομακρύνονται και να χάνονται. Ξαφνικά, ο Τζόννυ, την άγκάλιασε με άνακούφιση και την φίλησε βιαστικά. "Εκείνη αντίσταθηκε για να μὴν πάρει ο Ντένις και τους βρή έτσι.

■ ■

—Τό πεδίο είναι ελεύθερο. Τώρα, μπορείτε να βγείτε! τους φώναξε ο Ντένις. Τό πρόσωπό του είχε ένα σκληρό ύφος. "Ο Τζόννυ προχώρησε και τού έτεινε το χέρι.

—Σ' ευχαριστώ, Ντένις, σοῦ χρωστώ την ζωή.

—Δεν ντρέεσαι; τού άποκρίθηκε εκείνος χωρίς να τού σφίξει το χέρι. Βλέπεις τι μ' έκανες; Προδότη!

—Μὴν τὸ πῆς αυτό! είπε ή "Ελλεν.

—"Ο Ντένις κούνησε το κεφάλι.

—Τζόννυ, θά κανονίσουμε οί δυο μας αυτόν τον λογαριασμό.

—"Ο Τζόννυ τον κύτταξε κατάματα.

—Καλά, είπε.

—"Αφισέ μας, "Ελλεν, για μια στιγμή, είπε ο Ντένις. "Εγνοια σου και δεν θάρπαχτούμε. Σοῦ τὸ υπόσχομαι. Πήγαινε πίσω απ' τον βράχο. "Οχι μακριά.

■ ■

Τι ξφιάλης που είχε καταντήσει ή ζωή! σκεπτόταν μελαγχολική ή "Ελλεν, κυττάζοντας τον άφορισμένο καταρράκτη. Ποιός θά φανταζόταν πως ή είρήνη των δυο τελευταίων χρόνων θά ταραζόνταν έτσι; Πως ήταν δυνατόν, δυο άνδρες που

αγαπούσαν την ίδια πατρίδα να πολεμούν οί μὲν τούς δέ;

—Ξαφνικά, ένας ξηρός κρότος την έκανε να τινάχτει. "Ήσυχασε όμως: θά ήταν ο καταρράκτης.

Μια προαίσθηση έν τούτοις την έκανε να σηκωθεί και να τρέξει σαν τρελλή. Μόλις πέρασε τον βράχο, είδε κάποιον να προχωρή. Με στεναγμό χαράς, άναγνώρισε τον Τζόννυ.

—Τι συνέβη; Ποῦ είναι ο Ντένις; Μ' ένα λυγμό, ο Τζόννυ ψιθύρισε:

—"Εκεί... κάτω... Νεκρός...

—"Ω! Τόν σκότωσες;

—"Οχι εγώ... Είχαμε άφισει το ρεβόλβερ άνάμεσά μας και τραβήξαμε κλήρο. "Εκείνος κέρδισε. "Απλωσε το χέρι και τὸ πήρε. "Εκλεισα τὰ μάτια. "Άκουσα έναν πυροβολισμό. Τά ξανάνοιξα κι' είδα πως άντί να με σκοτώσει, είχε σκοτωθεί! "Η "Ελλεν τον κύτταξε με φλογερό βλέμμα:

—Θά ήθελα όλοι οί κάτοικοι αυτής της χώρας κι' ή ίδια ή χώρα να βουλιάζουν στην θάλασσα! Τι σκληρότητες! "Όλοι είμαστε ένοχοι!... Οί φίλοι του άσφαλώς θά άκουσαν τον πυροβολισμό.

—Πάμε να φύγουμε!

Καθώς προχωρούσε μπροστά, ο Τζόννυ, ξαφνικά βρέθηκε περικυκλωμένος απ' τους έχθρους του. "Η "Ελλεν άκουσε θυμωμένες κραυγές.

■ ■

—Εξω - φρενών, οί φίλοι του Ντένις, μόλις είδαν τον Τζόννυ, με άγριες κραυγές τον σημάδεψαν με τὰ ρεβόλβερ τους. "Εκείνος σταμάτησε και σήκωσε τὰ χέρια. Παγωμένη απ' τον φόβο της ή "Ελλεν ξεφώνισε:

—"Οχι! "Οχι! Δεν τον σκότωσε! "Ο Ντένις σκοτώθηκε μόνος του. Σας τὸ όρκίζομαι! "Ακούστε με!

Τετέλεσται! Πως να την πιστέψουν που είχαν μπροστά τους τὸ πῶμα του φίλου τους;

■ ■

Τώρα που τὸ πῶμα του Τζόννυ κυλίστηκε μέσα στον καταρράκτη, ή "Ελλεν σωριασμένη απάνω στο βράχο έκλαιγε σαν παιδί και σκεπτόταν πως ίσως να την είχε ξεγελάσει ή καρδιά της και να θρηνούσε τώρα σ' αλήθεια, όχι τον χαμένο τὸν άρραβωνιαστικό της, αλλά τὸν γυναιόυ Ντένις...

Λ. ΣΤΡΟΓΚ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ:

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ
ΕΝΑ ΤΟΣΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙ-
ΣΤΟΡΗΜΑ

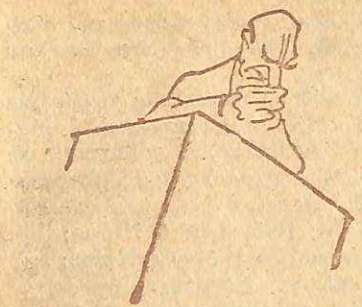
ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

—"Ο κ. Πειραχτήρης είναι όχι μόνο πονό ψυχος μά και άνθρωπος της τάξεως και της μεθόδου. Την ώρα που σώζει κάποιον πνιγμένο θυμάται πως ο "Ερυθρός Σταυρός έχει εκδώσει σχετικές οδηγίες, Σπεύδει λοιπόν προ παντός άλλου να τις συμβουλευθεί, για να εκτελέσει έπειτα όπως πρέπει το καθήκον του...

Ο φοβερός ύπναρᾱς

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

νομάζεσαι;
—Κωσταντίνος Πεπεριᾱς...
—Επάγγελμα;
—Δουλείς του ποδαριού...
—Ορκίσου.
—Στην ψυχή της μάνας μου!
Κῶμα γέλωτος γεμίζει το δικαστήριο.
Ο πρόεδρος δαγκώνει τὸν μύστακα για να κρατήσει τὴν σοβαρότητά του. Ὁ εισαγγελεύς καγχάζει. Ὁ γραμματεὺς μειδία.
—Ορκίσου ὅτι θὰ πῆς τὴν ἀλήθεια χωρίς φόβον καὶ χωρίς παθος.
—Μὰ τὴν Παναγία!
—Στὸ εὐαγγέλιο τὸ χέρι σου! Δὲν ἦλθες ποτέ σὲ δικαστήριο;
—Ὀχι!

Ἐπὶ τέλους ὁ μάρτυς ὀρκίζεται. Ὁ κωνονικά τὴν ἐπεμβάσει ἐνὸς δικηγόρου καὶ ἡ ἐξέτασις ἀρχίζει:
—Γνωρίζεις τὸν κατηγορούμενο;
—Ἀμέ; Χρόνια παρέα!
—Τὶ ξέρεις;
—Κοιμάται ὁλόρθος κύριε προεδρε!
Οὐτε ὑπνοβάτης ποὺ λὲς νὰ ἦτανε!...
Ἐπισταμένως λοιπὸν θὰ σοὺ τὸ πῶ καὶ δὲν θὰ τὸ πιστέψης. Δόσε θάση, νὰ δῆς μυστήριο! Τὸ ὁποῖον τὸ μεσημέρι ποὺ λείει ὁ λόγος μόλις μασήση, ὅπου νὰ θρεθῇ θὰ τὸν ἐπάρῃ. Ἐπισταμένως κ. πρόεδρε μὴ βολὰ βρέθηκε στὸ σπῆτι μου, ἔνεκα ποὺ γιόρταζα τὰ γενέθλιά μου καὶ ἦταν νὰ φάμε ὅλη ἡ παρέα ἐπισταμένως! Τὸ λοιπὸν, καθόμαστε ὅλοι, καθ' ὅτι ἦλθε τὸ μεσημέρι, κρασάκι, μεζεδάκι, ποτηράκι, κουβεντίτσα, τραγουδάκι, σοῦπα-μουῖτες, πέρασε μὴ νὰ ἔρῃ ἐπισταμένως! Τὸ ὁποῖον ἐξαφνικὰ βλέπομε τὸν Μαξιλαράκη νὰ τὸν τραβά! Χρρ... χρρ... χρρ... ὁπότε τὸ σπῆτι καὶ τὸν Ἅγιο Ὀνούφριο τὸν πεταλωτῇ, κοιμόταν ἐπισταμένως! Βρὲ τί ταμιμιές δὲν τοῦ κάναμε, τί νεοὶ δὲν τοῦ χύσαμε, τί φτερό στὴ μύτη δὲν τοῦ θάλαμε! Τίναζόταν, ἔβριζε, φταρνιζόταν, μὰ ποὺ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του! Τὸ θεθαῖ ἐπισταμένως κ. πρόεδρε, ἕτερον δὲν ἔχω καὶ γράμματα γνωρίζω, Κωνσταντῖνος Πιπεριᾱς, ἐκ Μοσχοχωρίου Λαμίας...

—Καλὰ τί ξέρεις μετὰ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ αὐτοκινήτου;
—Μεδέν!
—Τίποτε;
—Μεδέν κ. πρόεδρε. Μοῦ εἶπαν κάτι, ἀλλὰ ἐπισταμένως δὲν γνωρίζω.
—Πῆγαινε λοιπὸν... ἐπισταμένως!
Καὶ ὁ μάρτυς ἀπέρχεται, μέσα εἰς τὸ κῶμα τῆς γενικῆς ἱλαρότητος.
Ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται; Εἶναι μὴ ὑπόθεσις διασκεδαστική. Δὲν ἦταν ὁπνος αὐτὸς ποὺ ἔπαινε τὸν κατηγορούμενο. Οἱ τρεῖς μάρτυρες ποὺ ἐξετάσθηκαν τὸ θεθαῖσαν ἐνὸρκως. Μόλις ἔτρωγε τὸ μεσημέρι καὶ ἐθάβαινε ὀλίγον τὸ

στομάχι του, εὐθὺς ἀμέσως θάραιναν καταπληκτικὰ τὰ βλέφαρά του καὶ ὁ γλυκύτατος ὕπνος τὸν κατελάμβανε ὁποῦδήποτε καὶ νὰ θρισκόταν. Μὲ κανόνι δὲν ξυπνοῦσε πλέον. Μὴ τουλάχιστον ὥρα ἔπρεπε νὰ κοιμηθῇ για νὰ ξυπνήσῃ. Σ' αὐτὸν, λοιπὸν, τὸν ἄνθρωπο συνέβη ἡ ἐξῆς περίεργη ἱστορία. Ἐφαγε ἕνα μεσημέρι ἔξω, λόγω ἀπουσίας τῆς συζύγου του. Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐφοβόταν μὴ τυχὸν καὶ τὸν ἐπαιρνε ὁ ὕπνος στὸ ἐστιατόριο, ἔσπευσε ἀμέσως νὰ πάρῃ τὸ λεωφορεῖο για νὰ πάῃ στὸ σπῆτι του καὶ νὰ ριχτῇ στὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφῆως. Δὲν ἐπρόφθασε ὅμως οὔτε εἰσιτήριο νὰ πάρῃ καὶ τὸ μοιραῖον ἐπῆλθε. Εὐθὺς οὖν ἐθαύτατον ὕπνον.

—Χρρ... χρρρ... χρρρ...
Οἱ ἐπιβάτες διεμαρτύροντο:
—Ἐεεε! Τὶ τὸ κάναμε ἐδῶ;
Ἐκεῖνος τὸν χαδᾷ του:
—Χρρρ... χρρρ... χρρρ...
Ὁ εἰσπράκτωρ ἐγλενοῦσε:
—Ξενοδοχεῖον ὕπνου τὸ πέρασες, κύριος;
Μερικοὶ τὸν ἐσκούνηξαν μετὰ διάκρι-

Οὐτε ὑπνοβάτης νὰ ἦτανε

σιν. Ποὺ ν' ἀντιληφθῇ! Ἄλλοι τοῦ ἐφώνασαν. Ποὺ νὰ πάρῃ χαμπάρι! Ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ ἔκοψε εἰσιτήριο. Ποὺ νὰ καταλάβῃ! Κάποιος τὸν ἐταίμησε. Ποὺ νὰ ξυπνήσῃ! Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε κάπου νὰ κατέβῃ; Τὸ λεωφορεῖο ἔφθασε στὸ τέρμα. Χρρ... χρρ... χρρρ... ἐκεῖνος. Τὸ λεωφορεῖο ἔφθασε στὸ ἄλλο τέρμα. Χρρ... χρρρ... χρρ... ὁ ἄνθρωπος. Τὸ λεωφορεῖο ξανάφθανε στὸ ἄλλο τέρμα. Οἱ ἐπιβάται ἀνέβαιναν, κατέβαιναν, γελοῦσαν, τὸν ἐσπρωχναν, τοῦ τραβοῦσαν τὸ μoustaki, τὴν μύτη, τὸ σακκάκι, τὰ μαλλιά, ἀδύνατον νὰ ξυπνήσῃ! Τουφεγισμένος ἐφαινόταν! Νεκρὸς! Τίς με-εἰσπράκτωρ, ἀλλὰ μάτια. Καὶ ἔτσι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔκανε ἄλλο, παρὰ σὲ κά-θε διαδρομὴ νὰ τοῦ κόβῃ καὶ ἀπὸ ἕνα εἰσιτήριο.

Πέρασε ἕνα τέταρτο.
Μὴ ὥρα.
Δυὸ ὥρες!
Καὶ ἐπὶ τέλους κάποτε ὁ νεκρὸς ξε-ρόνηξε, φταρνίσθηκε, κινήθηκε, τέντω-σε τὰ χέρια καὶ ἀνοίξε τὰ μάτια:
—Ξυπνητοῦρία!
—Βρὲ νὰ παρ' ὁ δαίμονας. Κοιμήθη-κα;
—Λιγάκι... τοῦ εἶπε ὁ εἰσπράκτωρ.
—Φθάσαμε στὰ σίδερα;
—Τὰ περάσαμε δέκα φορές, κύριος!

—Πῶς, πῶς, πῶς;
—Δέκα φορές κύριος, τὸ ὁποῖον δέ-κα εἰσιτήρια, δραχμὰς εἰκοσιπέντε!
—Τὶ ἔκανε λείει;
—Θὰ πληρώσετε εἰκοσιπέντε δραχ-μὰς!

Ἐγινε μέγας καυγάς. Θὰ πληρώ-σης! Δὲν πληρώνω! Ἐπενέθησαν οἱ συ-νεπιβάται. Ἐδιχάσθησαν οἱ γυνῶμες. Ἀγρίεψε ἡ συζήτηση. Ἦλθε ὁ πόλις-μαν. Καὶ ἡ ὑπόθεσις ἔφθασε ἐκεῖ ποὺ φθάνουν ὅλες αἱ ὑποθέσεις τοῦ εἰδους.

Ἀπὸ τίς μαρτυρικὲς καταθέσεις ἐπεί-σθη ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου περὶ νοσηρᾶς καταστάσεως τοῦ ὑπναλέου ἀνθρώπου. Ἀλλὰ εἶχε καὶ ὁ εἰσπράκτωρ τὸ δίκιο του:

—Δέκα βολὲς δὲν τὸν πῆγα κ. πρόε-δρε;
—Ἀφοῦ κοιμόταν;
—Καὶ σὰν κοιμόταν κ. πρόεδρε; Ἦ νταντὰ τοῦ ἤμουνα ἢ ἡ γιαγιά του;
Ὅ,τι ἔβγαίνε ἀπ' τὸ χέρι μου τὸ ἔκανα Κανόνι δὲν εἶχα. Πῶς;
Ἦλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ κατηγορουμέ-νου;

—Εἶναι λωποδύτης, κ. πρόεδρε. Μοῦ ζήτησε 25 δρ. εἰσιτήριο. Κρῦος ἴδρωσ μετὰ περιέλουσέ σὰν τᾶκουσα. Ἀλλὰ τί φταίω ἐγώ; Ἀρρώστεια εἶνε αὐτή. Ὁλό-κληρη νύχτα νὰ κοιμώμουν δὲν θὰ μοῦ ζητοῦσαν περισσότερα!

Ὁ πρόεδρος εἶχε διάθεσι:
—Κοιμάσαι, λοιπὸν, πάντα ἔτσι;
—Σὰν σκοτωμένους κ. δικαστή!
—Κάθε μέρα;
—Στὴν μίαν ὥρα κ. δικαστή... Γί' αὐ-τὸ μαζεύομαι ἀπὸ τίς δώδεκα.
Ὁ συνηγορὸς ἔβαλε τὰ δυνατὰ του:
—Κοιμώμεθα κ. πρόεδρε. Κοιμώμεθα πάντοτε, σὰς τὸ θεθαῖσαν ὅλοι οἱ μάρ-τυρες! Ἐκοιμήθημεν ἐντὸς τοῦ λεωφο-ρείου. Τὶ παίζομεν; Εἶναι ἡ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου ποὺ μᾶς καταλαμβάνει αὐ-τὴν τὴν ὥρα. Πρέπει νὰ τὴν πληρώσω-με, λοιπὸν, μετὰ τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς μας:

Ἀλλὰ φεῦ!... ἡ ὥρα εἶναι μίαν ἀκρι-βῶς μεταμεσημέριν. Καὶ ἐνῶ τὸ δι-καστήριο ἐτοιμάζεται νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασιν, ἀκούεται ἀπὸ τὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου ἡ γλυκύτατη μουσική:
—Χρρ... χρρρ...
Χρρ...

Ἰλαρότης πλημμυρίζει πάλι τὴν αἴθουσα. Καὶ ὁ πρόεδρος δηλοῖ ἀδυναμί-αν νὰ συγκρα-τήσῃ τὸ μειδιά-μα του:

—Διακόπτομεν διὰ τὸ ἀπόγευ-μα ἕως ὅτου ξυ-πνήσῃ ὁ κατη-γορουμενος...

ΜΙΜ. ΨΑΘΑΣ

Προτάσεις γάμου στὸ Χόλλυγουντ ΟΙ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Ἄν διερωτηθῆκατε ποτέ σας πῶς ὁ ἀγαπημένος σας ἠθοποιὸς διευ-πῶσε τὴν πρότασιν γάμου ποὺ ἔ-κανε στὴν μετέπειτα γυναῖκα του, πρέπει: νὰ ξέρετε ὅτι ἐννέα φορές σὲς δέ-κα τὴν διευτύπωσεν ἔτσι: «Δὲν παντρεύ-τράστε;» Ἡ τῆς εἶπε καμιά φράση ἐξί-σου ἀπλὴ καὶ σύντομη σὰν αὐτὴ ποὺ ἀνα-μέραμε.

Ἀσφαλῶς θὰ φαντασθῆκατε κάτι πολὺ διαφορετικὸ, ὅσοτε ἀπ' ὅλες ἐκεῖνες τίς τρυφερὲς καὶ ρομαντικὲς ἐξομολογήσεις ποὺ τοὺς ἀκούτε νὰ λένε στὸν κινηματο-γράφο. Θὰ εἶχαν ἕνα σωρὸ διαφορετικῶς τρόπους νὰ κάνουν τὴν πρότασιν αὐτὴν κ' ὅμως τὴν κάνουν ὅπως ὅλοι οἱ κοινοὶ θνη-τοί. Γιατί, ἄλλωστε, καὶ ἡ ζωὴ εἶναι πολ-λὴ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ὀθόν.

Πάρτε γὰρ παραδειγμα τὸν Ἄλ Τζόλ-σον. Τὴν πρώτην φορὰ ποὺ ἀντίκρουσε τὴν Ρούμπυ Κήλερ ποὺ χόρευε σ' ἕνα μπαλ-λέτο στὴ Νέα Ὑόρκη κατὰλαβε πῶς εἶ-χε βρῇ τὴν γυναῖκα ποὺ ζητοῦσε. Καὶ ἡ Ρούμπυ βρῆκε ὅτι εἶναι πολὺ συμπαθη-κὸς καὶ χαριτωμένος, ἐνῶ συγχρόνως τῆς ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσιν τὰ ζαχαρωτά καὶ τὰ λουλούδια ποὺ ἄρχισαν νὰ φθά-νουν καθημερινῶς στὸ καμαρίνι τῆς. Μὰ δὲν τὸν ἄφησε οὔτε μὴν φορὰ νὰ ὑπο-ψιασθῇ πόσο κολακεύονταν γιὰ ὅλ' αὐτά. Ἐταί ὁ Ἄλ Τζόλσον ἄφησε νὰ περάσουν ἀρκετὲς ἑβδομάδες ὡς τὴ μέρα ποὺ βρῆ-κε τὸ θάρρος νὰ τὴν ρωτήσῃ:
—Ἐρχεσαι νὰ παντρευτοῦμε ἀμέσως, ἀγαπητή μου!

Καὶ ἡ Ρούμπυ δὲν ἄργησε καθόλου νὰ βάλῃ ἕνα ἀπλούστατο φόρεμα καὶ νὰ πᾶ-νε κατ' εὐθείαν στὸ Δημαρχεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ξέρετε πῶς ἐξήγησε εἰς γάμον τὴν γυ-ναῖκα του ὁ γοητευτικὸς καὶ κομψὸς Ἔντουαρντ Ἀρνολντ; Τηλεγραφικῶς! Εἶχε συναντήσῃ τὴν γυναῖκα τῶν ὀνει-ρων του μίαν μέρα ποὺ ἐκεῖνη τραγου-δοῦσε στὴν ἐκκλησιαστικὴ χορωδία μιᾶς γειτονικῆς πόλεως, ὅπου ὁ Ἔντουαρντ εἶχε πάει γιὰ νὰ γυρίσουν μίαν σκηνή.
Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ ἤθελε νὰ τῆς ἐκ-φράσῃ τὰ αἰσθηματὰ του δὲν εἵρισκε τῆς κατάλληλεις λέξεις καὶ σιωποῦσε. Ἐ-ταί μίαν ἑβδομάδα ἀργότερα τῆς ἔστειλε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ τὸ παρακάτω τηλε-γράφημα: «Μπορεῖτε ν' ἀνεχθῆτε γιὰ σύ-ζυγο ἕναν ἠθοποιό;» Στὸ τηλεγράφημα αὐτὸ ἐκεῖνη ἀπάντησε: «Δὲν ξέρω. Δὲν δοκίμασα ποτέ».

Παντρεύθηκαν τὴν ἄλλη μέρα, ἀφοῦ ὁ Ἔντουαρντ πῆρε τὸ αὐτοκίνητό του καὶ σὲ τρεῖς ὥρες μετὰ τὴν ἀπάντησίν τῆς βρισκόταν κοντὰ τῆς.

Θὰ διερωτᾶσθε τώρα πῶς ἔκανε τὴν πρότασιν τοῦ ἑνὸς τραγουδιστῆ; Αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ βρῆκατε ἀσφαλῶς. Πῶς ἄλ-λοιῶς παρὰ μετὰ τὸ τραγοῦδι θὰ ἐξέφρα-ζε τὴν ἀγάπην του ὁ Μπίνγκ Κρόσμπυ

στὴν ὥραιότατη στάρ Ντίξι Λή.

Τὸ πρᾶγμα συνέβη τὴν ἐποχὴν ποὺ ὁ Μπίνγκ ντεμπούταρε στὸ «Κόκοσινουτ Γκρόβ». Ἡ Ντίξι Λή ἔρριξε μίαν ματιά στὸν Μπίνγκ καὶ μόλις ἄκουσε τίς πρῶ-τες νότες τοῦ τραγουδιοῦ του, ἔχασε κυ-ριολεκτικὰ τὸ μυαλό τῆς. Ἐρῶς κεραυ-νοβόλος! Μὰ κ' ὁ Κρόσμπυ δὲν ἔμεινε καθόλου ἀδιάφορος στὴν ὁλόξανθη γυ-ναῖκα μετὰ τὰ μεγάλα καστανὰ μάτια ποὺ κ' ἦταν σ' ἕνα τραπέζακι κοντὰ στὴν ὀρ-χήτρη κάθε νύχτα χωρὶς νὰ λείψῃ οὔτε μίαν φορὰ. Ἐταί, μόλις τὴν ἀντίκρουσε, ἄρχισε ἀμέσως νὰ τραγουδᾷ τὸ τελευ-ταῖο μεγάλο σουζέ του: «Ἡ καρδιά μου εἶναι δική σου, ἀγαπημένη...»

Μὰ ἡ Ἐταιρία Φόξ-ἡ ὁποία εἶχε προσ-λάβει τὴν Ντίξι μ' ἕνα συμβόλαιο, στὸ ὁποῖο ἀναγραφόνταν πολὺ σαφῶς ὅτι ἡ Ντίξι Λή δὲν θὰ παντρευόταν ὅσο θὰ

Ὁ Μπίνγκ Κρόσμπυ κ' ἡ Ντίξι Λή παρακολουθοῦντες ἕνα ποδοσφαιρικὸ μάτς.

διακοῦσε τὸ συμβόλαιο, δὲν φάνηκε κα-θόλου ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν κατάστασιν αὐτή. Καὶ στὸ τέλος ἔπεισαν τὴν Ντίξι ὅτι θὰ ἦταν πολὺ ἀνόητη ἂν κατέστρεφε τὴν καριέρα τῶρα ἀκριβῶς ποὺ ἀναδει-κνύονταν γιὰ ἕνα ἀσχηματὸ ἀσθηματᾶ-κι ὅπως τῆς ἔλεγαν.

Ἡ Ντίξι ἔφυγε κάμποσο καιρὸ ἀπὸ τὸ Λος-Ἀντζελες γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ἂν θὰ μπορούσε νὰ θεραπεύσῃ αὐτὴν τὴν παρά-ξενη πίκρα ποὺ ἐνοίωθε νὰ πλημμυρίξῃ τὴν καρδιά τῆς. Δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανένα νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὸν Μπίνγκ ἢ νὰ τῆς παίξῃ κανέναν δίσκο του, καὶ προσπα-θοῦσε νὰ βρισκεται πάντοτε μακριὰ ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα.

Μίαν μέρα ἡ Ντίξι ἔπαιξε μπριτζ μετὰ μιᾶς παρέας σ' ἕνα μεγάλο μπάρ τῆς Ἀγκουα. Τὸ παιχνίδι ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ εἶχε ξεχάσει γιὰ ἕνα λεπτὸ δυὸ γαλανὰ μάτια ποὺ χαμογελοῦσαν πάντα καὶ μίαν φωνὴν τόσο γλυκεῖα ποὺ ἔμοιαζε μετὰ χάδι.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἀκριβῶς κάποιος γέ-ρισε τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Μπίνγκ Κρόσμπυ πλημμύρισε τὴν αἴθουσα: «Ἡ καρδιά μου εἶναι δική

σου, ἀγαπημένη...»

Ἡ Ντίξι σηκώθηκε ἀπότομα μόλις τε-λείωσε τὸ τραγοῦδι. Δὲν πέρασε καν ἄ-πὸ τὸ ξενοδοχεῖο νὰ πάρῃ μίαν βαλίτσα ἀλλὰ ἔτρεξε κατ' εὐθείαν στὸ σιδηροδρο-μικὸ σταθμὸ καὶ πῆρε τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὸ Λος-Ἀντζελες. Βρῆκε τὸν Μπίνγκ τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ «Γκρόβ».

—Ἦρθα γιὰ νὰ παντρευτοῦμε! φώνα-ξε ἀντὶ γιὰ ἄλλο χαϊρέτισμό στὸν ἐνθου-σιασμένο καὶ κατάπληκτο Μπίνγκ. Καὶ ὁ Μπίνγκ δὲν ξανατραγοῦδῆσε πιά ἀπὸ τό-τε μπροστὰ στὸ κοινὸ τὸ τραγοῦδι «Ἡ καρδιά μου εἶναι δική σου, ἀγαπημένη!...»
Τὸ τραγοῦδαίει μόνο στὴ Ντίξι.

Ὁ Κάρλ Μπρισσὸν ἦταν ἐξῆς χρόνῳ καὶ ἡ γυναῖκα του Κλέο πέντε ὅταν τὴν ρώτησε ἐκεῖ ποὺ ἔπαιζαν τὸ «ἀντρώγουν»
—Μὲ παντρεύεσαι;

—Σὲ παντρεύομαι! ἦταν ἡ ἀπάντησις. Ἦσαν φίλοι ἀπὸ παιδιὰ καὶ οἱ οἰκογέ-νειές τους ἀπὸ τότε τοὺς προετοιμαζαν τὸν ἕνα γιὰ τὸν ἄλλο. Πέρασαν δεκαεν-νὴς χρόνια.

—Μὲ παντρεύεσαι; ρώτησε ὁ Κάρλ.
—Σὲ παντρεύομαι! ἀπάντησε ἡ Κλέο.

Καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ παντρεύτηκαν στὰ σοβάρα.

Ὁ Τζὼν Μπόλς, ὁ γοητευτικὸς πρωτα-γωνιστὴς τοῦ φιλμ «Στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς» καὶ τῶσαν ὁλων ταινιῶν, καὶ ἡ χαριτωμένη γυναῖκα του, ἦσαν συμφοι-τηταὶ στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Τεξᾶς, στὴν Ἱατρικὴ Σχολή.

Τὸ 1917, ὁ Τζὼν Μπόλς διετάχθη νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως μετὰ τὰ τάγμα ποὺ ἔ-φευγε γιὰ τὴν Γαλλίαν. Ἦταν οἱ ἀγωνιῶ-δεις μέρες τοῦ παγκοσμίου πολέμου ποὺ νόμιζε κανεὶς ὅτι ὁ κόσμος βάδιζε πρὸς τὸ τέλος του.

—Δὲν παντρεύομαστε προτοῦ φύγω; ρώτησε ὁ Τζὼν τὴν ἀγαπημένην του.

—Αὐτὸ ἤθελα νὰ σοὺ πῶ κ' ἐγώ, Τζὼν, ἀπάντησε ἐκεῖνη.
Δυὸ μέρες ἀργότερα ὁ Τζὼν ἀποχαι-ρετοῦσε τὴ νεαρὴ σύζυγόν του κ' ἔφευγε γιὰ τὴ Γαλλίαν.

Ἡ μέλλουσα κυρία Τζὼν Μπρόουν εἶ-χε ἐπισκεφθῇ μίαν μέρα μετὰ τὴν μητέρα τῆς τὸν Τζὼν στὸ Σάν-Ζοζέ. Τὸν ἐρωτᾷ

θηκε άμέσως καί τής φάνηκε ότι κι'έκεινος τήν συμπαθοῦσε. Δέν είχαν ὅμως πῆ τίποτα γιά τὰ αἰσθήματά τους ὁ ἕνας στόν ἄλλο.

Γι' αὐτό ἐξεπλάγη ὄχι λίγο ὅταν ὁ Τζέσε πού εἶχε φύγει ἐν τῷ μεταξύ γιά τή Σάντα-Μόνικα τῆς ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα:

«Ἐχω ἀρκετά χρήματα γιά νά παντρευτοῦμε. Παρακαλῶ ἐλάτε Σάντα-Μόνικα, Σᾶς ἀγαπῶ. Τζέσε».

Τρεῖς μέρες ἀργότερα παντρεύτηκαν.

■ ■

Ἡ Γκράσι «Ἄλλεν καί ὁ Τζώρτζ Μπέρνς ἦταν σ' ἕνα ταξί ὅταν διάβασαν σέ μιᾷ ἐφημερίδα τοὺς γάμους ἑνὸς συναδέλφου των μὲ μιᾷ χορεύτρια.

—Δέν βρίσκεις, Γκράσι, ὅτι θά μπορούσαμε καί μεῖς νά κάνουμε τὸ ἴδιο; ρώτησε ἑξαφνα ὁ Τζώρτζ.

—Καί γιατί ὄχι; ἀπάντησε ἡ Γκράσι.

Διέταξαν ἀμέσως τὸν σωφὲρ νά τοὺς πᾶσι στή σπῖτα των, πῆραν τὰ χαρτιά πού τοὺς χρειαζόταν γιά τὸ γάμο, πῆγαν στὸ Δημαρχεῖο, παντρεύτηκαν, καί ὕστερα μπῆκαν στὸ ἴδιο ταξί γιά νά συνεχίσουν τὸν περίπατό τους.

■ ■

Ἀσφαλῶς θά διερωτηθήκατε πολλές φορές πῶς ὁ Φράνσοι Τὸν ἔκανε τὴν πρόταση γάμου στὴν γοητευτικὴ Τζόαν Κράουφορντ. Λοιπὸν ὁ Φράνσοι Τὸν ἀγωνίσθηκε ἀρκετά ὥσπου νά πείσῃ τὴν Τζόαν νά παντρευτῇ μαζί του ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση πού εἶχε ἀισθανθῇ ἐκείνη ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο της μὲ τὸν Ντούγκλας Φαίρμπανκ, υἱόν. «Ὅταν εἶδε ὅτι ἡ Τζόαν δίσταζε πάντοτε ἀπεφάσισε νά τῆς ἐπαναλαμβάνῃ τὴν πρότασή του ὅσο τὸ δυνατόν πῶς συχνά ὥσπου νά τὴν καταπείσῃ. Ἔτσι ἐκεῖ πού ἔτρωγαν λόγου χάριν μαζί, τὴν ρωτοῦσε:

—Ἀλήθεια, Τζόαν, πότε ἐπὶ τέλους σκοπεύεις νά παντρευτοῦμε;

Ἡ ὅταν παρουσιαζόταν μὲ μιᾷ καινούργια τουαλέττα, ὁ Φράνσοι ἔλεγε:

—Δέν μοῦ λές, Τζόαν, πότε θά παραγγεῖλῃς τὸ νυφικό σου φόρεμα;

Καί ἐπανελάμβανε τόσο συχνά παρόμοιες ἐρωτήσεις ὥσπου ἡ Τζόαν τὸ βρήκε ἐντελῶς φυσικό νά παντρευτοῦν.

■ ■

Ὁ Τσάρλς Μάκ Ἀρθουρ, ὁ περίφημος συγγραφεὺς καὶ παραγωγὸς ταινιών, πῆγε μιᾷ μέρα σ' ἕνα κοκταίλ πάρτυ ὅπου ἦταν προσκαλεσμένος. Στὴ γωνία μιᾶς αἰθούσας, καθόταν μιᾷ μικροκαμωμένη, ντροπαλὴ κοπέλλα μὲ δυὸ πελώρια ἀμυγδαλωτά μάτια. Τὰ μάτια τοῦ ἔκαναν τὴν μεγαλύτερη ἐντύπωση γιὰ τ' ἀντίκρουσε πρῶτα-πρῶτα καθὼς ἔμπαινε. Τοῦ φάνηκε ὅτι δέχθηκε ἡλεκτρικὴ ἐκκένωση.

Στάθηκε ἕνα λεπτό ἀκίνητος κι' ὕστερα τῆς χαμογέλασε μὲ ἀπειρή τρυφερότητας. Ἐκείνη τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χαμόγελο ἐνῶ τὰ καστάνια τῆς μάτια τὸν κύτταζαν μὲ συμπάθεια.

—Πῶς λέγεσθε; τὴν ρώτησε.

—Ἐλεν Χαϊλζ! ἦταν ἡ ἀπάντησίς.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα ἡ Ἐλεν Χαϊλζ, ἡ ἀξέχαστη «λευκὴ ἀδελφή» γινόταν σύζυγος τοῦ Τσάρλς Μάκ Ἀρθουρ.

Ποῖς τοῖμα νὰ πῇ ἀκόμη ὅτι δέν ὑπάρχει «κεραυνοβόλος ἔρωτας»;

ΟΥ.Ι.ΛΙΑΜ ΟΥΛΜΑΝ

ΤΙ ΞΗΛΙΑ;

«Εἶχα στὸ κελάρι μου κρυμμένες δώδεκα μπουτίλιες οὐίσκου ἀθέατες ἀπὸ κάθε φθονερὸ μάτι. Δυστυχῶς ὅμως τὶς ἀνεκάλυψε ἡ γυναίκα μου καί—ὡ συμφορὰ μου—μὲ διέταξε νά ἀδειάσω τὸ περιχόμενό τους στὸ νεροχύτη ἢ πουθενά ἄλλο... Τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι θά συμμορφωθῶ καί μὲ ἀξιοθρήνητο ὕψος ἀρχισα τὸ θλιβερό μου ἔργο.

»Τράβηξα τὸ φελὸ ἀπὸ τὴν πρώτη μπουτίλια, ἔχουσα τὸ οὐίσκου στὸ νεροχύτη, ἐξὸν ἀπὸ ἕνα ποτήρι πού ἦπια. Τράβηξα τὸ φελὸ ἀπὸ τὴν δεύτερη μπουτίλια—ἀχ!—ἔχουσα τὸ οὐίσκου τῆς στόν νεροχύτη, ἀλλὰ κρατώντας πάλι ἕνα ποτήρι τὸ ὁποῖο ἦπια. Ὑστερα τράβηξα τὸ φελὸ ἀπὸ τὴν τρίτη μπουτίλια, ἄδειασα τὸ οὐίσκου στὸ νεροχύτη, ἐξαιρέσει ἑνὸς ποτηριοῦ πού ἦπια. Τράβηξα τὸ φελὸ ἀπὸ τὸν τέταρτο νεροχύτη, καί ἄδειασα τὴν μπουτίλια στὸ ποτήρι, τὸ ὁποῖον ἦπια...

»Τράβηξα τὴν μπουτίλια ἀπὸ τὸν πέμπτο φελὸ, ἦπια τὸν νεροχύτη, κι' ἔχουσα τὸ οὐίσκου στὸ ποτήρι. Τράβηξα τὸν νεροχύτη ἀπὸ τὸ ἕκτο ποτήρι, ἄδειασα τὸ φελὸ μέσα στὴν μπουτίλια καί ἦπια τὸ ποτήρι. Τράβηξα τὸν ἄλλο φελὸ ἀπὸ τὸ λαμβό μου, καί ἄδειασα τὸν... νεροχύτη στὴν μπουτίλια. Κατόπιν ξεβούλωσα τὸν νεροχύτη μὲ τὸ ποτήρι, μπουτιλιάρισα τὸ οὐίσκου, κι' ἦπια ὅτι χύθηκε...

»Ὅταν ἄδειασα ὅλες τὶς μπουτίλιες, τοὺς νεροχύτες, τοὺς φελούς, τὰ ποτήρια καί τὸ οὐίσκου, στηρίχθηκα μὲ τὸ ἕνα χέρι στοὺς τοίχους καί μὲ τὸ ἄλλο μέτρησα τὶς ἄδειες μπουτίλιες, τοὺς φελούς, τοὺς νεροχύτες καί τὰ ποτήρια, καί τὰ βρήκα εἰκοσι ἑνὴν. Γιὰ νά πεισθῶ ὅτι δέν ἔκανα λάθος τὰ ξαναμέτρησα ἀπὸ κοντά καί τὰ βρήκα ἑβδομήντα-τέσσερα. Ἐπειδὴ ὅμως ὅλα μαζί μὲ τὸ σπῆτι κοινιόντουςαν καί μὲ μπερδεύαν, ξαναμέτρησα ὅλα: τὰ σπῖτια, τὶς μπουτίλιες, τοὺς φελούς καί τὰ ποτήρια, ἐξὸν ἀπὸ ἕνα σπῖτι καί ἕνα νεροχύτη, πού εἶχα πῆ, καί τὰ βρήκα... μπαστούνια!»

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

ΠΛΟΚΗ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

εἶναι οἱ τέσσαρες μεγάλες ἀρετὲς

τοῦ νέου μας μυθιστορήματος:

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

πού ἀρχίζουμε ἀπὸ σήμερα.

Ὁ λύκος... πού ἔγινε... λαγός!

Τὸ κολλέγιο τῆς Λογιόλα, στὴν Νέα Ὁρλεάνη τῆς Ἀμερικῆς, ἔχει ἕνα λύκο πού τὸν θεωρεῖ ὡς «μασσόν». Δέν πρόκειται διόλου γιά κανένα λύκο ἀπὸ βελούδο, γεμάτο μὲ ἄχυρο, ἀπὸ ἐκείνους πού θέλουμε στίς διτρίνες τὼν καταστημάτων τὶς παραμονὲς τῆς Πρωτοχρονιάς, ἀλλὰ γιά ἕναν αὐθεντικώτατο λύκο, μὲ μυτερά αὐτιά, μὲ ἄσπρα καί σουβλερά δόντια, μὲ μάτια πού φωσφορίζουν.

Μιὰ μέρα, ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς τοῦ κολλεγίου, ἔδινε ἕνα μάτς. Κατὰ τὴν συνήθειά τους παίρνουν μαζί τους οἱ παῖνται καί τὸν λύκο, γιά νά τοὺς φέρῃ γοῦρι.

Ὁ μάνατζερ ἔδωσε τὸ λύκο σ' ἕνα παλοῦκι, μέσα στόν στίβο καί ἄρχισε νά παρακολοθεῖ τὸ παιχνίδι. Σὲ λίγο τόσο τὸν ἔχε ἀποροφῆσθαι αὐτό, πού τὸν ἔκανε νά ξεχάσῃ ὁλότελα τὸν λύκο.

Κουρασμένος αὐτὸς νά περιμένῃ ὥρες στὸ ἴδιο μέρος, τέντωσε τὴν ἀλυσίδα του, τὴν ἔσπασε... καί ἔγινε λαγός!

Μετά μερικὲς ὥρες ὁ μάνατζερ τῆς ὁμάδας πού εἶχε τὸν λύκο, ἔπαιρνε ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τμήμα στὸ ὁποῖο εἶχε ἀναφέρει τὴν ἐξαφάνισή του λύκου, ὅτι σ' ἕνα προάστειο εἶχε συλληφθῇ ἕνας λύκος, πού τὰ χαρακτηριστικά του συμφωνοῦσαν μὲ τὴν περιγραφή πού εἶχε κάνει ὁ μάνατζερ, ἀφοῦ προηγουμένως ἔκανε θραύση στὰ κοτέσια τῆς περιφέρειας. Ὁ μάνατζερ τρέχει ἀλλὰ διαπιστώνει ὅτι δέν ἦταν ὁ λύκος του.

Σὲ λίγες μέρες, ἕνας γαιοκτήμων τοῦ Καναδά, ἔδεχε τὴν ἐπίθεσιν ἑνὸς λύκου, ὁ ὁποῖος βάλλθηκε σὺναι καὶ καλὰ νὰ τοῦ στρίψῃ τὸ λαρύνκι, σὰν πρόβατο. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἦταν ἕνας πρόην παλαιστής, καί σὲ λίγο ὁ λύκος κοίτονταν κάτω ἀκίνητος. Ἦταν ἕνας μεγάλος λύκος βάρους 90 ἀγγλικῶν λιβρών—κάπου 40 κιλών—καί εἶχε μήκος ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὴν οὐρὰ 1. μ. 85. Τηλεγραφοῦν στόν ἀπαρτῆγο πάντα μάνατζερ, τρέχει αὐτός, ἀλλὰ, ἀλλοίμονο, δέν ἦταν καί αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ λύκος του!

Καί ὁ λύκος τῆς Λογιόλα τρέχει καί ἀκόμη τρέχει! Ὅποιοι τὸν δῆ πουθενά, παρακαλεῖται νά εἰδοποιήσῃ τὸ κολλέγιο πού τὸν ἔχασε καί ἀμειψθῆσεται κτλ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

Τὸ σπῖτι τοῦ προέδρου τῆς Ἀμερικῆς, λέγεται Λευκὸς Οἶκος, γιὰ τὴν θέσιν εἶναι ἀσπροβαμμένο. Ξέρετε ὅμως ἀπὸ πότε καί γιὰτί καθιερώθηκε τὸ χροῖμα αὐτό; Ἀπὸ τὸν πόλεμο τῆς Ἀνεξαρτησίας καί γιά νά σκεπασθοῦν τὰ ἔγγραφα τῆς πυρκαϊᾶς πού εἶχαν βάλει τὰ ἀγγλικά στρατεύματα.

■ ■

Τὸ πλῆρες ὄνομα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου τοῦ 8ου εἶναι Ἐδουάρδος, Ἀλβέρτος, Χριστιανός, Γεώργιος, Ἀνδρέας, Πατρίκιος, Δαυίδ. Ὅταν ἦταν πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας τὸν ἔλεγαν μόνο Δαυίδ. Τώρα ὅμως, θά μπορούσε ἀντὶ Ἐδουάρδου, νά ὀνομασθῇ Γεώργιος ὁ 6ος.

Τὸ κλειδί... τοῦ θαύματος

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΤΣ ΜΟΛΝΑΡ

(Δυὸ φίλες κουβεντιάζουν μόνες).

Υ κέρτη.—Θέλεις ν' ἀκούσης μιὰ ἀπίστευτη ἱστορία, κάτι σὰν καραμυθί;

Λόλα.—Καί ρωτᾷς...

Γκέρτη.—Ἀκουσε, λοιπὸν τὴν ἱστορία τοῦ κλειδιοῦ μου. Συνέβη τὴν Τετάρτη ἑράδου, στίς ὀχτὼ παρά τέταρτο, ὅταν ἐπέστρεψα στὸ σπῖτι μου. Φαντάσου τὴν ἐκπληξή μου, ὅταν ἐβρέθηκα ἀντιμέτωπη μὲ τὸν σύζυγό μου πού συνήθως ἐπέστρεφε μόλις στίς ὀχτώμισι. Ἦταν καθισμένος κοντά στὸ τραπέζι καί διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του. Χαίρετήθηκα ὅπως συνήθως κι' ὕστερα ἔκανα νά πάρω μὲ ψυχραιμία τὴν ἀποφασή μου. Ἀν ὁ σύζυγός μου εἶχε διορατικότητα, θά διάβαζε ἕνα σωρὸ πρά-

Λόλα.—Ἐνα κλειδί;

Γκέρτη.—Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἐρώτηση μοῦ ἔκανε κι' ὁ σύζυγός μου. «Ἐνα κλειδί;» Ἐνοίωσα πῶς εἶχα γίνει κατὰκόκκινη. Ὁ σύζυγός μου ἔσκυψε νά τὸ σηκώσῃ. Τί τὸ σκούπε νά τὸ σηκώσῃ. Πάντα ἐκείνος ἀπλοῦστερο; Πάντα ἐκείνος σκύβει ὅταν πρόκειται νά σηκώσῃ κάτι πού ἔπρεπε. Κι' ὁ μὴν μὴς διέπραξα τὸ ἀσυγχάρητο σφάλμα, νά σκύψω ἐγὼ συγχρόνως ἀπάνω στόν ἐκνευρισμό μου γιά νά σηκώσω τὸ κλειδί. Κατάλαβα ἀμέσως πῶς εἶχα κάνει μιὰν ἀπερσιεψία.

Λόλα.—Πῶς τὸ κατάλαβες;

Γκέρτη.—Ὁ σύζυγός μου χαμογέλασε παράξενα. «Χμ! Χμ!» ἔκανε. Τὸν κύτταξα σαστισμένη. Μεσολάδησε σιωπὴ κι' ὕστερα μὲ ρώτησε ψυχρά: «Τί κλειδί εἶναι αὐτό»;

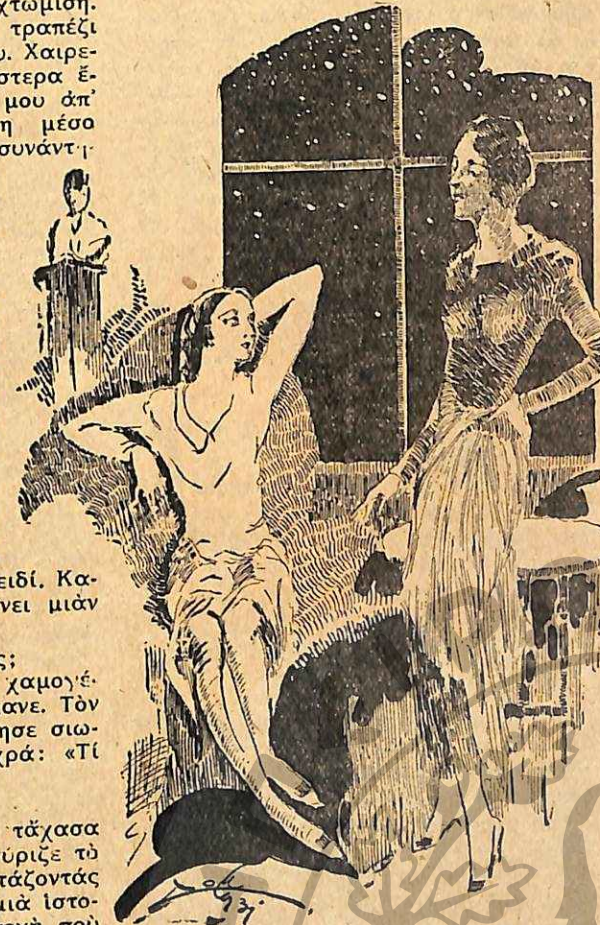
Λόλα.—Φοβερό!

Γκέρτη.—Γιὰ μιὰ στιγμή, τάχασα ὅλας διόλου. Ἐκείνος στρυφογύριζε τὸ κλειδί στὰ δάχτυλά του, κυττάζοντάς με... Τότε μοῦ ἤλθε στόν νοῦ μιὰ ἱστορία πού εἶχα διαβάσει τὴν ἐποχὴ πού ἦμουν κορίτσι. Αὐτή: Μιὰ γυναίκα ἐπιστρέφει στὸ σπῖτι τῆς ἀπὸ τὸ ραντε-βού πού εἶχε μὲ τὸν ἐραστή τῆς κι' ὁ σύζυγός τῆς ρωτᾷ: «Ποῦ ἦσουν, ἄγγελε μου;» Κι' ἐκείνη, χαϊδεύοντας τὸ μάγουλο τοῦ συζύγου τῆς, ἀπαντᾷ: «Στὸν ἐραστή μου, χρυσούλη μου!» Ὁ σύζυγος χαμογελᾷ καί τῆς λέει: «Ὁ σύζυγος χαμογελᾷ, ἀγάπη μου.» Ἡ «Μὴν τὸ ξανακάνῃς, ἀγάπη μου.» «Τὸ κλειδί αὐτό εἶναι τὸ διαμάντι τοῦ ἐραστοῦ μου.» Ἐνοιωθὰς ὅμως τὸν λαίμωχο νά καίη καί δέν μποροῦσα νὰ βρῶ ἄλλο, ἔλεξα. Ὁ σύζυγός μου ἔλεγε. Ναι, ναι ἄρα, πῶς ἦμουν χαμένη, γιὰτί δέν ἔβλεπα τὸν τρόπο νὰ θῶ ἀπ' τὴν δύσκολη θέση μου. Μέσα στὸ χιλιόστον τοῦ λεπτοῦ ἔκανα τὸν ἀπολογισμό τῆς ζωῆς μου: εἶχα τὴν προσέσθησιν πῶς ὅλα τέλειωσαν πιά μετὰ τὸν σύζυγό μου καί ἐμοῦ. Ἦμουν ἐκεῖ σὰν μιὰ ξένη.

χωρὶς νάχω πιά δεσμούς μὲ κανέναν, μπερδεμένη ὅμως σ' ἕνα δίχτυ μὲ τὴν συνείδησιν πῶς ἔπρεπε νά τελειώσω μιὰ γιά πάντα μὲ τὶς ψευτιὲς μὲ τὶς ὁποῖες εἶχα ζήσει ὡς τότε.

Λόλα.—Ὅλα αὐτά;

Γκέρτη.—Ναί... Ἔτσι εἴμαστε φτιαγμένες ἐμεῖς οἱ γυναῖκες. Σὲ μιὰ στιγμή τὴν καρδιά μου ἀπλώθηκε ἀπόλυτη γαλήνη. Εἶχα πλήρη διαύγεια γιά νά πάρω μὲ ψυχραιμία τὴν ἀποφασή μου. Ἀν ὁ σύζυγός μου εἶχε διορατικότητα, θά διάβαζε ἕνα σωρὸ πρά-

—Δέν ἦταν ἄσχημη ἡ ἰδέα.

γματος μέσα στὰ μάτια μου... Κι' ἀκόμα τώρα, δέν μπορῶ νά καταλάβω πῶς μοι κατέβηκε ἡ ἰδέα νά πῶ στόν σύζυγό μου μὲ τὸ ἀφελές ὕψος τοῦ κόσμου: «Τί κλειδί εἶναι αὐτό; Τῆς τραπεζαρίας».

Λόλα.—Δέν ἦταν ἄσχημη ἡ ἰδέα.

Γκέρτη.—Ναί, ναι, τὸ κλειδί τῆς τραπεζαρίας. Θά μπορούσα νά πῶ τῆς κουζίνας, τοῦ σαλονιοῦ ἢ τῆς Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας. Δέν τὸ εἶπα ὁ μὴν. Ἐνὰς ἀπότομος ἀνεμὸς τρέλλας πού φύσηξε μ' ἔκανε νά πῶ πῶς ἦταν τὸ κλειδί τῆς τραπεζαρίας. Ὑστερα, ἔσκυψα τὸ κεφάλι καί περίμενα νά πέσῃ τὸ ταβάνι νά μὲ πλακώσῃ! Ἀπὸ τὸν ὅμως δέν συνέβη.

Λόλα.—Ἀλλὰ τί;

Γκέρτη.—Μοῦ εἶπε μὲ μεγάλη ἀτα-

ραξία: «Τί κλειδί εἶπες;—Ναί, ἐπανελάβα, εἶναι τὸ κλειδί τῆς τραπεζαρίας, πού εἶχε χαθῇ κι' ἔβαλα νά μοῦ φτιάξουν ἄλλο». Ὁ σύζυγός μου πῆρε τὸ κλειδί, τὸ κύτταξε, σήκωσε τὸ κεφάλι καί προχώρησε πρὸς τὸ κατῶφλι τῆς τραπεζαρίας. Ἡ τραπεζαρία ἔχει δυὸ πόρτες: μιὰ πού ἀνοίγει στὴν κρεβάτοκαμάρα καί ἄλλη στόν ἀντιθάλαμο. Ὁ σύζυγός μου προχώρησε ὡς τὴν κρεβάτοκαμάρα καί δοκίμασε τὸ κλειδί... τὸ κλειδί ὅμως δέν ταίριαζε στὴν κλειδαρότρυπα. Μὲ κύτταξε. Ἐγὼ κύτταξα κάπου ἄλλου τυχαία—δὴθεν. Τότε ὁ σύζυγός μου κύτταξε καί πάλι τὸ κλειδί καί πῆγε στὴν ἄλλη πόρτα. Δοκίμασε: καί τὸ κλειδί ταίριαξε μιὰ χαρὰ μέσα στὴν κλειδαριά. Μιὰ στροφή... δυὸ στροφές: σὰν νά μὴν εἶχε γυρίσει αὐτὸ τὸ κλειδί πουθενά ἄλλου παρὰ μονάχα ἐκεῖ.

Λόλα (ἐκπληκτῆ).—Καί πῶς ἔγινε αὐτό;

Γκέρτη.—Ἐντελῶς τυχαία. Στὰ μυθιστορήματα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ συνέβαιναν συχνά τέτοια πράγματα. Κάνει θάυματα ὅπως ἐπεμβάσεις πού ἔσωζαν τὶς γυναῖκες πού παραστρατοῦσαν, ἐξαναγκάζοντας τὰ ἀπολωλὸτα πρόβατα νά ἐπανέλθουν στὴν εὐθείαν. ὁδὸν μὲ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως. Βάλε δὲ τί θέλεις μὲ τὸν νοῦ σου: πνευματισμό, τὰ πῶς ἐξωφρενικά πράγματα πού μποροῦν νά συμβοῦν σ' ἕναν κοινὸ θνητὸ ἢ πραγματικὸς ὅμως εἶναι μιὰ καὶ μόνη. Τυχαία. Σὰν νά τραβᾷ στὰ τυφλά ἕνα χαρτί ἀπ' τὴν τράπουλα, λέγοντας πῶς εἶναι ὁ ἄσος πικά... καί νά θγαίνῃ σὲ ἀλήθεια... ὁ ἄσος πικά!

Λόλα.—Ἐξοχο! Κι' ὕστερα τί συνέβη;

Γκέρτη.—Κατάλαβα πῶς εἶχα τὸ δικαίωμα νά γίνω ἀνάδης: ἀκολουθῶσα ἐν ὄχῃ τὴν εὐθείαν ὁδὸν τουλάχιστον τὴν καλὴ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα σηκώνοντας περιφρονητικὰ τοὺς ὄμους μου, χωρὶς καμμία δραματικότητα, εἶπα: «Τί ἐνοχλητικὸς πού εἶσαι μ' αὐτὴ τὴν περιέργειά σου!». Ποτέ δέν θά κατορθώσῃ νά μᾶθη αὐτὸς πῶς μετὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀπίστευτο γεγονός: καί στὸ ἐξῆς δέν θά τοῖμα νά ὑποπτευτῇ τὴν γυναῖκα τοῦ ἄν δέν ἔχη προηγουμένως στὰ χέρια του 100% ἀποδείξεις τῆς ἀπιστίας τῆς! Κι' οὕτε θά φανταστῇ πῶς κρατοῦσε στὸ χέρι αὐτὴ τὴν ἀπόδειξη... καί τοῦ ἐξαλύστρησε!

Λόλα.—Τί ἀπέβηκε κατόπιν, τυχερῇ;

Γκέρτη.—Ἀσφαλῶς δὴ φαντάζεσαι πῶς δέν ξαναπάτησα στὸ σπῖτι τοῦ ἐραστοῦ μου. Ὁμολογούμενος, θά ἦταν μιὰ πολὺ εὐκολὴ λύση, ἂν καί... τόσο κοινότυπη! Ἐ λοιπὸν, τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὸ σπῖτι τοῦ ἐραστοῦ μου καί ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νά τοῦ ἐπιστολέψω τὸ κλειδί του...

Λόλα.—Ἄρα, ἀκολούθησες τὴν «κοινότυπη λύση»;

Γκέρτη.—Μὴ θιάζεσαι νά θγάξῃς συμπεράσματα... Τί τὸ ἤθελα πιά τὸ κλειδί του, ἐφ' ὅσον εἶχα τὸ κλειδί τῆς τραπεζαρίας μου πού, κατὰ διαβολικὴ σύμπτωση... κτλ... κτλ...

ΦΡΑΝΤΣ ΜΟΛΝΑΡ

Ο «Ιπτάμενος γιατρός»

ΠΕΡΡΕΝ ΝΤΕ ΜΠΡΙΣΑΜΠΩ

Στην πλειάδα των άσων του αερος από τους πρώτους άσφαλώς πρέπει να λογαριασθώ ο δόκτωρ Περρέν ντε Μπρισαμπώ. Μπορεί το όνομά του να μην είναι τόσο γνωστό στο παγκόσμιο κοινό, υπήρξε όμως και θα μείνει θρυλικό στην ιστορία της πολεμικής αεροπορίας.

Ο δόκτωρ Περρέν ντε Μπρισαμπώ υπήρξε... ο πρωτοτυπότερος, έκτος του ήρωισμού του, άσος του αέρος. Υπήρξε ο πρώτος γάλλος αεροπόρος που πέταξε κατά τον παγκόσμιο πόλεμο πάνω από τις έχθρικές γραμμές και πρό πάντων υπήρξε σχεδόν ένας αυτοσχέδιος αεροπόρος: ο πρώτος εν πάση περιπτώσει γιατρός που άφησε για ένα διάστημα την επιστήμη του και καβάλησε στο σύννεφο! Παραμονές τούτου...

Πολέμου, ο νεαρός τότε Περρέν ντε Μπρισαμπώ, άποτελείωνε της σπουδές του στην Ιατρική Σχολή ενός έπαρχιακού Πανεπιστημίου. Ένα ωραίο πρωί, παρουσιάζεται στους γονείς του και τους λέγει ότι πρέπει να πάει για όκτώ μέρες στο Παρίσι, για να έτοιμασθώ καλύτερα για τις εξετάσεις. Οι γονείς του συγκρανεύουν και του δίνουν την ευχή τους μαζί με ένα καλό ποσό που του χρειαζόταν για τα έξοδά του.

Μετά όκτώ μέρες, έκαμε ή μπόμπα. Οι γονείς του Περρέν μάθαναν ξαφνικά, από τις έφημερίδες, ότι ο γιός τους, καταρρίπτοντας όλα τα ρεκόρ χρόνου, ως προς την εκμάθηση της «διδασκίας ύλης» κατόρθωσε να πάρη το δίπλωμα πιλότου!... Λίγο άργότερα έπαιρνε και το πτυχίον του από την Ιατρική σχολή, αλλά για να μην το χρησιμοποίησε διόλου σχεδόν, τουλάχιστον στην αρχή.

Ο Πανερωπατικός έχει πιά έκραγι-βρισκόμαστε ήδη στις 4 Αυγούστου του 1914. Ο Περρέν ντε Μπρισαμπώ υπηρετεί, παρά το δίπλωμα του πιλότου που κατέχει, ως γιατρός. Έξαφνα, μιά μέρα τον φωνάζουν από την διοίκηση της αεροπορίας και του αναθέτουν την πρώτη αεροπορική άποστολή που θα γινόταν απ' την γαλλική αεροπορία. Ο Περρέν είναι περκαρής. Πρόκειται να έπισημάνη τις έχθρικές θέσεις για να καινοσθώ άναλόγως ή βολή του γαλλικού πυροβολικού. Έπέτρεψε θαυμάσια. Ως τας 10 Δεκεμβρίου έχει αναλάβει και εκτελέσει έπιτυχώς, παραπάνω από 100 άποστολές: άναγνωρίσεις, βομβαρδισμούς, κ.τ.λ. Παίρνει το στρατιωτικό μετάλιο και οι ήμερήσιες διαταγές τον αναφέρουν έγκωμιαστικώτατα: «άνδρεία, τόλμη, έπιδειξιότητα άνώτερη παντός έταίνου...» Τόνομά του κάμνει τον γύρο όλης της Γαλλίας: «ο Ιπτάμενος γιατρός» έχει γίνει κιάλας δημοφιλέστος.

Έν τούτοις, ή άπόσασή του στην αεροπορία είναι προσωρινή. Ο δόκτωρ Περ-

ρέν ντε Μπρισαμπώ άνήκει πάντα στις υγειονομικές υπηρεσίες του γαλλικού στρατού. Αυτός όμως θέλει να πασαμείνη στην αεροπορία: Έπιστρέφει λοιπόν τα γαλόνια του του έπιάτρου και γίνεται μόνιμος στην αεροπορία. Από τότε έδρασε: 418 κατοπτεύσεις, 225 πτήσεις για τον κοινοισμό βολής του πυροβολικού, 84 βομβαρδισμοί, 43 μάχες!

Ένα πρωί, ο στολίσκος των όποιον κυβερνούσε ο ντε Μπρισαμπώ, ο όποιος εν τώ μεταξύ είχε ξανακερδίσει τα γαλόνια του, ως πιλότος πιά, διετάχθη να ρίξη έξι βόμβες έπάνω σ' ένα σταθμό της Σόμ. Ο στολίσκος... Πού ήταν όμως ο στολίσκος αυτός; Οι πιλότοι όλοι ήταν κατάκοιτοι, και τα αεροπλάνα των κατεστραμμένα σχεδόν τελείως. Ένας μόνο άπέμενε όρθιος: ο Περρέν ντε Μπρισαμπώ και ένα αεροπλάνο υπήρχε διαθέσιμο: το δικό του. Έξ άλλου, έκανε έναν διαβολόκαιρο που δεν μπορούσε να γίνη χειρότερος. Ο «Ιπτάμενος γιατρός» παίρνει την διαταγή, την διαβάζει και λέει άπλόστα:

—Πάει καλά!...

Και έτοιμάζεται μόνος για την επικίνδυνη πτήση. Κάνει έντεκα φορές το ταξίδι του θανάτου, παίρνοντας κάθε φορά μαζί του όσες βόμβες μπορούσε περισσότερες. Το μεσημέρι, έκανε την άναφορά του: «Η άποστολή έξεπληρώθη. Ο σταθμός κατεστράφη». Μόνος του ο ντε Μπρισαμπώ είχε κάνει την δουλειά όλόκληρου στολίσκου.

Το γεγονός όμως που έκαμε αληθινά άφθαστο σέ ήρωισμό και εύψυχία τον «Ιπτάμενο γιατρός» είναι αυτό που θα διηγηθώ παρακάτω.

Μιά μέρα—στις 9 Μαΐου 1916—ένώ πετούσε, μιά έχθρική σφαίρα σφηνώθηκε στον μηρό του. Ο Περρέν δεν είπε τίποτα στον παρατηρητή του και ξεγκολούθησε να πιλόταρι ως το τέλος. Όταν όμως έγινε ή προσγείωση, ο ντε Μπρισαμπώ δεν μπορούσε να κουνή από την θέση του. Έτρεξαν άμέσως και τον έβγαλαν άναίσθητο σχεδόν, κατάχλωμο και βουτηγμένο από την μέση και κάτω στο αίμα.

Τόν μετέφεραν στο ύπóστεγο κι' έτρεξαν άμέσως για νοσοκομειακό συνεργείο. Ο ντε Μπρισαμπώ όμως που είχε συνέλθει εν τώ μεταξύ τους είπε να του φέρουν τον Ιατρικό του σάκκο, από τον οποίο ποτέ δεν άπεχωρίζετο. Του τον έφεραν και τότε άρχισε μπρός στα κατάπληκτα μάτια των παρισταμένων μιά μικρή έποποιία.

Ηρεμώτατος ο πληγωμένος αεροπόρος, άν και με συσπασμένα χαρακτηριστικά απ' τον πόνο, έβγαλε τα εργαλεία και τα φάρμακά του και άρχισε να έγχειρίζεται μόνος του. Καθάρισε την πληγή, την δύνιωσε, έκοψε τις κατεστρεμμένες σάρκες, έβγαλε το βλήμα που είχε σφηνωθεί σ' αυτές, και κατόπιν έρραψε την πληγή: όλα αυτά χωρίς να τρέμη διόλου το χέρι του, με άκρίβειαν και ψυχραιμία χειρουργού εργαζομένου έπάνω στο τραπέζι του.

Οι μάρτυρες της σκηνής, έμειναν έκθαυβοι. Ένας μάλιστα από τους βρηθούς του στην άυτοεγχείρηση αυτή, δεν μπόρεσε να κρατηθώ ως το τέλος και λιποθύμισε. Ο ντε Μπρισαμπώ είχε τον κουράγιο να φροντίσει και για τον λιποθυμισμό. Χωρίς να σηκώσει τα μάτια απ' την «δουλειά» του, είπε:

—Ξαπλώστε τον καλά. Άριστερά, στο ασμακείο θα βρήτε ό,τι σας χρειάζεται. Όταν τελείωσε έπλυνε τα χέρια του και είπε:

—Φέρτε μου, τώρα, ένα ποτήρι σαμπάνις. Νομίζω ότι τώ αξίζω...

Μετά τέσσερις μέρες ξαναέβγαλε στο αεροπλάνο του και έρρευε για μιά βομβαρδιστική «έκδρομή»...

Άλλη φορά, πετώντας πολύ χαμηλά, έπάνω από τις έχθρικές γραμμές, για να πάρη φωτογραφίες, μπλεχθηκε μέσα στις ριζές των γερμανικών μυδραλλιών. Μοτέρ και βελιναποθήκη έχουν πληγεί από τις σφαίρες. Το αεροπλάνο παίρνει φωτιά. Ο ντε Μπρισαμπώ όμως δεν τά χάνει. Βρίσκεται εύτυχως κοντά στις γαλλικές γραμμές, και καρθοώνει, ψυχραιμώτατος να κατευθύνη το αεροπλάνο προς την γη. Ένώ ο καταιγισμός των έχθρικών σφαερών συνεχίζεται άδιάκοπος και οι φλόγες τόν ζάνουν από παντού.

Ο ήρωικός αεροπόρος πήδα από την σκάφη του αεροπλάνου σφίγγοντας στο στήθος του την φωτογραφική του μηχανή με το πολύτιμο περιεχομένο της.

Ίδου τώρα και ο καταπληκτικός—για κάθε αεροπόρο της καριέρας—έπίλογος της καταπληκτικώτερης αεροπορικής σταδιοδρομίας:

Όταν τελείωσε ο πόλεμος ο ντε Μπρισαμπώ δεν έπεδίωξε νέες δουλειές στον ειρηνικό πιά άγωνα, δεν έπεχείρησε να καταρρίψει ρεκόρ άποστάσεων ή να δημιουργήση προηγούμενα—μπελάδες για τους μεταγενεστέρους αεροπόρους, ούτε έξεμεταλλεύθη το ένδοξο όνομά του: τώ κατέθεσε όλα μαζί με την στολή του και ξαναγύρισε στην έπίστημη του.

Τώρα θεραπεύει άρρώστους στην έπαρχία του. Και δείχνει την ίδια άφοσίωση και την ίδια αὐτοθυσία όπως όταν πετούσε με το μοιροπλάνο του έπάνω από όλους τους κινδύνους του κόσμου.

Οι γυναίκες είναι σταδερές...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΑΚΙΛΕ

Η Λάουρα Μοντάνο κυττάχθηκε στον καθρέφτη και χαμογέλασε με ικανοποίηση. Η παγίδα που σκόπευε να στήσει στον Ρομπέρτο Μπαντίνι ήταν έτοιμη. Δεν υπήρχε κανένας φόβος να μαντεύσει τίποτα ο Μπαντίνι. Ο κομωτής είχε πουδράρει τα μαλλιά της με τόση τέχνη που και το πιο είδικό μάτι θα μπορούσε να ξεγελαστεί. Και κάτω από τ' άσημένα αυτά μαλλιά το ωραίο πρόσωπο της Λάουρας φαινόταν ακόμη πιο νεανικό, φωτιζόμενο από τα φλογερά μάτια της.

Η Λάουρα άναψε ένα σιγαρέττο και πέρασε στο σαλόνι.

Την στιγμή εκείνη φάνηκε στο κατώφλι έντελώς άπρόοπτα ο δικηγόρος Πιέρο Άρίγκι, παρά τις διαμαρτυρίες της καμαριέρας ότι ή κυρία της δεν δεχόταν.

Με συγχωρείτε, αγαπητή κυρία, είπε στη Λάουρα, και σάς παρακαλώ, μη μαλώσετε την καμαριέρα σας. Ήταν άπόλυτη άνάγκη να υπογράψετε το έγγραφο αυτό που ήρθε τώσα γιατί λήγει ή προθεσμία του και καθώς έμαθα από την θυρωρή ότι είσθε έπάνω, μπήκα. Ο δικηγόρος είναι λίγο και σαν γιατρός, και μιά που μου αναθέσατε τὰ συμφέροντά σας άφότου πέθανε ο σύζυγός σας, είχα υποχρέωση να φροντίσω...

Φυσικά! χαμογέλασε ή Λάουρα. Ξέρετε, αγαπητέ Άρίγκι, ότι εγώ δεν σας θεωρώ μόνο σαν δικηγόρο μου αλλά και ως τον καλύτερο από τους φίλους μου.

Ευχαριστώ πολύ, αγαπητή κυρία, για το θάρρος που μου δίνετε. Γιατί σήμερα ακριβώς έχω να σας πω κάτι και μου χρειάζεται θάρρος, πολύ θάρρος μάλιστα.

Η Λάουρα έρριξε μιά ματιά στο ρολόγί της. Ο Μπαντίνι δεν θάρχόταν πρό τις ένδεκα και μισή.

Σας άκούω πολύ ευχαρίστως, αγαπητέ Άρίγκι, είπε. Καθίστε.

«Ο Άρίγκι είναι πολύ συμπαθητικός, σκέφτηκε. Κρίμα μόνο που δεν έκαθε άκόμα να δένη τη γραβδάτα του». Και ή σκέψη της πήγε άμέσως στον Ρομπέρτο Μπαντίνι που είχε να τον διτρίσει άκόμα ολόκληρα χρόνια... Στον κομψότατο Μπαντίνι, που ήταν ένας λαμπρός διπλωμάτης κι' ένας γοητευτικός κοσμικός κύριος».

Εγώ, άρχισε διστακτικά ο Άρίγκι, νομίζω ότι είμαι ακριβώς πλάσιμος «για ν' άποκτήσω οικογένεια» όπως λένε.

Όταν μιά συνομιλία άρχίζει έτσι καταλήγει μοιραία σε μιά πρόταση γάμου...

Αγαπητέ Άρίγκι, είπε ή Λάουρα άφου τόν άκουσε μέχρι τέλους. Αισθάνομαι για σας μιά ειλικρινέστατη συμπάθεια. Είσθε ένας πραγματικός τζέντλεμαν κι' ένας θαυμάσιος φίλος... και θα ήμουν εύτυχισμένη να γίνω γυναίκα σας άν δεν ξανάνιζε τελευταία στην καρδιά μου μιά παλιά αγάπη...

Ο Άρίγκι σηκώθηκε. Φαινόταν λυπημένος και άπογοητευμένος.

Μείνετε άκόμα λίγο, σας παρακαλώ...

Καλώς, Άρίγκι. Δεν θέλω να έχω μυστικά από σας και θά σας τὰ άποκαλύψω όλα. Πρώτα-πρώτα δεν σας είπα αλήθεια χθές όταν σας άνήγγειλα ότι πουδράρισα τα μαλλιά μου με μιά σκόνη για δυο μέρες για να μην πέφτουν. Θέλω να δοκιμάσω κάτι: είναι σαν να πούμε τώ «παχυνί με τη φωτιά». Αυτές τις μέρες γύρισε από τη Σαγκάη, ύστερα από τετραετή άπουσία, ο πρώτος άνδρας που αγάπησα όταν ήμουν άκόμα άνυπανδρή: ο Ρομπέρτο Μπαντίνι. Ήταν μιά πραγματικά μεγάλη αγάπη, την όποια έμπόδισε ο πατέρας μου που με λάτρευε γιατί όπως έλεγε, όλοι οι διπλωματικοί, σαν τον

—Μείνετε άκόμα λίγο, Άρίγκι!

Ρομπέρτο, είναι υποχρεωμένοι να γυρνούν άδιάκοπα από το ένα μέρος του κόσμου στο άλλο και δεν είναι καθόλου κατάλληλοι ούτε για σπίτι ούτε για οικογένεια. Έναντιώθηκε σταθερά στο γάμο μου και δεν είδα ξανά τον Μπαντίνι παρά μιά φορά μονάχα, πριν από 4 χρόνια. Τώρα εκείνος έμαθε πως ήρρεφα πριν από δυο χρόνια και μου έγραψε προχθές μιά φλογερή επιστολή. Η καρδιά του δεν άλλαξε καθόλου και θέλει να με παντρευθώ. Κι' εγώ επίσης, σας όμολογώ, ότι δεν τον ξέχασα ποτέ. Ήταν, όπως σας είπα, μιά μεγάλη αγάπη...

Τώρα όμως έμαθα κάτι άλλο: Μετά την διάλυσιν των άρραβώνων μας, πριν από έξη χρόνια, ο Μπαντίνι είχε άρραβωνιασθώ στη Μαδρίτη με την κόρη ενός βιομηχάνου. Μά ό γάμος...

Κι' ύστερα μου μιλάτε για μιά μεγάλη αγάπη, διέκοψε ο Άρίγκι.

Μην υπερέβαλλετε τα πράγματα! είπε ή Λάουρα. Ήταν υποχρεωμένος ο Ρομπέρτο να θυσιάση όλη τη ζωή του σ' έναν έρωτα χωρίς έλπιδα, άφου εγώ είχα παντρευθώ; Όχι, θέβαια. Έξ άλλου δέχτηκε τον άρραβώνα του, ά-

σφαλώς έπειδή δεν άγαπούσε την μητέρα του...

—Ίσως! Πάντως δείχνετε άπέναντί του μιά έπείκεια που δεν μπορώ να ξεηγήσω.

Κι' έσεις δείχνετε άπέναντί του μιά άυστηρότητα που έξηγώ θαυμάσια! Άλλ' ός τ' άφήσωμε αυτά, πρόσθεσε ή Λάουρα συμείβαστικά. Ξέρω ότι οι άνδρες δίνουν μεγάλη σημασία στην όμορφή μιάς γυναίκας. Τα ψυχικά της προσόντα τους αφήνουν μάλλον άδιαφόρους, έν' έμεις οι γυναίκες όταν αγάπησωμε έναν άνδρα δεν κυττάζουμε τίποτα.

Έχετε λάθος, αγαπητή κυρία. Οι άνδρες δεν κυττάζουν μόνο την όμορφιά. Άλλωστε είναι άναμφισήτητο ότι ή όμορφη είναι ένας σοβαρός παράγων και για τους άνδρες και για τις γυναίκες. Πήτε μου, με τώ χέρι σας στη καρδιά, άν αγάπούσατε έναν άνδρα και σας έρχόταν μιά μέρα χωρίς χέρι, δεν θά έπεφτε λίγο ο άνθρωπισμός σας όταν θά τον βλέπατε;

Πόσο άσχημα γνωρίζετε τις γυναίκες, καμμένη μου Άρίγκι. Μάθετε ότι έμεις οι γυναίκες όταν αγάπούμε έναν άνδρα και πάθει κάτι διπλωματικό, ζούμε την αγάπη μας, την τρυφερότητά μας και την στοργή μας σ' αυτόν.

Για όκτώ μέρες ίσως!...

Για όλη τη ζωή! Όσο για τον Μπαντίνι θά τον υποβάλω σε μιά δοκιμασία για να βεβαιωθώ για την αγάπη του. Άσπρια τὰ μαλλιά μου για να τώ φανώ γρήα. Κι' άν δώ και τον παρμικρό δισταγμό στο βλέμμα του, όλα τελείωσαν. Ριψοκινδυνεύω την ευτυχία μου, είν' αλήθεια...

Ο κύριος Μπαντίνι σας περιμένει, άνήγγειλε ή καμαριέρα.

Ο Άρίγκι έφυγε.

Το ίδιο θράδυ ο δικηγόρος Άρίγκι προσεκληθώ να δείπνηση στης κυρίας Λάουρας Μοντάνο. Τόν υποδέχτηκε με προθυμία.

Και ο Μπαντίνι; την ρώτησε. Μετετέθη στη Σόφια κι' έφυγε να περάση όκτώ μέρες με την μητέρα του στο Μιλάνο. Έχω μιά παράκληση να σας υποβάλλω, αγαπητέ μου Άρίγκι. Ο Μπαντίνι έχει μερικά γράμμάτα μου. Θάθελα να τὰ πάρω πίσω. Μου χρειάζεται ένας άφωτισμένος φίλος γι' αυτό το διάστημα και σκέφθηκα εσάς...

Σας ευχαριστώ, είπε εκείνος. Χαμογέλασαν κι' οι δυο. Στα μάτια της Λάουρας έλαμπαν χίλιες υποσχέσεις. Τού έδωσε ένα πακέτο γράμματα και ένα μενταγιόν.

Πάρτε να τώ δώσετε τὰ δικά του γράμματα, είπε, κι' αυτό τώ μενταγιόν με λίγα μαλλιά που μου είχε στείλει τέσσερα χρόνια πριν, από την Σαγκάη. Θά ευχαριστηθώ να τὰ ξαναδω ή κακομοίρης ο Μπαντίνι, πρόσθεσε ειρωνικά.

Γιατί, ρώτησε ο Άρίγκι. Δεν έχει πιά πολλά μαλλιά;

—Ω! είναι φρικτός! Σαν μπόλλα του μυλιάρδου μοιάζει το κεφάλι του. Φρίκη!

Μπορώ να σας ρωτήσω πως υπέστη την δοκιμασία που τώ υπεβάλατε;

—Ω! υπήρξε τέλειος! Δεν δίστασε ούτε λεπτό. Μου είπε ότι τὰ άσπρα μαλλιά μου πάνε περίφημα... Μά, φυσικά, δεν τόν πίστεψα. Δυστυχισμένος Ρομπέρτο! άναστέναξε ή Λάουρα.

ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΑΚΙΛΕ

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

Η ΓΚΡΕΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΡΕΠΟΡΤΕΡΣ

Η Γκρέτα Γκάρμπο άφου έμεινε πολλούς μήνες στην πατρίδα της Σουηδία, επέστρεψε την περασμένη εβδομάδα στην Αμερική. Και δεν μπόρεσε ν' αποφύγει τούς Αμερικανούς δημοσιογράφους που δεν άποθαρρύνονται εύκολα όπως οι Σουηδοί συνάδελφοί των. Στόν σταθμό του Σικάγου οί δημο-

σιογράφοι επολόρησαν τόν θαγόνι της και ή διάσημη στάρ έτρεξε κατά τόν σύστημά της νά κλειδωθή στό διαμέρισμά της και νά κατεβάση τά κουρτινάκια του. Οί ρεπόρτερς όμως δέν έννοούσαν νά παραιτηθούν τού άγώνος και στό τέλος, ένας άπ' αύτούς της έφώναξε άπ' έξω, μαινόμενος:

—Κυρία μου, μή μάς καθυστερήτε άδικά. Είμαστε ύποχρεωμένοι νά δουλεύουμε γιά τόν ψωμί μας όπως κι ε-

σείς. Ήρθαμε έδώ γιατί μάς διέταξαν οί έφημερίδες μας κι' όχι γιά νά διασκεδάσωμε.

Στήν έκκληση αύτή ή Σφίγγ της όθόνης ύπεχώρησε. Ή πόρτα τού διαμερίσματος άνοιξε και παρουσιάστηκε ή Γκρέτα Γκάρμπο. Ή Γκρέτα έξεφώνησε στούς δημοσιογράφους ένα σύντομο φιλοσοφικό λογίδιο:

—Ή ζωή είναι άδικη! τούς είπε. Έδώ υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι που θά ήθελαν και θά έδικαιοούντο ν' άναφερθούν στίς έφημερίδες. Κι' όμως κανείς δέν σκέφθηκε νά τούς άφιερώσει λίγες λέξεις. Δέν θάταν καλλίτερο ν' άσχολούνται λίγο οί δημοσιογράφοι μ' αύτούς παρά νά καταδιώκουν διαρκώς έμένα, που δέν ζητώ παρά τήν ήσυχία μου; Σάς έπαναλαμβάνω ότι υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι που έχουν κάνει πολύ σπουδαιότερα πράγματα άπό μένα—σοφοί έπιστήμονες, μεγάλοι καλλιτέχναι, συγγραφείς και γενικά, άνθρωποι που άξίζουν πραγματικά νά φιγουράρουν στίς έφημερίδες...

Κάποιος τόλμησε στό σημείο αύτό νά τήν διακόψη, ύποδεικνύων ότι τά σοβαρά θέματα είναι λίγο ξηρά και ότι οί έφημερίδες θέλουν και κάτι ελαφρότερο...

—Με συγχωρείτε! είπε ή Γκάρμπο. Καί τά σοβαρώτερα θέματα μπορεί νά γίνουν ένδιαφέροντα, φθάνει νά ξερετέ νά τά πείτε...

Τήν στιγμή εκείνη τόν τραίνο έτοιμάστηκε νά ξεκινήση. Ή πόρτα της Γκρέτας έκλεισε και οί δημοσιογράφοι έτρεξαν στίς έφημερίδες των όπου τά υαχειοθετημένα ήδη άρθρα περί έπιστημονικών και άλλων θεμάτων πετάχθηκαν άλύπητα, γιά νά δημοσιευθή σέ περίοπτη θέση ή συνέντευξη με τήν περίφημη γόησσα.

■ ■

ΕΝΑΣ ΛΟΡΔΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΛΑΙΔΗ ΣΤΑΡ

Τόν Λονδίνο και τόν Χόλλυγουντ θρήκαν σπουδαίο θέμα κουτσομπολιού: ό λόρδος και ή λαίδη Ουώρρικ, δύο άπό τά έκλεκτότερα μέλη της Άγγλικής άριστοκρατίας ντεμπουτάρισαν στό Χόλλυγουντ ως άστέρες τού κινηματογράφου!

—Ως τώρα είχαμε πολλά παραδείγματα μεγαλοαγοκτημόνων, θαυόπλουτων πετρελαιοβιομηχάνων, δημάρχων, πολικών εξερευνητών και συγγραφέων που έφιλοδόξησαν ν' άνεθούν στόν κινηματογράφο. Είναι πρώτη φορά όμως που ένας αυθεντικός λόρδος παρουσιάζεται στην όθόνη.

Από πολύν καιρό τόν ζεύγος ένδιαφερόταν γιά τόν κινηματογράφο, ιδίως ό λόρδος που έθεωρείτο ως ένας άπό τούς καλλιτέρους κινηματογραφικούς κριτικούς.

Ό λόρδος Γουώρρικ έκανε μερικές δοκιμαστικές ταινίες στό στούντιο της Έταιρίας Γουώρνερ οί όποιες είχαν μεγάλη έπιτυχία.

Ή σύζυγός του, έξ άλλου που είχε ταξιδέψει περίση στο Χόλλυγουντ όπου έμεινε αρκετό καιρό, είχε φιλοξενηθή στή θίλλα της γνωστοτάτης ήθοποιού Άντριεν Αίμης, ή όποία τήν έμύησε στό μυστικά της κινηματογραφουπόλεως. Ή λαίδη Γουώρρικ παρακάλεσε τήν φίλη της νά τήν συστήση στό στούντιο της κι' έπέτυχε νά παίξη ως «έκτακτη» ήθοποιός έναν μικρό ρόλο σέ μιá ταινία, ύστερα άπό πολλές έπισκέψεις στούς ίσχυρούς τού Χόλλυγουντ. Κι' ένθουσιάστηκε κυριολεκτικά όταν πείσθηκε ότι είχε άρκετή έπιτυχία. Έν τώ μεταξύ ή ώραία λαίδη γνώρίσθηκε με τόν Ντούγκλας Φαίρμπανκς και τώρα πρόκειται νά πρωταγωνιστήσθ μαζί του στό νέο του φίλμ.

Έτσι, τόν πιό ένδιαφέρον σημείον τού ντεμπούτου τού «κινηματογραφικού ζεύγους» είναι ότι δέν προσλήφθη άπό τήν ίδια Έταιρία γιά νά πρωταγωνιστήσθ μαζί στην ίδια ταινία. Άπεναντίας ό λόρδος και ή λαίδη είναι... ανταγωνιστάι, άφου ό λόρδος προσελήφθη στην Γουώρνερ με συμβόλαιον τριετούς διάρκειας ενώ ή λαίδη θά συνεργασθ με τόν περίφημο «Ντούγκ»!

■ ■

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΤΕΝΙΣ ΡΟΠΣ

Ό Ντένις Ρόπς, ένας νεαρός μηχανικός άπό τόν Τεξάς, άπεφάσισε μιá ώραία ήμέρα νά γίνη ήθοποιός τού κινηματογράφου. Είχε ένα ωραιότατο άθλητικό σώμα, γυμνασμένο σ' όλα τά σπόρ, και ένα προφίλ που θά μπορούσε νά συναγωνισθ σέ τελειότητα τά έλληνικά άγάλματα.

Έτσι μάζεψε όσες οικονομίες είχε κι' έφυγε γιά τόν Χόλλυγουντ, όνειροπολώντας τήν στιγμή που θά γινόταν ένας διάσημος στάρ με πλήθος θαυμαστριών άπ' όλα τά πέρατα τού κόσμου που θά τού ζητούσαν αυτόγραφα...

Δυστυχώς, όπως είναι γνωστόν, ή πραγματικότητα δέν έχει καμιά σχέση με τά όνειρα... Καί ό δυστυχής Ντένις, παρ' όλη τήν άναμφισήτητη όμορφιά του και τά προσόντα του ξεποδαριάστηκε νά τρέχη άπό στούντιο σέ στούντιο χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Ξώδεψε και τήν τελευταία πεντάρα του και μιá μέρα που προχωρούσε μηχανικά, πεινασμένος και αξιολύπητος, σ' ένα έξοχικό δρόμο, σωριάστηκε κατά γής μισολιπόθυμος...

Και τότε φαίνεται πώς τόν λυπήθηκαν οί θεοί κι' έστειλαν τήν Τύχη νά τόν βοηθήση.

Δέκα λεπτά άργότερα στάθηκε μπροστά του μιá μεγαλοπρεπστάτη Ρόλλς-Ρόις. Μιá νέα γυναίκα εξαίρετικά όμορφη, ντυμένη άπλούστατα, κατέθηκε άπό τόν αυτοκίνητο κι' έσκυψε με συμπάθεια επάνω του.

—Τί έχετε; τόν ρώτησε.

—Πεινώ! ήταν ή μόνη λέξη που κατώρθωε νά τραυλίση ό Ρόπς.

—Πάμε άμέσως σπίτι μου, είπε ή νέα

Ή Τζίν Πάρκερ ύποδέχεται τόν Καλοκαίρι με τόν πιό γοητευτικό της χαμόγελο...

γυναίκα που κατάλαβε ότι δέν ήταν ώρα γιά κουβέντες.

Τόν βοήθησε ν' άνεβή στό αυτοκίνητό της κι' εκείνη κάθισε στό θάλαν. Ή Ρόλλς στάθηκε σέ μιá μεγαλοπρεπστάτη θίλλα.

—Βοηθήστε τόν κύριο ν' άνεβή και έτοιμάστε τόν άμέσως ένα πρόγευμα! διέταξε ή άγνωστή στόν ύπνρητή που τής άνοιξε τήν πόρτα.

Μιá ώρα άργότερα, ό Ντένις άφου έφαγε και συνήλθε, είδε τήν πόρτα της τραπεζαρίας ν' άνοίγη. Ή γυναίκα που τόν είχε περιμάζεψει παρουσιάστηκε μπροστά του μ' ένα χαμόγελο. Καί τόν γοητευτικό αυτό χαμόγελο φάνηκε τόσο γνωστό στόν Ντένις, τόσο γνωστό... Μά ήταν ακόμα ζαλισμένος και δέν μπορούσε νά θυμηθί...

—Συγγνώμη! τραυλίσε. Μου λέτε τ' όνομά σας;

—Νόρμα Σήρερ! άπάντησε ή γυναίκα χαμογελώντας και πάλι. Καί τώρα διηγηθήτε μου, άν θέλετε, τί σας συνέβη...

Και όταν ό Ρόπς της διηγήθηκε τήν θλιτερή ιστορία του, ή διάσημη στάρ πού φημίζεται γιά τήν καλωσύνη της, άνέλαβε νά τόν βοηθήση...

Σήμερα ό Ντένις που έπέτυχε σέ μιá δοκιμαστική ταινία που τού έδωσαν θεωρείται ως ένας άπό τούς μέλλοντας

«άστέρες» τού κινηματογράφου. Πρώς τόν παρόν, εργάζεται και ως μηχανικός στό στούντιο μιás μεγάλης Έταιρείας.

■ ■

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Ή Σεσίλια Πάρκερ πρόκειται νά κάνει ένα ταξιδάκι άναψυχής στην Ευρώπη.

—Ό Ρέτζιναλντ Ντέννυ θά ύποστή τήν προσεχή εβδομάδα έγχείρησιν σκληκοειδίτιδος.

—Ή κόρη ενός θαυπολόγου άμερικανού βιομηχάνου, πρόκειται νά ντεμπουτάρη στόν κινηματογράφο με τόν ψευδώνυμο Γκλόρια Γκόνλντ.

—Ή Τζάνετ Γκαίηγορ έπεσε θύμα πρδ ήμερών ενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Εύτυχώς έπληρώθη πολύ ελαφρά και σήμερα είναι έντελώς καλά.

—Ός «ωραιότερο γκέμλ τού Χόλλυγουντ» εξέλεγη ή μίς Πατρίτσια Ρόμπερτσον, που ήταν ως περίση μαννεκέν σ' ένα μεγάλο ραπτική οίκο της Νέας Υόρκης.

Ή άνοξιάτικη μελαγχολία της Γκαίηλ Πάτρικ δέν σάς θυμίζει τόν περίφημο στίχο τού Χατζόπουλου: «Και γελοῦσες ώχρά και θωρούσες θλιμμένα...»;

«Ο Ζερβαί, φεύγοντας, είχε επιστρέψει στο νηματοουργείο. Στο δρόμο συνήντησε τον διανομέα που τοῦδωσε το ταχυδρομείο. Κατά κανόνα, ο Ζερβαί δεχόταν όλα τα γράμματα, κι' έστελνε ύστερα στον Γκοντεφρουά τις επιστολές που απευθύνοντο σ' εκείνον προσωπικώς.

Έκείνο το πρωί, ο διανομέας ρώτησε: —Μήπως ο κύριος κόμης είναι στο μέγαρο;

—Ναί. Γιατί;

—Έχω μια επιστολή συστημένη... έπ' ονόματι του κυρίου Τερλάν...

Ο Ζερβαί έβριξε μια ματιά στο φάκελλο. Το έκανε μηχανικά, άσυναίσθητα. Κι' έξαφνα αναρρίγησε. Το γράμμα έρχόταν από την Γερμανία... Αυτό ήταν φυσικό γιατί είχε συλλαβές με την Γερμανία... Μά εκείνο που τον έκανε ν' ανατριχιάσει ήταν η σφραγίδα του ενός γραμματιστή που έγραφε πάνω κά-θαρά κι' ευδιάκριτα τη λέξη: «Πόζεν».

Σάν άστραπη πέρασε απ' τη σκέψη του η άποκάλυψη του Τερλάν λίγες στιγμές πριν πεθάνει... περίχωρα του Πόζεν είχε μεγαλώσει, είχε ανατραφεί, και ζούσε πάντοτε η κόρη της Βέρθας!...

Τι έρχόταν να κάνει το γράμμα αυτό; Και τι έγραφε άραγε; «Α, πώς επιθυμού-σε να το μάθω!»

—Μά το γράμμα αυτό, είπε στον δια-νομέα, δεν απευθύνεται στον κύριο ντε Λαντεναί.

—Πράγματι, έχει καθυστερήσει, αφού απευθύνεται στον κύριο Τερλάν, που πέ-θανε πριν από ένα χρόνο...

—Δώστε το σέ μένα... Ήμουν ο συνε-ταίρος του κυρίου Τερλάν.

—Μολαί... έρω ότι είναι πιο σω-στό να το δώσω στον κύριο ντε Λαντεναί. Είναι ο πιο στενός συγγενής που είχε ο κύριος Τερλάν. Ήν πάλι έχετε λόγους να έπιμένετε...

Ο Ζερβαί δέν τόλμησε να το ζητήσει άμέσως. Έμεινα λίγα λεπτά διατακτικός. Κι' όταν τέλος, πήρε την απόφασή του και στράφηκε λέγοντας:

—Δώστε μου το γράμμα αυτό...

Ο διανομέας όμως είχε απομακρυνθί-ηδη.

Ο Ζερβαί θέλησε να τρέξει να τον προφθάσει. Μά ήταν πολύ άργά. Τον εί-δε να δίνει την επιστολή στον Γκοντε-φρουά, στον κήπο της Γκλοριέτ. Ο κό-μης μπήκε μέσα για να υπογράψει την λήψη και βγήκε την ίδια στιγμή, άνέβη-κε στο αλλοό του και πήγε να κάνει τον συνηθισμένο του εξοχικό περίπατο.

Είχε διαβάσει άραγε την επιστολή;

Όχι, δέν την είχε διαβάσει. Την είχε πετάξει στο γραφείο του μαζί με πολλές άλλες, χωρίς ν' αντιληφθί καν ότι έρχό-ταν από τον τόπο εκείνο, όπου άλλοτε είχε συνοδεύσει μουσικά την Λίνα Κί-φφερ, πλημμυρισμένος από τον εύγενικό του έρωτα.

(Ή συνέχεια στο προηγέξ)

Μιά ιστορία άπίδανη... και όμως αληθινή

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ ΤΟΥ ΙΝΤΑΧΟ

Δά σάς φανή σαν παραμύθι και όμως είναι αληθινό.

Έγινε το περιστατικό αυτό εδώ και λίγα χρόνια στην πολιτεία Ίν-ταχο, της Αμερικής, και θα μπορούσε με την δραματικότητά του και το άπίθανο τέ-λος του να αποτελέσει ένα κεφάλαιο... μυ-θιστορήματος περιπετειών, γραμμένου από τον πιο εύφάνταστο συγγραφέα.

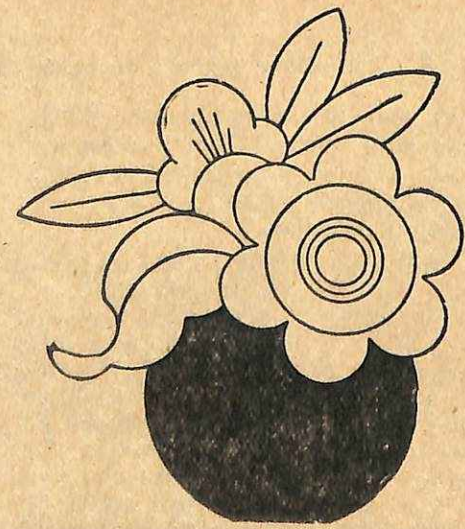
□ □

Όπως είναι γνωστό, στην Βόρειο Αμε-ρική υπάρχει εκτός της μαύρης άρκούδας και ένα άλλο είδος του επικινδύνου αυτού θη-ρίου, πολύ πιο έπιθετικό κι' έπιφοβο: είναι η λεγομένη άρκουδα «γκριζλν». Μιά τέτοια έ-κασκε θραύση κυριολεκτικώς στο Ιλποφορ-βείο του άπεράντου «ράντε», της επαύλειος, του Ίεσουά Πάτερσον, κοντά στα Βραχώ-δη Όρη.

Η άρκουδα αυτή που ήταν τεραστίων δια-στάσεων κατόρθωνε να εισδύη αναστήσιως την νύχτα στο Ιλποφορβείο να αρπάξει ένα μικρό πουλάρι, από τα νεογέννητα και να γίνετα άφαντη.

Η πρώτη εξαφάνιση που έγινε, αναστάτω-σε την αγρόσυλη, γιατί δέν κατορθώθηκε να εξακριβωθεί ποιος είχε κάνει την άρπαγή. Σέ λίγες μέρες όμως δεύτερο κρούσμα. Άλλο άλογατάκι εξαφανίζοταν έξισου μυ-στηριωδώς με το πρώτο. Αυτήν την φορά όμως, ύστερ από πολλές αναζητήσεις εξα-κριβώθηκε από κάτι ίχνη που βρέθηκαν ότι δράστης ήταν μια «γκριζλν». Άμέσως ο ι-διοκτήτης πήρε τα μέτρα του και διέταξε έ-παγρύπνηση. Παρ' όλα όμως αυτά και τρί-το πουλάρι εξαφανίζεται και μετά μερικές μέ-ρες και τέταρτο!

Το πράγμα πιά γινότανε σωστό σκάνδαλο. Παρουσιάζεται τότε στον κύριο του ένας από τους πολλούς κάουμπού, τους βοσκούς των κοπαδιών του ράντε, ο Τζιμ Μπράς και του λέγει ότι θεωρεί πιά ζήτημα φιλοτιμίας να βρη και να εξοντώσει την άρκουδα που έλυμαίνετο το Ιλποφορβείο.

Ο Τζιμ ήταν ένα γερό παλληκάρι, το καλ-λίτερο της επαύλειος, μα και οι «γκριζλν» δέν άστετεύονται. Το κυνήγι τους ίσοδυνα-μεί σχεδόν με άλλη μέχρι θανάτου. Και φυ-σικά δέν θάταν ο τολμηρός κυνηγός που θα έπιζούσε. Γι' αυτό ο Πάτερσον δέν δέχθη-κε την προσφορά του.

Ο Τζιμ όμως είχε πάρει κατάκαρδα την υπόθεση και αποφάσισε να κυνηγήσει το θη-ρίο, έστω και έν άγνοία του κυρίου του.

□ □

Ο Τζιμ ξεκίνησε ένα σκοτεινό βράδυ από την επαύλη, με μόνα όπλα ένα παλιό δίκανο του πατέρα του, και ένα κοφτερό μαχαίρι. Δύο μερόνυχτα τριγυρνούσε στα γύρω δάση, χωρίς να άνακαλύψη κανένα ίχνος του θη-ρίου.

Έπί τέλους την τρίτη μέρα, στην καρδιά ενός δάσους και σ' ένα μέρος άδενδρο όπου σχηματιζόνταν κά-ι σαν πλατειούλα, βρήκε... τον μπουφέ του θηρίου. Δηλαδή άδηγήθηκε εκεί από την μυρωδιά των αποθνευμένων κλοπιμαίων.

Ο Τζιμ πλησίασε και βρήκε μισοθαμ-μένα μέσα στο χώμα το τελευταίο πουλάρι που είχε κλέψει η άρκουδα, και τα λείψανα των άλλων, σε κατάσταση προχωρημένης αποσυνθέσεως.

Αντιθέτως με το λεοντάρι που δέν τρώει παρά μόνο νεώπ κρέας η άρκουδα δέν άγγί-ζει την λεία της αν δέν περάσουν πρώτα μερικές μέρες. Έχει προτίμηση στα χαλα-σμένα κρέατα, ίσως γιατί γίνονται πιο μα-λακά και δέν θέλουν πολύ... μάσημα!

Ο Τζιμ πήγε να πηδήξει απ' τη χαρά του. Διάλεξε ένα δέντρο εκεί κοντά σκαρφάλω-σε και περίμενε να φανή το θηρίο.

Η νύχτα ήλθε, αλλά μόνη... Ούτε σκιά άρκούδας. Ο Τζιμ έμεινα άγρυπνος ως το πρωί περιμένοντας. Ήλθε όμως το βράδυ χωρίς να φανή η άρκουδα. Ο ήρωικός κά-ουμπού άρχισε πιά να χάνη την ύπομονή του, η κόπωση έξ άλλου και η άύπνια άρ-χισαν να του διαταράσσουν την άρετή. Τά βλέ-φαρα, Έξαφνα, τινάχτηκε ύρθιος. Κάποιος θόρυβος παραμεριζόμενων κλαδιών άκούστη-κε από μια λόχη εκεί κοντά και σε λίγο πρόβαλε το τεραστίο κεφάλι, της «γκριζλν».

Ο Τζιμ πετάχτηκε κάτω, σήκωσε το όπλο του και πίεσε τους δυο μαζί τους πετεινούς. Με ένα πήδημα η άρκουδα βρέθηκε επάνω του και τον ξάπλωσε κάτω. Σε λίγο ο άτυχής Τζιμ ήταν σχεδόν κουρέλι από τις πληγές.

□ □

Άνήσυχτοι από το «ράντε» για την εξα-φάνιση του Τζιμ βγήκαν εις αναζήτησή του. Μετά πολλές έρευνες τόν άνεκάλυπταν θαι-μένο κατά το μισό μέσα στη γή. Δίπλα του με το μαχαίρι βουτηγμένο στην καρδιά κοι-τόνταν το θηρίο. Όλοι νόμισαν ότι Τζιμ νεκρό. Αιτός όμως ως έν θαύματος αν και μισοθαμμένος, ζούσε άκόμη.

Η πάλι με το θηρίο ύπηρεξε άγρια. Το θηρίο επί τέλους τόν έρεξε κάτω άναίσθη-το. Νομίζοντας τον νεκρό τόν μισοπαράχω-σε για να τόν φάγη σέ 2-3 μέρες. Την άλ-λημέρα ξαναγυρνούσε κοντά του, και ο Τζιμ που είχε συνέλθει, του έμπηξε το μα-χαίρι στην καρδιά και ξαναλιγοθύμισε.

Τώρα ο Τζιμ έη και άφηγείται την περι-πέτειά του όμοια με την όποια δέν έχει έ-σως γίνει άκόμη στον κόσμο.

Ή γυναίκα που κλαίει...

ΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΚΑΛΙΑ

Ή κυρία απομακρύνθηκε λίγο από τόν πίνακα για να κυττάξη καλύ-τερα. Τα έξαίσια γαλάζια μάτια της καρφώθηκαν με θαυμασμό στο άριστούργημα του Λίβιο Κάριμ. Ή φαρ-δειά χρυσή κορνίζα που περιέβαλλε τόν πίνακα—μιά γυμνή Φρόνη έμπρός σέ ά-βάτους δικαστές—έβριχνε θερμές άν-ταύγειες στην αλαβάστρινη σάρκα της περιφνημής έταίρας.

—Έχετε πραγματικά την ψυχή ενός μεγάλου καλλιτέχνη, μάτρ! είπε.

Έκείνος χαμογέλασε. Κυττάζε με προ-σοχή την λεπτή όμορφη της γυναίκας αυτής που θα μπορούσε να του χρησι-μεύσει θαμάσια για ένα νέο άριστούρ-γμα.

—Θά σάς περιμένω στο στούντιό μου κυρία, είπε ο ζωγράφος. Ω! μη μου άρ-νηθήτε τη χάρη αυτή. Φαίνεσθε τόσο κα-λή...

Το βλέμμα της γυναίκας ξαναγύρισε τρομαγμένο στον πίνακα της Φρόνης.

—Δέν σκοπεύω να σάς ζωγραφίσω με το κοστούμι της Φρόνης, χαμογέλασε έ-τό κείνος, παρ' όλο που θά σάς πήγαινε πε-ρίφημα! Όχι. Μόνο το κεφάλι. Τρεις τέσσερις φορές μόνο νάρηθε μου φθά-νουν. Μου λέτε τ'ονόμα σας;

—Μάρα Πέργολι.

—Επιτρέψτε μου να σάς λέω Νοεμί που σημαίνει «όμορφη». Έχετε διαβάσει ποτέ για τη Ρούθ;

—Όχι. Είμαι τρομερά άμαθή.

—Τόσο το καλλίτερο... Και η δική μου μόρφωση είναι αρκετά έπιφανειακή...

Ένα χέρι φορτωμένο διαμαρκτικά παρ-μέρισε την πράσινη βελούδινη πορτιέρα. Μιά γυναίκα μπήκε μέσα, τυλιγμένη σέ μια βαρύτιμη μεταξωτή τουαλέττα.

Η Μάρα ένοιωσε το έχθρικό βλέμμα της άγνωστης. Ο Λίβιο Κάριμ ύποκλιθη-κε βαθεία μπροστά της κι' εκείνη βγήκε νοιώθοντας έναν πόνο στην καρδιά...

□ □

Η ζωή της Μάρας πλημμύρισε από έ-να άλόκοτο μεθύσι τις μέρες που έπα-κολούθησαν: όλος ο λόγος της υπάρξε-ως της ήταν οι λίγες ώρες της πόζας που άφιέρωνε στον Λίβιο Κάριμ. Κι' οι υπόλοιπες ώρες της φωτίζονταν από την άνταύγεια τών στιγμών που τόν έβλεπε και της προσμονής της νέας πόζας.

Η στάσις του ζωγράφου άπέναντί της ήταν τόσο τρυφερή και τόσο άβρής συ-χρόνως που την γοήτευε. Ποτέ εκείνος δέν πέρασε τά όρια της άβρότητας. Μας τά μάτια του που την περιέβαλλαν με φλογερό και γλυκό βλέμμα τους της άπεκάλυπταν όσα δέν έλεγαν τά χείλη...

Μιά μέρα καθώς πήγαινε για να πο-ζάρη στον Κάριμ κι' έστριψε στον ήσυχο δρομάκο όπου βρισκόταν το στούντιό του, της φάνηκε ότι κάποιος την κύττα-ζε παράξενα. Στράφηκε κι' αντίκρισε μια γυναίκα ντυμένη με μια κομψή έκ-κεντρικότητα που την παρατηρούσε λίγο έιρωνικά. Ένοιωσε ένα σφίξιμο στην

καρδιά της γιατί η γυναίκα αυτή της θύμιζε άμέσως την άγνωστη με τά δια-μαντικά που συνήντησε την πρώτη μέρα στο στούντιο του ζωγράφου...

Μπήκε στο στούντιο παραγμένος. Ο ζωγράφος φίλησε εύγενικά το χέρι της κι' έτρεξε να έτοιμάσει τά πινέλα του. Φαινόταν εύθυμος κι' ευδιάθετος.

—Γιατί φαίνεσθε στενοχωρημένη, Νοε-μί; την ρώτησε ένθ εκείνη καθόταν στή συνηθισμένη πόζα της.

—Συνάντησα πρό όλίγου την γυναίκα που είχε έρθει στην έκθεσή σας την ήμέ-ρα που μου προτείνατε νάρθω για πρώ-τη φορά.

—Α! έκανε ο ζωγράφος σά να προσ-

Η ζωή της πλημμύρισε από ένα άλόκοτο μεθύσι...

ποθοόσε να θυμηθί. Καταλαβαίνω...

—Την συνάντησα δυο-τρία βήματα ά-πό την πόρτα σας, Ήταν εδώ;

—Ναί, είπε με άπάθεια εκείνος.

—Ποζάρισε;

—Όχι. Ήθελε για να με δη-μονάξη. Η Μάρα ένοιωσε μια όδυνηρή ζήλεια. Σώπασε λίγο και όταν ξαναμύλησε η φωνή της έκρυβε ένα λυγμό.

—Πήτε μου... η Φρόνη της εκθέσεως σας ήταν εκείνη;

—Ναί. Στο σώμα τουλάχιστον. Δέν ή-ταν ύπεροχο;

Δέν άπάντησε στην έρώτησή του. —Άκούστε με Κάριμ, είπε. Θέλω να μου άπαντήσετε ειλικρινώς. Ή γυναίκα αυτή είναι έρωμένη σας;

—Μοδ ζητείτε μια έξομολόγηση και σάς την κάνω χωρίς καμιά έπιφύλαξη.

άπληντσε ο ζωγράφος ψυχρά και άποφα-σιστικά. Ναί, η γυναίκα αυτή είναι η έ-ρωμένη μου, η γυναίκα της σκέψέως μου και τών αισθήσεών μου. Μά πητε μου κι' έσείς τι πιστεύατε όταν έρχόσαστε έ-δώ; «Ότι θά με μαγεύατε ίσως, και θά ύποκαθιστούσατε μιάν άλλη, ότι θά μου επιβάλλατε τη θέλησή σας; Γελαστήκα-τε, άξιότιμη κυρία. Έδώ, μέσα σ' αυτό το στούντιο, έσείς κι' έγώ δέν είμαστε και δέν μπορούμε να είμαστε παρά δυο ταπεινοί ύπηρέτες της Τέχνης... Και έξω από το στούντιο, καταλαβέτε το, δέν εί-μαστε παρά δυο όποιοιδήποτε γνωστοί, δυο ξένοι!...

Μιλούσε με μια φωνή σκληρή και έχ-θρική χωρίς να διακόψει την έργασία του. Η Μάρα ένοιωσε να την πλημμυρίσει ένα άκαθόριστο συναίσθημα πικρίας, άη-δίας και άγανακτισέως. Το έδωλο που είχε πλάσει μέσα στην φαντασία της σω-ριαζόταν και έβλεπε να φανερώνεται μπροστά της ο πραγματικός άνθρωπος χωρίς την μάσκα της ύποκρισίας του... Προσάπασε να σηκωθεί να μιλήσει. Μά δέν τό κατορθώσε. Κι' έμεινα καρφωμέ-νη εκεί στην ίδια πόζα, ένθ χοντρά δά-κρυα κυλούσαν στα χλωμά μάγουλά της...

Αναίσθητος, αδιάφορος, εκείνος συνέ-χιζε την έργασία του βιαστικός, σά νά-θελε να ξεσπάσει τόν θυμό του επάνω στον πίνακα.

Τέλος εκείνη συνήλθε. Σηκώθηκε και είπε με σταθερότητα:

—Φεύγω.

Όταν όμως έστριψε τά δακρυσμένα μάτια της στον ζωγράφο έμεινα κατά-πληκτη βλέποντας να καθρεφτίζεται στο βλέμμα του μια άπέραντη τρυφερότης, ένα φως γεμάτο καλωσύνη, συμπάθεια και ίκανοποίηση.

—Ω! μένεται, Νοεμί! της είπε ίκετευ-τικά. Δείξτε μου πάλι το φωτεινό σας χαμόγελο και συγχωρήστε με. Έμεις οι καλλιτέχνες έχομε καμιά φορά σκληρές ιδιοτροπίες. Μά ήθελα τόσο πολύ να σάς ζωγραφίσω με τά έξαίσια μάτια σας δακρυσμένα. Τόσον καιρό όνειρεύο-μαι τόν νέο μου πίνακα: «Η γυναίκα που κλαίει! Και ποτέ δέν θά κλαίγατε έτσι αν δέν ήταν πραγματικά αληθινή η λύπη σας!»

Η Μάρα τόν άκουε ζαλισμένη.

—Ωστε εκείνη...

—Ούτε ξέρω καν για ποιά μου μιλάτε! είπε γελώντας ο Κάριμ. Ούτε και ήταν καμιά γυναίκα εδώ...

Την πήρε από το χέρι και την έφερε μπροστά στον πίνακα, όπου νόμιζε ότι τά δάκρυα κυλούσαν σ' αλήθεια από τά έξαίσια μάτια της γυναίκας.

Ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χεί-λη της Μάρας. Ένοιωσε τά χέρια του Λίβιο να περιβάλλουν τη μέση της και τά έξαίσια μάτια της γυναίκας. Τάτο καθυστερημένο δάκρυ που είχε ά-νεβή στο μάτι της.

ΜΑΡΙΟ ΚΑΛΙΑ

Επιτροπάκης

Μήν νομίζετε πως ο Πέτρος Επιτροπάκης ήλθε στον κόσμο επι-
συστάσει με το «μπέλ κάντο» που
συγκινεί τα πλήθη; Ιστορικά
πάντως δεν αναφέρεται τέτοιο πράγμα.
Κι ούτε την εποχή που ήταν μικρό παι-
δί, επιτρεπόταν σ' ένα στήριγμα οικο-
γενείας, όπως ήταν ο Πέτρος, ν' απα-
σχοληθεί με τις έγνοιες του τραγουδιού
που ήταν προνόμιο των...τεμπέληδων!
Όπως επίσης, δεν πιστεύω ο μικρός Πέ-
τρος, άνοιγοντας μαγεμένα τα μά-
τια του στις όμορφες του κόσμου, να
άκολουθους την θεωρία του «μανιφέ-
στο» του Ρωμαντισμού, που τις θάσεις
του έβαλε ο Βίκτωρ Ουγκώ στον «Πρό-
λογο του Κρόμβελ» και «τά χείλη
του να τόνιζαν αθόρυμα τ' α-
έναν ύμνον προς τις όμορ-
φιές που έβλεπε γύρω του»...
Μάλλον, είμαι πρόθυμος να δώσω πί-
στη σε κάτι άλλο: πως ο μικρός Πέ-
τρος αγάπησε το τραγούδι ακούγοντας
τον κύρ-Νικήτα, τον πατέρα του, να θυ-
μίζει — με τα δάχτυλα στις χορδές της
κιθάρας και φωνή... «στην τρίχα» —
στην κυρά Νικήταινα πως κάποτε, για
να συγκινήσει την αισθηματική καρδιά
της, είχε καταφύγει σ' ένα πλούσιο ρε-
περτόριο από καντάδες, «κάτω απ' το
παράθυρο της»...

Το θέβαιον είναι πως ο Πέτρος, σέ
ηλικία 15 χρονών, τούσκαγε από του
Πουλοπούλου όπου δούλευε, για ν' α-
κούση λ. χ. τον Νίκο Μαράιτη στον
«Ριγολέττο» — όπως και κάθε δόξα της
εποχής εκείνης. «Τζαμπαρία», έννοι-
ται, γιατί που υπήρχαν «όβολοι»; Η
κυρά Νικήταινα άνησχυοσε με την
καλλιτεχνική κλίση του γιου της και
τούσκαζε «πόστα» κάθε λίγο και λιγά-
κι: «Τρελλέ, θέλεις να γίνης παλνο-
θεατρίνος; Τί θα πη τονόρος και κου-
ροφέξα! Δεν τον μαζεύεις, λέω
γώ, Νικήτα μου, να πάη στην δουλειά
του, που θα τον έχουμε μεθαύριο να
ρεμπτελεύη με την κιθάρα στο χέρι! Δέν
γεμίζει η κοιλιά με νότες, μπάρ-
μπα Νικήτα μου!»

Ο μπάρμπα-Νικήτας όμως έκανε
το κουφά αυτό... και, φυσικά, το ίδιο
κι ο Πέτρος.

Ο πατέρας συμπαθοσε ιδιαίτερω
τον γιό του γιατί αντίλαμθανόταν
πως ο μικρός είχε την θεία φλόγα μέ-
σα του. Γι' αυτό αντί να τον μαλώση,
τούσκαγε πλάτες... και του μάθαινε τό-
τε την περίφημη καντάδα του «Μπαρ-
μπα-Γιάννη Κανατά», που αργότερα έ-
κανε τόσο δημοφιλή τον Πέτρο. Στο
άναμεταξύ, η άνησχυία της κυρά-Νική-
ταινας την έκανε να κατατάξη τον Πέ-
τρο έθελοντή, σέ ηλικία 17 χρονών...
μόνο και μόνο για να μην κάνει κόρτε
στο...τραγούδι! Η κατάταξη όμως
του Πέτρου είχε το αντίθετο αποτέλε-
σμα, γιατί στον στρατό τον ξετρώπωσε
ο Καλομοίρης μαζί με την τότε «Μάννα
του Στρατιώτη», την έλκεκτη καθηγή-
τρια του τραγουδιού κ. Νίνα Φωκά.
Κι έτσι η κυρά-Νικήταινα έγινε άφορ-
μή να θυγεί ο Πέτρος στο τραγούδι... Έ-
γνοια σας όμως και δεν παραπονιέται
σήμερα. Κάθε άλλο!

Εκείνο που κάνει την φωνή του Πέ-
τρου Επιτροπάκη να ξεχωρίζει μέσα
σε τόσες και τόσες άλλες, είναι πρώτα
απ' όλα, τα υπέροχα «πιανίσισιμι» και
τά «σθυσίματα»: λές κι έχει μέσα στο
λαρύγγι του ολόκληρο μαγικό συνερ-
γείο από «πεντάλ» και «σουρντίνες», που
κανονίζουν την ένταση της φωνής κατά
βούλησιν. Αυτές οι θαυματουργές του
ιδιότητες έκαναν τον διάσημο 'Ιταλό
τραγουδιστή Στρατσιάρι να πη του
Επιτροπάκη, κατά την διάρκεια ενός
γεύματος στο «Πάνθεον»: «Είσαι ένας
μαέστρος, γιατί κατέχεις το μυστικό

Πέτρος Επιτροπάκης.

του «Αδεν ούκ έστι κραυνάζειν»...

Με τις διαδοχικές υποτροφίες που
πήρε — 'Ιωάννου Δαμνέρη, Γιάννη
Ρούσου, 'Ελευθερίου Βενιζέλου — ο
Επιτροπάκης σπούδασε στην 'Ιταλία.
Εκεί, το 1924 έκανε το ντεμπούτο του
με «Φάουστα», στο Δημοτικό Θέατρο
της Μαρσάλλας. Τον ίδιο χρόνο, τρα-
γουδούσε «Λουκία ντε Λαμεμούρ» στην
«Αρένα» της Σπέτιας. Αργότερα,
κράσαε «Κουρέα της Σεβίλλης» στο
θέατρο «Βέρδι» του Μιλάνου, «Ριγολέ-
ττο» στο θέατρο «Καρκάνο» του Μι-
λάνου, «Τραβιάτα» στο θέατρο «Ντι
Μόντζα» κτλ... Η επιτυχία του νεαρού
καλλιτέχνη πηγαινε «κρεσσέντο».
Πάντως ο Πέτρος δεν παύει να είναι
όπαδος του αδόλου ρωμέικου γλεντιού
με την κιθαρίστα, την μαριδίτσα, την
ρετινίστα και όλα τα είς...ίτα! Απο
μια θριαμβευτική παράσταση στα

μεγάλα Ιταλικά θέατρα, είμαι βέβαιος
πως προτιμά να λήη πολύ πιό άπλά
το παραπονιάρικό του τραγουδάκι στα
στενόςόκκακα της Πλάκας, «αβόζο-
αβόζο» με τρεις τέσσαρες καλές φωνές
για κόρο, με την ίδια συγκίνηση που
ο έρωτευμένος του παλιού καιρού πε-
ρίμενε, κάτω από τις γρίλλες έκει-
νης, να συγκινηθί το άσπλαγχο...
«σπλάχνο»!

Πρώτα μιιά μέρα τον Επιτροπάκη,
ποιά ήταν ή μεγαλύτερη συγκίνηση της
ζωής του. Ακούστε τον:

—Πέρσου, που τραγουδούσαμε μαζί με
την 'Αλίκη — την γυναίκα του, 'Αλίκη
Βίτσου, απ' τις καλλίτερες ύψιφώνους
— στο κέντρο «Αμψααντέρ» της Πό-
λης. Ξαφνικά, ή 'Αλίκη άρρωσταίνει
θαρεία: τύφος με υποτροπή πλευρίτι-
δος. Οι γιατροί την καταδικάζουν. Κι
ένω ή γυναίκα μου χαροπαλεύει στο
νοσοκομείο, εγώ, υποχρεωμένος να έκ-
τελώ το συμβόλαιό μου, τραγουδω κά-
θε θράδυ μπροστά στο κοινό. Προτιμώ
να λέω πονεμένα τραγούδια — που
κρύβουν την αγωνία μου απ' τα μάτια
του κοινού. Ένα θράδυ, ένω τραγου-
δούσα, ξαφνικά, θλέπω το ένα γκαρ-
σόνι να με δείχνη στο άλλο μ' ένα
θλέμμα οίκτου. Εκείνη την στιγμή νό-
μισα πως είχε πάψει να χτυπά ή καρδιά
μου. Έσπευσα να τελειώσω το τρα-
γούδι κι έωρμσα να ρωτήσω τα γκαρ-
σόνια: «Παιδιά, να συχωρεθί ή μάννα
σας...» Μά τα γκαρσόνια μασούσαν τα
λόγια τους, διαταχτικά... Τέλος, μου
λέει ο ένας πως ή 'Αλίκη... Θεός σω-
ρέστη! Ορμώ σαν τρελλός σ' ένα
ταξί! Ποτέ δεν πίστευα πως ή διαδρο-
μή θα μπορούσε να διαρκέση τόσους...
αϊώνες! Η νοσοκόμος — θυρωρός δεν
ήθελε να μ' άφιση να περάσω. Την πα-
ραμερίζω θάνασσα, άνεβαίνω τέσσερα-
τέσσερα τα σκαλοπάτια και... θρίσκω
την 'Αλίκη να μιλά ήσυχα-ήσυχα με
τον γιατρό τον Στεφανόπουλο, τον έ-
πιστήμονα στον οποίο χρωστά τη ζωή...
Τί είχε συμβή; Απλούστατα, μέσα
στο νοσοκομείο είχε πεθάνει εκείνη τη
μέρα «μιά ώραία κυρία που είχε έρθη
απ' την 'Αθήνα»... Από παρεξήγηση
κι έπειδή ή κατάσταση της 'Αλίκης ή-
ταν κρίσιμη, διαδόθηκε πως είχε περά-
νει ή γυναίκα μου, οι συντάκται των
έφημερίδων της Κωνσταντινουπόλεως
τήρησαν σιγή ενός λεπτού εις ινήμην
της καλλιτεχνίδος, ή είδησις τηλεγρα-
φήθηκε στην 'Αθήνα, όπου φαντάζεσθε
την αγωνία των δικών μας...

Αχώριστος φίλος και υποστηρικτής
του Πέτρου είναι ο διαπρεπής ποιητι-
σμός — και πιν...κολόγος σαν καλός
καταναλωτής του άγνου ελληνικού οί-
νου — Μιχαλάκης Παυλόπουλος. Και
ξέρετε γιατί; Μοι το έκμυστηρεύτηκε
σε μιιά δοκιμή της όπερέτας «Ο μπα-
μπας εκπαιδευέται», με την οποία ο
Επιτροπάκης πήρε προχθές το θά-
φισμα της έλαφράς μουσικής σκηνής.
— Άπευθύνομαι, λέει, κι εγώ στο
ίδιο κοινό που άπευθύνεται κι ο 'Επι-
τροπάκης: οι άγορεύσεις μου συγκι-
νούν και τραγουδία του Πέτρου, συγκι-
νούν και μιλούν θαθεία στην ψυχή τό-
σον του «λαουτζίκου», του «μπάσσο-
κοινού»... Κι αν πίνω που και που κα-
νένα ποτήρι ρετινία — μήπως σας πέ-
ρσασε απ' τον νοι πως ο 'Επιτροπάκης
πίνει...γαλατάκι;

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Η σκιά της άμφιβολίας

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΟΥΕΜΠ

Ο Τιμ περίμενε ακίνητος ν' άνοιξη ή
πλαγία πορτούλα του δικαστηρίου.
Το πλήθος που γέμιζε το δρόμο
πίστευε ότι ή άθωωθείσα θα έβγαί-
νε από την κυρία είσοδο. Μά ο Τιμ την
είχε ειδοποιήσει ότι θα την περιμένη ά-
πό την πίσω πόρτα να την άπαλλάξει ά-
πό μερικά περίεργα βλήματα. Ένα τα-
ξι περίμενε ύπ' άτμιν.

Εκείνη φάνηκε στην πορτούλα κι έ-
τρεξε κοντά του βιαστική.

—Γεια σου, Τιμ! ψιθύρισε βάζοντας τα
γάντια της.

Το πρόσωπό της ήταν κατάχλωμο και
άδύνατο. Τα χείλη της έτρεμαν. Ο Τιμ
κατάλαβε ότι ή γυναίκα του περίμενε
να την φιλήσει, μά εκείνος δεν έκανε καμ.
μιά κίνηση.

—Γεια σου! πειριωρίσθηκε να πη. «Υ-
στερα την έσπρωξε έλαφρά προς το τα-
ξι που ξεκινε άμέσως.

Σε μιιά στιγμή ή Λιλή μίλησε με άμε-
τρη γλυκύτητα. Είπε μιιά λέξη μόνο:
«Τιμ». Εκείνος έκανε πως δεν άκουσε
και ή φωνή της δεν ξανακούστηκε πιά.

Ο Τιμ δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο
έκτος από την τρομερή έρώτηση: «Ήταν
ποτέ δυνατόν να είχε πάει ή Λιλή στο
σπίτι του Πέτερ Γκαίηλ εκείνο το βρά-
δυ;»

Η δυνατή φωνή ενός έφημεριδοπώλου
άκούστηκε έξαφνα: «Η «Νέα Έφημερίς»
έκτακτος έκδοσις! Η άθώωσις της Λι-
λως Κόλλιερ!»

Μέσα στο μισόφωτο του ταξί: ο Τιμ έ-
νοιωσε το σώμα της γυναίκας του να τρέμη.

—Ω Τιμ! ψιθύρισε εκείνη.

Ο άνδρας προσπάθησε να χαμογελάση.

—Φθάσαμε στο σπίτι! της είπε.

Ανέβηκαν σιωπηλοί τα λίγα σκαλιά,
και μπήκαν σ' ένα σαλονάκι. Εκείνη έ-
βγαλε τα γάντια της, το καπέλλο της
κι έπεσε συντριμμένη σε μιιά πολυθρό-
να. Ο Τιμ βημάτιζε νευρικά.

—Είμαι εύχαριστημένος που τα πράγ-
ματα πήγαν καλά, Λιλή! είπε.

—Είσαι πραγματικά, εύχαριστημένος,
Τιμ, ρώτησε εκείνη. Κοπιάσες τόσο πο-
λύ, αλήθεια, για το άποτέλεσμα αυτό...

Εκείνη διάβασε την άμφιβολία στα μά-
τια του και διακόπηκε άπτομα.

Η έρώτηση, ή αιώνια έρώτηση, βαρά-
ζε τη σκέψη του: «Η Λιλή είχε αγαπή-
σει τον Πέτερ; Είχε πάει σπίτι του έκει-
νο το βράδυ ύστερα από την τρομε-
ρή εκείνη σκηνή με τον άνδρα της; Είχε
σκοτώσει τον Πέτερ;»

Ο Πέτερ ήταν ένας γοητευτικός τύπος
Δόν-Ζουάν στον οποίο καμιά γυναίκα
δέν κατόρθωνε ν' άντισταθί. Κι έπειτα,
είχε κι εκείνη την υπέροχη φωνή που τον
είχε κάνει διάσημο σ' όλο το κόσμο. Η
έίχε κάνει διάσημο σ' όλο το κόσμο. Η
μεγάλη επιτυχία του «Ερωτικού τρα-
γουδιού» όφειλταν πολύ περισσότερο
στη φωνή του Πέτερ Γκαίηλ παρά στην
μουσική σύνθεση του Τιμ Κόλλιερ.

—Τώρα άρχίζω να καταλαβαίνω, είπε
στον γάμο της με τον Τόμ είχε έπηρεα-

σθη πολύ από το μουσικό ταλέντο του.

—Βέβαια κι είμαι εύχαριστημένος, έ-
πανάλαβε εκείνος μηχανικά.

Η Λιλή σηκώθηκε. Πήγε προς το γραμ-
μόφωνο, διάλεξε έναν δίσκο και τον έ-
βαλε...

Το γραμμόφωνο, ή μουσική, ξανάφεραν
τον Τιμ άπτομα στο ίδιο εκείνο
βράδυ. Σ' εκείνο το βράδυ που
είχαν τσακωθεί με την Λιλή, έξ αίτίας
του Πέτερ. Ο τενόρος έρχόταν στίτι τους
περισσότερο συχνά απ' ότι έπρεπε. Τα
μάτια του έλαμπαν από τον πόθο όταν

Μά τι μπορούσε να πη; Μήπως δεν
θα μπορούσε θαυμάσια να είχε πηδήξει
από το χαμηλό παράθυρο όσην ώρα ή
κάμαρά της ήταν κλειδωμένη, και να
είχε διαπράξει «αυτό το φρικτό πράγμα»,
και να γυρνούσε ύστερα να πλαγιάση
για νύχλη ένα καλό «άλλοθι»;

Δέν υπήρχε κανένα μέσον στον κόσμο,
άπολύτως κανένα μέσον, για να σβύση
την σκιά της άμφιβολίας αυτής.

—Κατηγορούμένη! επανάλαβε με φω-
νή που έτρεμε ή Λιλή. Διαβάζω όλες τις
σκέψεις σου, Τιμ. Με βοήθησες πολύ:

Διαβεβαίωσες στους ένόρκους ότι είχες
μείνει μαζί μου όλο εκείνο το βράδυ.
Δέν πιστεύεις όμως ότι είμαι πραγματι-
κά άθώα...

Η φωνή της κόπηκε από έναν λυγμό.

—Ο συνήγορός μου, συνέχισε, υπεστή-
ριξε θαυμάσια ότι το μαντηλάκι μου που
βρέθηκε δίπλα του και για το όποιο με
συνέλαβαν, μπορούσε καλλίτερα να είχε
τοποθετηθί εκεί από καμιά από τις
έξη έρωμένες του... έπίτηδες... Και δεν
είχε άδικο... Όμως εγώ δεν μπορώ... να
μείνω έδω...

Σηκώθηκε, πήρε το καπέλλο της και
τά γάντια της.

—Λιλή... που πäs; φώναξε ο Τιμ. Εί-
σαι γυναίκα μου και σου υποσχέθηκα
κάποτε ότι...

...«ότι θα μ' αγαπάς για πάντα. Δυ-
στυχημένε μου, Τιμ! Δεν άκούς τί λέει
αυτό το τραγούδι: 'Ακόμα κι' ένα μικρό
τραγούδι μπορεί να πη μιιά μεγάλη αλή-
θεια: «Μη λές ποτέ «για πάντα»!

Με μιιά άπότομη κίνηση εκείνος στα-
μάτησε το γραμμόφωνο. Η θλιμμένη φω-
νή που τραγουδούσε σάπασε.

Εκείνη στεκόταν όρθια κοντά στο πα-
ράθυρο κρατώντας το καπέλλο της. Μη-
χανικά άρχισε να σφυρίζη. Τα δάκρυα
έτρεχαν απ' τα μάτια της μά προσπαθού-
σε να σφυρίξει για να μη φανή. Στην άρ-
χή το ίδιο τραγούδι του γραμμοφώνου,
κι ύστερα ένα άλλο μοτίβο, δ, ένα άλ-
λο μοτίβο, γεμάτο άπόγνωση, γεμάτο δ-
δύνη.

Ο Τιμ έωρμσε σαν τρελλός, την πήρε
στην άγκαλιά του και την γέμιζε φιλιά.

—Λιλή! Αγάπη μου! Αν δεν είχες
σφυρίξει το μοτίβο αυτό, θα σ' άφηνα
ίσως να φύγης... Αφού ξέρεις την μελω-
δία που συνέθεσα εκείνη τη νύχτα,
θα πη ότι ήσουν κλειδωμένη στην κάμα-
ρά σου και μ' άκουες ένω την συνέθετα...

Την έσφιξε στην άγκαλιά του:

—Αυτή τη φορά «για πάντα! της ψι-
θύρισε ανάμεσα σε δυο φιλιά.

—Για πάντα! αγαπημένε μου!

ΦΡΑΝΣΙΣ ΟΥΕΜΠ

Το γραμμόφωνο έπαιζε τον ίδιο δίσκο
που είχαν βάλει εκείνο το βράδυ πριν
τσακωθούν «Μη λές ποτέ «για πάντα»!

—Τώρα άρχίζω να καταλαβαίνω, είπε

στον γάμο της με τον Τόμ είχε έπηρεα-

στην φωνή του Πέτερ Γκαίηλ παρά στην

μουσική σύνθεση του Τιμ Κόλλιερ.

—Τώρα άρχίζω να καταλαβαίνω, είπε

στον γάμο της με τον Τόμ είχε έπηρεα-

στην φωνή του Πέτερ Γκαίηλ παρά στην

μουσική σύνθεση του Τιμ Κόλλιερ.

—Τώρα άρχίζω να καταλαβαίνω, είπε

στον γάμο της με τον Τόμ είχε έπηρεα-

στην φωνή του Πέτερ Γκαίηλ παρά στην

μουσική σύνθεση του Τιμ Κόλλιερ.

—Τώρα άρχίζω να καταλαβαίνω, είπε

στον γάμο της με τον Τόμ είχε έπηρεα-

Η δραματική συνουσία που είχε εκείνη την θυελλώδη νύχτα ο Μαινάου με την Ζυλιάν, υπήρξε αποφασιστική. Έπεισε τον Μαινάου ότι τίποτε άλλο στον κόσμο δεν αγαπούσε περισσότερο απ' την γυναίκα του. Της τό λέγει και η Ζυλιάν, είναι πολύ ευτυχισμένη. Ο Μαινάου, ύστερα από πάντων από εκείνα που έμαθε απ' την Ζυλιάν είναι πια αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει την κατάσταση. Έτσι σε μια σκηνή που δημιουργεί πάλι στην Ζυλιάν, ο γέρο-αυλάρης, επεμβαίνει ο Μαινάου.

18. (Η συνέχεια)

Ιδού, θεϊέ μου! είπε ο Μαινάου, δίνοντας ένα φάκελλο στον γέροντα. Αυτό με κράτησε. Είναι κάτω ένας ταχυδρόμος της δούκισσας, που έφερε αυτή την πρόσκληση για ένα κονσέρτο της Αύλης. Η ύψιλότης της είχε κάμει λόγο χθές. Περίμενε την φημισμένη αοιδό, η οποία θα περνούσε από εδώ. Αλλά κάτι υποχρεώσεις, τις οποίες είχε αναλάβει προηγουμένως, αναγκάζουν την καλλιτέχνη να επισπεύσει την επίσκεψή της και να φύγει αύριο. Γι' αυτό και η άπρόοπτη πρόσκληση. Η συναυλία θα γίνει απόψε. Θέλετε να πάτε;

—Εί! Βέβαια! Είναι καιρός που φυτοζωώ στο έρημικο αυτό Σόνδερεθ. Ξέρεις άλλωστε, ότι είμαι πάντοτε έτοιμος να έκτελσω το καθήκόν μου και ότι πηγαίνω στην Αύλη μόλις με καλέσουν.

Ο Μαινάου χαμογέλασε ειρωνικά και πήγε στο γειτονικό δωμάτιο για να γράψει μια σύντομη αποδοχή της προσκλήσεως, την οποία έδωσε στον ταχυδρόμο, και κατόπι ξαναγύρισε στην τραπεζαρία.

Η μικρή αυτή διασκέδαση έρχεται στην ώρα της! είπε ο αυλάρης. Οι ζημίες που έγιναν την νύχτα στον κήπο, με τάρaxαν πολύ. Πρόσθεσε και μερικές άλλες ενοχλήσεις. Πά αυτή η Λόν...

Και έδειξε με το δάχτυλο την οικονομία, που στεκόνταν ακίνητη και σιωπηλή.

—...μου ανήγγειλε, ότι όλα τελειώνουν σήμερα για την γυναίκα εκείνη... αυτήν που είναι στο ίδιο περιπτερο. Και εγώ δεν μπορώ να υποφέρω την παρουσία νεκρού στο σπίτι μου, εκεί που μένω και εγώ. Γι' αυτό, πριν από δυο χρόνια μετέφερα μακριά τον θοητό του κηπουρού μόλις ξεψύχησε. Τι θα κάμωμε αυτή την φορά;

—Πρέπει να σας εξομολογηθώ την α-

Δυο το αριστοίργη γυναίκες

λήθεια, θείε μου. Μου φαίνεται φριχτό να ακούω να εκφράζονται μ' αυτό τον τρόπο για ένα πλάσμα, έναν όμοιο μας, που ζη ακόμη. Δεν έστειλες άμέσως να καλέσεις τον γιατρό, κυρία Λόν; είπε με φωνή γλυκύτερη, απευθυνόμενος στην οικονόμο.

—Όχι, κύριε. Για ποιο λόγο; Δεν μπορεί πια να την ανακουφίσω και την τυραννεί με τις δοκιμές του... Τό είπα τόσες φορές. Μόνον η ψυχή της έμεινε σ' αυτό τον κόσμο. Αν συνέβαινε διαφορετικά, αν αισθανόταν και έννοιασε ακόμη κάτι, δεν θα έμενε έτσι ήσυχη, με τα μάτια καρφωμένα εμπρός, όταν ο Γαβριήλ κλαίει και στενάζει, τόσο που σχίζει την καρδιά εκείνου που τον ακούει.

—Απάλλαξέ μας από το θρηνώδες αυτό ύφος, Λόν, και από την συγκινητική αυτή διήγηση! είπε ο αυλάρης με θυμό. Αν ήξερες μέχρι ποίου σημείου η θραχινή φωνή σου έρεθίζει το νευρικό σύστημα εκείνων που σε ακούνε, θα σιωπούσες, αφού τόσο ξαφνικά έγινες έτσι ευαίσθητη για τα θάσανα των άλλων. Αλλωστε η ευαισθησία είναι μία άρρώστεια επιδημική συγχρόνως και κολλητική... Όλοι προσεβλήθησαν, έδω, και συ ακόμη, Ραούλ. Δεν τό περίμενε. Αν σου φαίνεται φριχτό ή όχι, δεν μπορώ να λάβω υπ' όψιν μου την νέα σου πνευματική κατάσταση. Σε τέτοιες περιπτώσεις, είμαι της γνώμης, ότι η ευσπλαχνία πρέπει να αρχίζει από τον ίδιο τον έαυτό του για τον καθένα... Η αντίπαθέα που μου τό προκαλεί ό... τό... τό γεγονός που θα επέλθω, δεν έχει όρια. Σε προειδοποιώ ότι θα γίνεις σίτιος να πάθω καμιά συγκοπή αν δεν μεταφερθώ άμέσως, τό λείψανο αυτής της γυναίκας έξω από τό σπίτι μας.

Η Ζυλιάν έννοουσε τον λόγο της αγωνίας, που συνεκλόνηζε τον γέροντα και του έσφιγγε τον λαιμό. Ήταν η τύψις που ξυπνούσε έντονη την στιγμή που η μαρτυρική ψυχή επρόκειτο να εγκαταλείψει τό σώμα του θύματός του.

Η γυναίκα αυτή θα αναπαυθώ στο κενοτάφιο που είνε κάτω από τον όβελίσκο! είπε ο Μαινάου με φωνή σοβαρή και επιτακτική. Ο θεός μου Γισθέρτος την πήρε από την πατρίδα της. Είναι η μόνη γυναίκα, που αγάπησε πραγματικά. Έχει τό δικαίωμα να αναπαυθώ κοντά του τον τελευταίο τον ύπνο και εκεί θα την τοποθετήσω. Άς τελειώνωμε, όμως, σάς παρακαλώ, την άπρεπη αυτή συζήτηση, αφού πρόκειται για ένα πλάσμα ανθρώπινο που ζη ακόμη και τό όποιον ο Θεός μπορεί να παρατείνει την ύπαρξη.

—Έχει όμως τό δικαίωμα να κοιμη-

θώ κοντά του τον τελευταίο της ύπνο; είπε ο αυλάρης, τονίζοντας κάθε λέξη. Τόλμησε να τό κάμης, Ραούλ, και θα μάθης ποιός είμαι... Έγώ... μισώ την γυναίκα αυτή και νεκρή ακόμη. Δεν πρέπει να πάω κοντά στον Γισθέρτο και δεν θα πάω... έστω και αν χρειασθώ να παρεμβληθώ εγώ μεταξύ των δυο.

Τί ήταν αυτό; Ο Μαινάου κύτταξε τον θεό του με βλέμμα γεμάτο από την έντονη έκπληξη. Είχε πη για αυτόν: «Ο θεός μου είναι φιλάργυρος και ματαιόδοξος και είναι ικανός να κάμω μερικές μικρές μο/ηθίες. Αλλά είναι ένας χαρακτήρας εύθους και ψυχραιμος, πάνω στον όποιο τό πάθη δεν έχουν επίδραση». Αλλά πώς να εξήγηση τόρα την προέλευση της αγρίας εκείνης κραυγής; Δεν ήταν η φωνή ενός φλογερού πάθους, που συγκρατήθηκε για πολύν καιρό; Και τό πυρετώδες εκείνο βλέμμα δεν ήτο μία ακόμη απόδειξις;

Ο αυλάρης σηκώθηκε και με ζωηρό βήμα διευθύνθηκε προς τό πλησιέστερο παράθυρο. Πέρασε κοντά στην Λόν και άγγισε σχεδόν την κρυφή, αλλά άμείλικτη αυτή έχθρά του. Δεν την είδε καν. Τό άπλανές βλέμμα του, κύτταζε τό κενό. Δεν έφαινανόταν ότι η ύπηρετρία εκείνη με τό σκληρό πρόσωπο τον παρακολουθούσε βήμα προς βήμα και ένγνιριζε και τό πιο κρυφά τον συναισθήματα.

Ο πρωϊνός άέρας που έμπαινε από τό άνοιχτό παράθυρο, άνέμιξε τό λευκά μαλλιά του γέροντος. Και αυτός, που τόσο έφοβόταν και την ελάχιστη πνοή του άνέμου, δεν φαινόταν να τό άντιλαμβάνεται.

Μά την αλήθεια, δεν σε έννοώ, Ραούλ! είπε παλαιόντας μάτια να κρύψει την συγκίνηση. Και αυτός, χε. Θέλεις λοιπόν να θρίσης την μνήμη του άδελφού μου μέσα στον τάφο του;

—Εκείνος δεν έθεώρησε προσβλητικό να ένωση με την τύχη του την τύχη της δυστυχισμένης αυτής γυναίκας. Την αγαπούσε παράφορα.

Ο αυλάρης άρχισε να γελά θορυβωδώς. —Θείε μου! είπε ο Μαινάου με τόνο αυστηρό. Μία μόνο φορά θρέθηκα στο Σόνδερεθ κοντά του, αλλά διετήρησα από την επίσκεψη εκείνη την άνάμνηση της λατρείας που είχε προς την σύτροφό του.

Ο Μαινάου σταμάτησε μπρός στις λάμψεις που εξακόντιζαν τό μάτια του γέροντος.

Η λατρεία αυτή εύτυχώς δεν ύπηρεξε μεγάλη διάρκεια! είπε ο γέρος με ζωηρότητα. Ο καλός μου Γισθέρτος άνοιξε έγκαίρως τό μάτια του. Κατάλαβε με ποιάν είχε συνδεθ-

μα της Ε. ΜΑΡΛΙΤ αγαπούν... ΛΙΣΟΗΜΑΤΙΚΕ ΗΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

και άπέριψε μακρυά του την γυναίκα που δεν ήταν άξία του.

—Δεν μπορώ να άποφανθώ γι' αυτό τό ζήτημα, γιατί δεν είχα ποτέ για την περίοδο αυτή της ζωής του αύθεντικές πληροφορίες.

—Αν η καταιγίδα της νύχτας ξεπούσε πάλι εκείνη την στιγμή, δεν θα πέτουσε ταχύτερα τον άνάπνρο γέροντα κοντά στον άνεμίο του.

—Πληροφορίες αύθεντικές, Ραούλ; Υπήρχαν εκεί στο ντουλάπι, τό όποιο δυστυχώς χθές ύπέστη διάρρηξη. Δεν χρειάζεται, νομίζω, να σου ύπενθυμίσω, ότι χθές ακόμη έλαβες γνώσιν των τελευταίων θελήσεων του Γισθέρτου και πείσθηκες για την αύθεντικότητα του έγγραφου.

—Αυτό ήταν τό μόνο έγγραφο, άπάνα στο όποιο έκανονίσαστε τις άποφάσεις σας; ρώτησε ο Μαινάου με φωνήν άπότομη και σκληρή, γιατί ο αύθάδης ύπαυλιγμός έναντίον της Ζυλιάν έκαμε τό αίμα του να θράξη.

—Βέβαια... Αλλά, Ραούλ, τί σου συμβαίνει; Πώς! Ο γραφικός χαρακτήρ και η ύπογραφή ένός άνθρώπου δεν άρκούν για σε να γίνη σεβαστή ή τελευταία θέλησή του;

—Τόν είδατε να γράφει αυτό τό έγγραφο, θείε μου;

—Όχι! Όσο για αυτό, όχι. Ήμουν και εγώ άρρώστος την στιγμή εκείνη. Αλλά μπορώ να σου παρουσιάσω έναν μάρτυρα, που θα βεβαιώσει ένόρκως, ότι θρισκόταν μπροστά όταν έγράφετο κάθε λέξις του έγγραφου αυτού. Είναι λυπηρό, ότι έφυγε από τον πύργο πριν από μία ώρα. Είναι ο κ. Μπέργκ.

Ο Μαινάου άρχισε να γελά ειρωνικά.

—Θά μου επιτρέψης, αγαπητέ μου θείε, να μη θεωρώ—για λόγους που γνωρίζω εγώ—ότι είναι άρκητή ή μαρτυρία αυτή. Με ένδιαφέρει τόσο περιηότερο να διαλευκάνω την σκοτεινή αυτή ύπόθεση, γιατί ίσαμε τόρα φέρεται πολύ έλαφρά σ' αυτήν. Η στάσις μου δεν ύπηρεζε στάσις άνθρώπου που έχει κρίσιμ. Δεν ήμουν έδω όταν ο θεός μου άπέθανε.

Ός συγκληρονόμος μίας μεγάλης περιουσίας, έπρεπε να είμαι διπλάσια προσεκτικός και να μην επικυρώσω με την συγκατάθεσή μου μία τακτοποίηση πραγμάτων που θασίζόταν πάνω σ' ένα άπλο φύλλο χαρτί. Σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν πρέπει κανείς να ένεργη παρά έγκυρα σύμφωνα.

—Πολύ καλά, φίλε μου, είπε ο αυλάρης, σπληνίζόμενος στο μπαστούνι του και ρίχνοντας διαπεραστικό βλέμμα στον άνεμίο του. Πολύ καλά. Πρέπει όμως και συ να μου άναγνωρίσει τα έγκυρα έγγραφα που ν' άναγνωρί-

ζουν στην γυναίκα αυτή—δεν όμιλώ για τό ύποτιθέμενο παιδί—έν όποιοδήποτε δικαίωμα πάνω στην περιουσία του άδελφού μου. Αν θέλωμε να ήμαστε αυστηροί ως προς τον νόμο, πρέπει να εγάλουμε αυτή την γυναίκα από την πόρτα γιατί κανείς δεν παρουσίασε δια-

αθήκη που να όρίξη έστω και την μικρότερη διατροφή γι' αυτήν. Αν δεν φερθήκαμε νομίμως που της έδώσαμε στέγη, τροφή και περιποιήσεις, δικαιολογούμαστε αν φερθούμε αυστηρά σε άλλο κεφάλαιο.

—Αλλά, θείε μου, τί λογική είναι αυτή; Γιατί δεν φερθήκαμε με άδικαιολόγητη θαρραρότητα προς την γυναίκα αυτή και τό παιδί της, άπεκτήσαμε μήπως τό δικαίωμα να διαθέσωμε τό παιδί αυτό παρά την θέλησή του, στη-

—Ραούλ, τί σου συμβαίνει;

ριζόμενοι σε ένα έγγραφο, που έχω λόγους να τό θεωρώ πλαστό; Αλλά και αν δεχθώ τις εξηγήσεις σας ως όρθές και βάσιμες, και τό έγγραφο αυτό ως γνήσιο, θα κατέληγα να πιστέψω, ότι ο Γισθέρτος Μαινάου άπεκήρυξε τό παιδί μίας άπιστης γυναίκας. Αλλά πώς να παραδεχθώ ότι ο θεός μου έπώς να παραδεχθώ να άποφασίσω για την τύχη τό παιδιού αυτού, που άπηνενύχθη επί τό όποίου ή φύσις και κατά το και επί του όποιου ο νόμος, αφού τό θετήν γνώμην σας ο νόμος, αφού τό θετιώνετε, δεν την έδινε κανένα δικαίωμα; Ήμουν πολύ νέος και έλαφρός όταν ο θεός μου πέθανε. Δεν ήξερα όταν ο νόμος και άλλα ζητήματα

του είδους αυτού. Μου έφθασε ή θεαίωση σας, ότι ή γυναίκα αυτή ήταν μία δολοπόκος, που άπάτησε τον θεό μου, για να άδιαφορήσω γι' αυτήν... διότι, τό ξέρετε, αγαπούσα τον θεό αυτό θερμά και ειλικρινά, και ή σκέψις ότι προσπαθώ να θάλουν στην οικογένειά μας ένα ταπεινό πλάσμα, με έξερέθιζε μέχρι μανίας. Αργότερα, όταν, παρεξήγησα την ύποταγή του μικρού ως χαρακτηρισμό ταπεινός και δουλικός, ένθ τον έπλάσαν έτσι ή άδικία, ή άδικη περιφρόνηση και ή τρομοκρατία, κατέληξε να πιστέψω όλες τις κατηγορίες που άπεδίδοντο στην μητέρα του. Έκαμα ένα θαρρύ σφάλμα και πρέπει να προσπαθήσω να έπανορθώσω την άδικία που έγινε έξ αιτίας μου.

Για μερικές στιγμές έγινε σιωπή, μία στιγμή έπίσημη. Ο Λέο ακόμη άντελήφθη ότι κάποιος σπαργμός θα γινόταν στον όικο των Μαινάου.

—Θά έχης την καλωσύνη να εξηγήθης σαφέστερα; Τό ξέρεις, είμαι ήλικιωμένος και ή άντίληψίς μου δεν διακρίνει γρήγορα τα πράγματα, ιδίως όταν πρόκειται για αισθήματα και ιδέες αντίθετες προς τις παλαιές, τις δικές μας! είπε ο αυλάρης.

Είχε άνασκηκωθεί και δεν είχε πια άνάγκην του μπαστουιού. Η ύπερηφάνεια και ή όργη τον ύπεστήριζαν.

—Ευχαρίστω, αγαπητέ μου θείε. Θά σας μιλήσω σύντομα και ξάστερα. Ο Γαβριήλ δεν θα άκολουθήσει τό εκκλησιαστικό στάδιο. Ο Γαβριήλ δεν θα γίνη ιεραπόστολος!

Διακόπηκε ξαφνικά και έτρεξε προς τό μέρος της οικονόμου. Η γερή εκείνη γυναίκα είχε κλονισθώ και θα έπεφτε κατά γής, αν ή Ζυλιάν δεν είχε όρμήσει πός τό μέρος της για να την ύποστηρίξη και να την θάλη σε ένα κάθισμα.

Είσα αδιάθετη, κυρά Λόν; είπε ο Μαινάου σκύδοντας επάνω της με καλωσύνη.

—Ω! Όχι, κύριε θαρώνε. Σε όλη μου την ζωή δεν ήμουν τόσο καλά! άπήνησε εκείνη, γελώντας και κλαίοντας μαζί. Και έκρυψε με την ποδιά της τό πλημμυρισμένο από δάκρυα πρόσωπό της.

Ο αυλάρης της έρριξε διαπεραστικό βλέμμα. Αλλά ή ταραχή του και ή συγκίνηση δεν τον άφησαν να σκεφθώ βαθύτερα.

—Όστε ο Γαβριήλ δεν θα ακολουθήσει τό εκκλησιαστικό στάδιο και δεν θα γίνη ιεραπόστολος; ρώτησε με ειρωνικό ύφος. Επιδέχεται να έρωτήση κανείς για ποιο στάδιο προορίζεις τον πλήρη μέλλοντος νέο αυτό;

—Θείε μου, ο τόπος, τον όποιο μεταχειρίζεσθε, δεν μπορεί πια να με συγκινήσει. Είχα και εγώ επί πολύν καιρό την άδυναμία να καταφύγω στην ειρηνεία, και να την μεταχειρίζομαι σαν ένα σπουδαίο όπλο. Ο καιρός αυτός πέρασε. Θά σας πω λοιπόν σόδαρά ότι θεωρώ τον Γαβριήλ, έξάδελφό μου. Εφ' όσον δεν μπορώ να έχω την άποδείξη που μάς λείπει, δηλαδή την ληξιαρχική πράξη του γάμου του θείου μου, έχετε τό δικαίωμα να μην συμμερίζεσθε την πεποίθησή μου και να κρατήτε τό μερίδιό εκ της κληρονομίας του θεού μου Γισθέρτου, τό όποιο σας ανήκει.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Ένας πρωτότυπος έκβιαστής

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ξαπλωμένος αναπαυτικά σε μία πολυθρόνα, της βιβλιοθήκης του, ο Πέτερ Βιν, με κλειστά μάτια, ήταν βυθισμένος με σκέψεις. Κατάστρωνε κάποιο σχέδιο στο μυαλό του για την ανάληψη της διευθύνσεως μιας έπαρχιακής τραπέζης, δυο καταστημάτων νεωτερισμών και πολλών δασικών επιχειρήσεων που θα του επέτρεπαν συγχρόνως να πάρει το προνόμιο μιας μικρής σιδηροδρομικής γραμμής.

«Εξάφνου ή πόρτα της βιβλιοθήκης άνοιξε και μπήκε ο γραμματέας του μ' ένα γράμμα στο χέρι.

—Διάβατέ μου το, είπε λακωνικά ο Πέτερ Βιν.

«Ο γραμματέας άρχισε:

«Κύριε Πέτερ Βιν,

«Λαμβάνω την τιμή να σας στείλω ένα πιστόνι που αξίζει το βάρος του σε χρυσάφι. Θα έχετε βέβαια την καλωσύνη να το φορτώσετε με δυο χαρτονομίσματα των χιλίων δολλαρίων και να το αφήσετε. «Αν ναί, ποτέ πια δεν θα σάς ένοχλήσω. «Αν όχι, θα βρήτε τον μπιλά σας».

—Αυτό είναι όλο, συνέχισε ο γραμματέας. Καμιά υπογραφή. Φέρει, ημερομηνία 17 'Ιουλίου και το γραμματόσημο έχει την σφραγίδα «Άγιος Φραγκίσκος». Είναι μωσαϊκό ορθογραφικών λαθών.

—Καλά... Και το πιστόνι ήρθε;

Σε λίγο, ο γραμματέας έφερνε το πιστόνι.

—Ωραίο πιστόνι, είπε ο Πέτερ. Έχω μεγάλη διάθεση να το κρατήσω. Γράψε όμως καλύτερα σ' ένα χαρτάκι: «Νά πάς στον διάβολο!» και βάλτο μέσα στον μικρό σωλήνα που έχει στο ποδαράκι του. «Υστερα, απόλυσε το. Άληθεια, που είναι ο γιός μου; Θα ήθελα να παρευρεθώ στην απόλυση του πιστοριού.

—Είναι μέσα στο άτελιέ όπου ξενύχτησε. Σήμερα, του πήγαμε εκεί το πρόγευμά του.

—Θα πάω να γκρεμοσπασίστη καμιά μέρα αυτό το παιδί! μουρμούρισε ο Πέτερ.

«Απόλυσαν το πιστόνι που ανυψώθηκε, διαταχτικά στην αρχή, όπου άρχισε να απομακρύνεται προς ανατολάς.

—Τι ώραία που πετά! Κρίμα να μην το κρατήσω!

«Ο Πέτερ Βιν άνθρωπος πολυάσχολος, με τόσα σχέδια στο μυαλό, δεν άργησε να ξεχάσει το πιστατικό. Τρεις μέρες αργότερα ή άριστερά πτέρυξ του εξοχικού του σπιτιού τινάζονταν στον αέρα. Κανείς ευτυχώς δεν τραυματίστηκε, ή πτέρυξ όμως δολόκληρη κατεστράφη.

Σε λίγο, ο γραμματέας όρμωσε μέσα στο γραφείο του προϊσταμένου του.

—Ξαναγύρισε, κύριε! φώναξε

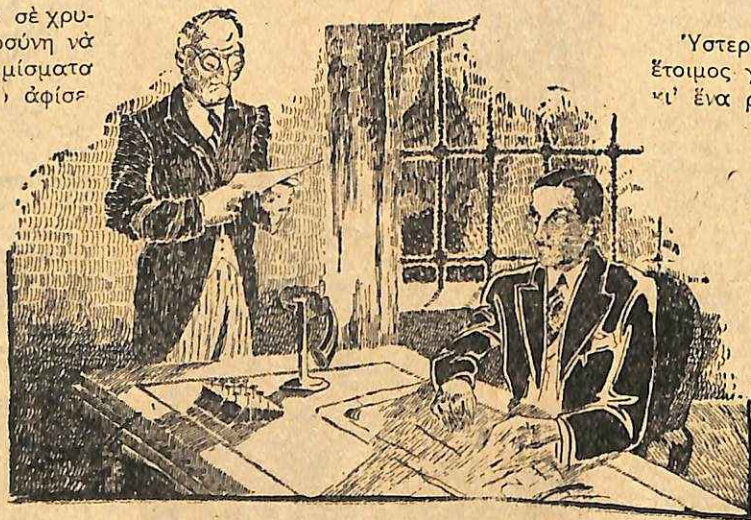
«Εκπληκτος, ο Πέτερ Βιν τον ρώτησε: —Ποιός ξαναγύρισε;

—Το πουλί, το πιστόνι! Νά και το γράμμα που έφε, το ταχυδρομείο.

«Κύριε Πέτερ Βιν,

«Μην κάνετε το κορόιδο. «Αν ήσασταν λογικός, ή υπάρκα σας δεν θα είχε τιναχτεί στον αέρα! Σας στέλνω το ίδιο πιστόνι που αυτή την φορά το περιμένω με πέντε χιλιάδες δολάρια. Μην του δώσετε να φάει και να μην επιχειρήσετε να το παρακολουθήσετε γιατί πετά πολύ γρήγορα κι' έμαθε τώρα καλά τον δρόμο του. «Αν δεν κάνετε όπως σας λέω, αλλοιμονό σας!»

«Ο Πέτερ Βιν ήταν καταφορκισμένος. Αυτή τη φορά, δεν έγραψε τίποτα για να το διαβιάσει με το πιστόνι. Οί

Ο γραμματέας άρχισε να διαβάζει...

ντέκτεκτιβ έβαλαν μολύβι στα πόδια του πιστοριού για να μην μπορέ ή πετάει γρήγορα και να το παρακολουθήσουν. Και καθώς ή προηγούμενη πτήση είχε λάβει χώραν προς τον κόλπο του Άγιου Φραγκίσκου, ή ταχύτερη βενζινακάτος περίμενε έτοιμη να παρακολουθήσει το πουλί. Το πιστόνι όμως ήταν πολύ βαρειά φορτωμένο και κατέβηκε στην όχθη. Τότε έκαναν το αντίθετο σφάλμα το άβιστον να ξαναφύγει με πολύ λίγο μολύβι. Το πουλί ανυψώθηκε απότομα, πέταξε άπάνω απ' τον κόλπο κατευθείαν προς την ήσο Έγκελ όπου ή βενζινακάτος έχασε τα ίχνη του.

Έκείνη την νύχτα, δεν έγινε καμιά έκρηξη-έφ' όσον μάλιστα είχαν ληφθεί όλα τα μέτρα και περίπολοι πηγαίνονταν. Τα ημερώματα όμως, ο Πέτερ Βιν πληροφορήθηκε τηλεφωνικά πως το σπίτι της αδελφής του, στην Άλαμέντα, είχε αποπεφρωθή δολόκληρη. «Υστερα από δυο μέρες, το πιστόνι ξαναγύριζε και το ταχυδρομείο έφερε μια τρίτη επιστολή με απαίτηση 10.000 δολλαρίων αυτήν την φορά!

«Ο Πέτερ Βιν έπρεπε να όμολογήσει

την ήττα του. Πήγε να τηλεφωνήση στην τράπεζά του στον Άγιο Φραγκίσκο να του στείλ η δέκα χαρτονομίσματα των χιλίων δολλαρίων.

«Ο γιός του όμως Ράλφ, που ήταν αεροπόρος και έφευρέτης κινητήρων μεγάλης ταχύτητας, έναντιώθηκε.

—Πατέρα, μην πέσης μικρός και στείλ ης χρήματα! Είπε. Το ύπ' αριθμόν 7 αεροπλάνο μου είναι έτοιμο και σε λίγο θα δής πως ή έφευρήσή μου θα άναστατώσει την αεροπορία!

—Εσύ παιδί μου, θα σπάσης, καμιά μέρα, τα μούτρα σου... και θα ήσυχάσης!

—Άκουσε, πατέρα: θα μου δώσεις το απόγευμα το πουλί. Θα το απόλυσω και με τον ταχύτερο κινητήρα μου θα το παρακολουθήσω ως τον πιστοριόνα του!

«Υστερα από δυο ώρες, ο νέος ήταν έτοιμος για πτήση. Είχε πάρει μαζί του κι' ένα ρεβόλβερ. Έβαλε σε κίνηση το μοτέρ και σε λίγο, το αεροπλάνο ανυψώονταν στους αϊθέρας.

«Ο Ράλφ είχε βάλει στο ποδαράκι του πιστοριού μια κορδελίτσα χτυπητού χρώματος. Απόλυσε το πουλί που ξεκίνησε προς ανατολάς. Το αεροπλάνο άρχισε να το παρακολουθή. «Από κάτω, ο Πέτερ Βιν είδε το πιστόνι να ξεπερνά το αεροπλάνο. Ξαφνικά, ο Ράλφ Βιν ανέπτυξε μεγαλύτερη ταχύτητα έλαττώνοντας αυτόμάτως την εξωτερική επιφάνεια του αεροπλάνου του, γιατί αυτή ήταν ή έφευρήση του υιού Βιν

—και σαν γεράκι τώρα, παρακολουθούσε στους αϊθέρας το πιστόνι. Τρομαγμένο απ' το τέρας που έβλεπε να το καταδιώκει, το μικρό πουλί ανέβηκε ψηλά.

Διαγράφοντας εύρεις καμπύλες το αεροπλάνο άκολουθούσε το πουλί ολοένα και ψηλότερα. Το πιστόνι πετούσε προς ανατολάς.

«Ένα ταξιδιωτικό πιστόνι μπορεί να αναπτύξει πολύ μεγάλη ταχύτητα. Άλλά και το ταχύτερο μηχανήμα του νεαρού Βιν δεν έμεινε πίσω.

Ξαφνικά, το αεροπλάνο βρέθηκε μπλεγμένο σε μιάν έναέρια δίνη που λίγο έλειψε να το ανατρέψει. Ευτυχώς όμως, ο Ράλφ, έξησκονμένος πιλότος, ήξερε όλα τα μυστικά του αϊθέρος και κατάρθωσε να επαναφέρει το μηχανήμα στην άρχική του ίσορροπία και να συνεχίση την παρακολούθηση του πιστοριού που είχε απομακρυνθή στο άναμεταξύ.

Το πουλί τραβούσε κατ' ευθείαν προς την όχθη της κομητείας Άλαμάντα. Ο Ράλφ, με τα μάτια καρφωμένα στην χρωματιστή κορδέλλα που είχε το πιστόνι στο ποδαράκι του έπεσε μέσα σ'

ένα «κενόν». Ένοιωσε το συναίσθημα του ίλιγγου. Αφέθηκε όμως να πέση και μόλις βγήκε απ' το «κενόν» κατάρθωσε να ανυψώση και πάλι το αεροπλάνο του και να συνεχίση την καταδίωξη του πιστοριού.

□ □

Τέλος, το πιστόνι παρέσυρε το αεροπλάνο άπάνω απ' την πόλη Μπέρκελεϊ προς τα ύψώματα της Κόντρα-Κόστα. Εκεί πάλι, λίγο έλειψε να το συμβιη του νέου δυστύχημα. Το πιστόνι πετούσε πολύ χαμηλά και ξαφνικά, άνατρουσε σ' ένα δασάκι εύκαλύπτων, ο Ράλφ το είδε να πιάνεται μέσα σε μιάν έναέρια δίνη. Χωρίς να χάση καιρό, ο Ράλφ έκανε μια στροφή και απέφυγε τη δίνη. Το πιστόνι κατάρθωσε κι' αυτό να άπολυτρωθή και σε λίγο, ο Βιν το έβλεπε να κατεβαίνει σ' ένα μέρος όπου ήταν μια μικρή καλύβα. Εκεί κοντά ήταν ένα άδεντρο μέρος κατάλληλο για προσγειώσεις.

Ένας άνδρας καθόταν στο πεζούλι της καλύβας και διάβαζε την έφημερίδα του άκούοντας τον θόρυβο του μονοπλάνου και είδε ταυτοχρόνως το πιστόνι και το αεροπλάνο, να προσγειώνονται μαζί σε μικρή άπόσταση.

«Εμεινε κατάπληκτος στη θέση του. Όταν όμως είδε τον νέο, καθισμένο μέσα στο σκαφίδι του αεροπλάνου, να τον σημαδεύη με το ρεβόλβερ του, ο άνθρωπος έκανε να φύγει. Άλλά προτού προλάβη ν' απομακρυνθή, μια σφαίρα του τρυπούσε το πόδι και τον έκανε να έαπλωθή φασδύς-πλατύς στο χῶμα.

—Τι ζητάτε από μένα; στέναξε άκωφα ενώ ο Βιν είχε κιάλας πηδήσει άπό το αεροπλάνο του και με πηδήματα βρέθηκε άπό πάνω του.

—Νά σε πάρω να πάμε βόλτα με το αεροπλάνο μου... που είναι γρήγορο σαν το πιστόνι σου!

Σε λίγο, ο Ράλφ Βιν έπέδενε το τραύμα του άγνώστου και τον έβαζε μέσα στο σκαφίδι του αεροπλάνου. Κατόπιν πήγε να πάρη το πιστόνι απ' τον πιστοριόνα.

«Ο αιχμάλωτος ήταν ήρεμος σαν άρνάκι. «Ο ειδικός αυτός σε έναέριους έκβιακι. «Ο ειδικός δεν κύτταζε παρά μονάχα πως να πιαστή γερά στο μηχανήμα, μην πέση και τσακιστή!

□ □

«Ο Πέτερ Βιν έρευνούσε τον ούρανό με τα κυάλια του, όταν ξαφνικά είδε πίσω απ' την σιλουέττα της ήσου Έγκελ το μονοπλάνο του υιού του.

Σε λίγο, το μονοπλάνο προσγειωνόταν.

—Αυτό το καινούργιο αεροπλάνο είναι θαύμα! φώναξε ο Ράλφ Βιν πηδώντας κάτω απ' την σκάφη...

—Τι φέρνεις όμως μαζί σου; ρώτησε ο πατέρας.

«Ο νέος κύτταξε τον αιχμάλωτό του που άπάνω στον ένθουσιασμό του τον είχε ξεχάσει:

—Είναι ο φίλος μας με τα πιστορία! Είπε. Έλα πιστοράκι μου, να σε συστήσω στους κυρίους της άστυνομίας!

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ΕΝΑΣ ΡΕΚΟΡΝΤΜΑΝ... ΓΑΜΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ

«Ο μίστερ Νόρμαν Φλούδ, άπό το Όκλανδ των Ήνωμένων Πολιτειών, μπορεί να καυχήθ η ότι έχει το πιο πρωτότυπο και πιο σπουδαίο ρεκόρ όλου του κόσμου: Όμολόγησε άπαθέστατα ο άδελφός του όταν άναγκάονταν για κάποια ύπόθεση, ότι έχει παντρευτή ως τώρα είκοσι εννιά φορές μέσα σε είκοσιτρία χρόνια, ότι έχει άρραβωνιαστή τουλάχιστον... τετρακόσιες φορές και ότι χώρισε τόσες φορές, όσες, τουλάχιστον έχει παντρευτή.

«Ο ευτυχής αυτός άνθρωπος που κατώβωσε επί 29 φορές να σπάση τα δεσμά του γάμου, είναι σήμερα 60 έτών και δεν φαίνεται διόλου διατεθειμένος... να μην ξαναρχίσ η. «Αν βρή λέγει την κατάλληλη γυναίκα, εύχαρίστως θα ξαναπαντρευόταν για 30 ή πια και για τελευταία—ίσως—φορά. «Ο γάμος πάντως τον τραβούσε. Ήταν όπως λέγει, ή μεγαλύτερα άδυναμία του!...

«Ο πρώτος είπε: —Τά δικά μας χρηματοκιβώτια είναι τόσως άντοχής κατά το πυρός, ώστε αν κάτω απ' αυτά κάψη κανείς 20 τόνους ξύλα και 20 τόνους κάρβουνα, και μέσα στα χρηματοκιβώτια είναι κλεισμένα δυο κουνέλια, τα ζῶα αυτά θα βρεθούν κατόπιν ζωντανά.

—Τά δικά μας χρηματοκιβώτια, είπε ο δεύτερος πλάσι, είναι ακόμη μεγαλύτερας άντοχής. Κάψατε διπλάσια ποσότητα ξύλων και κάρβουνών και τότε τα κουνέλια θα είναι ψόφια.

—Μά... έκανε ο διευθυντής. ...—ναί, ψόφια άπό το κρύο! συμπλήρωσε ο πλάσι.

NEOI ΗΙΟΙΗΤΑΙ

ΤΥΡΙΣΜΟΣ

Θλιβερά, γκρεμισμένα έρημόσπιτα με τις πέτρες σαν δάκρυα χυμένες, τί να γίναν οι δόλοι ποιμένες; Τά φτωχά που να πήγαν τάρνια;

Τη χαρά που μου δίνετε κάποτε να, κάτασπρο χρώμα, ποιοι τη ζήλειαν κι' έτσι στο χῶμα σάς σώρισαν νεκρά μ' άπονιά;

«Έκείδ ά στη γωνιά καταπράσινο έπερσίσευε τ' ώρηο μπαλκόνι. Καθε δειλι ή Ρενούλα μου μόνη μου πετούσε ένα ρόδο δειλά.

Και πιο πέρα στο δρόμο το στρίψιμο το μεγάλο έκρεμόταν φανάρι. «Όποιο γράμμα απ' αυτήν είχα πάρη, τώχε νοιώσει κι' αυτό σιωπηλά!...

...Κι' ήρθαν τώρα καινούργιοι Άρχιτέκτονες το χωριό να το κάνουν πόλη! «Πούν' τά σπίτια κι' οι άνθρωποι τους δλοι, πάει το φῶς κι' ή γλυκειά μου μικρή.

Τάρα πια θεμελιώνουν πεντάτερνα τά παλάτια κι' άνοίγονται δρόμοι... Ένας γκιώνης άπόμεινε άκόμη να θρηνηή στη βραδυά την πικρή.

Θλιβερά γκρεμισμένα έρημόσπιτα, έλα άδυση τώρα... κι' ή Ρένα δέκα ρόδα κι' αυτή μαραμμένα, δέκα ρόδα απ' το χρόνο ξερά!...

Κι' ήρθα δῶ το φτωχό χωριατόπουλο ν' άπολύνω ένα πόνο μου μαύρο, κι' ήρθα δῶ το σπιτάκι μου ν' άύρω κι' ήδρα πέτρες, σαν δάκρυα, σείρα.

NOTHS K. PYSΣIANOS

ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΛΑΣΙΕ... ΜΑΡΣΕΓΓΙΕΖΟΙ

Δυο πλάσι μεγάλων έργοστασίων κατασκευής χρηματοκιβωτίων παρουσιάστηκαν στον διευθυντή μιας νεοσύστατης τράπεζας και άρχισαν να έκθειάζουν τά χρηματοκιβώτιά των.

«Ο πρώτος είπε: —Τά δικά μας χρηματοκιβώτια είναι τόσως άντοχής κατά το πυρός, ώστε αν κάτω απ' αυτά κάψη κανείς 20 τόνους ξύλα και 20 τόνους κάρβουνα, και μέσα στα χρηματοκιβώτια είναι κλεισμένα δυο κουνέλια, τα ζῶα αυτά θα βρεθούν κατόπιν ζωντανά.

—Τά δικά μας χρηματοκιβώτια, είπε ο δεύτερος πλάσι, είναι ακόμη μεγαλύτερας άντοχής. Κάψατε διπλάσια ποσότητα ξύλων και κάρβουνών και τότε τα κουνέλια θα είναι ψόφια.

—Μά... έκανε ο διευθυντής. ...—ναί, ψόφια άπό το κρύο! συμπλήρωσε ο πλάσι.

□ □

Η ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

«Ο έπταετής Γιωργάκης όταν πήγαινε στην κυριακάτικη λειτουργία της εκκλησίας, δεν ήταν ποτέ ήσυχος, γι' αυτό ή μητέρα του, που τον έβλεπε εκείνη την Κυριακή να έξη το κεφάλι σκυμμένο, τά χέρια σταυρωμένα και άμίλητο, ένῶ ο παπας διάβαζε το Ευαγγέλιο εύχαριστήθηκε πολύ.

«Αργότερα, ή μητέρα του τον συνεχάρει για την καλή του αυτή συμπεριφορά. «Ο Γιωργάκης όμως γελώντας της είπε: —Ξέρεις μαμά, μια μυίγα περπάτησε έπάνω και κάτω στα χέρια μου έκανόν έξηντα πέντε φορές, ως την ώρα που τελείωσε ή λειτουργία!...

□ □

ΤΙΜΩΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

Καλούν τον γιατρό στο τηλέφωνο. —Ποιός είναι; —Γιατρέ, πρέζτε άμέσως, άκούγεται στο άκουστικό μια φωνή. Έγώ είμαι ο μικρός Τόμ Μπράουν. —Ποιός είναι άρρωστος, παιδί μου, στο σπίτι; ρωτά ο γιατρός. —Όλοι, γιατρέ, έκτός άπό μένα. Ήμουν άτακτος χῆς το βράδυ και ή μαμά για να με τιμωρήσει δεν μούδωσε να φάω άπό τά υπέροχα μανιτάρια πουφει ο μπαμπάς.

□ □

ΓΥΡΕΥΕ ΣΩΤΗΡΙΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

«Ένας ανθρωπάκος πλησίασε τον πόλισμαν στην γωνιά του δρόμου. —Συγγνώμη, κύριε πόλισμαν, του είπε, αλλά περιμένο έδῶ την γυναίκα μου πάνω άπό μια ώρα. Θα έχετε την καλωσύνη να με διατάξετε να φύγω, ώστε να δικαιολογηθῶ σ' αυτήν όταν έπιστρέψω σπίτι;

τοῦ κ. Λαδά. Δυστυχῶς ἀντιγράφονται οἱ συνταγές τιν ἀπὸ διάφορα περιοδικά, τὰ ὁποῖα καὶ τίς δίδουν στὴν τύχη καὶ ὅποιον πάρει ὁ χάρος. Στὴν περίπτωσηί σας πρόκειται περὶ καθαρὰς σταφυλοκοκκισάσεως καὶ πρέπει νὰ ὑποβληθῇ σὲ ἐνεσθεραπευεῖα γιὰ ν' ἀπαλλαγῇτε βελτιώως. Θὰ γίνετε 18 ἐν ὅλῳ ἐνέσεις δηλ. 3 κουτίαι τῶν 6 ἐνέσεων Antistaphilocooccique Pasteur d' Athènes. Πῆτε τοῦ γιαιτροῦ σας νὰ σᾶς τίς κἀνὴν ἐνδομυϊκῶς κάθε δύο μέρες· τὴν πρώτην ἐνεσθεῖ θὰ τὴν κάνετε μισή, τίς ἄλλες δὲ ὁλόκληρες. Ν' ἀνακινήτε καλὰ τίς ἐνέσεις πρὸ τῆς ἐπιτελέσεως. Ἐσωτερικῶς 30 σταγόνες μεσημέρι καὶ 30 βράδυ μέσα σὲ λίγο νερὸ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ τό:

Calcium liquide Spes.
 Λυντία Σοσι Κων)πολιν. Δυστυχώς δὲν μπορούν ν' ἀποσταλὺν στὴν Κων)πολιν γιατί δὲν γίνονται δεκτὰ ἐκεῖ ξένα εἶδη. Ἐκτός ἐν ἔχετε ἀνθρώπου ἡ ταχυδρόμου πού νὰ τὰ παραλάβῃ ἀπ' ἐδῶ. Εἶναι ἀποτελεσματικώτατα. Μέσα σὲ 3 μῆνες τὸ πολὺ δὲν ἔχετε εὐχάριστα νέα νὰ μοῦ πῆτε. Ἀλλὰ δυστυχώς...

Πατρινοῦ λαν. Ἀπολύτως ἀποτελε-
σματικά. Ἡ σειρά τῶν 500 πόντ σᾶς χορη-
γείται δρχ. 800. Δυνατὸν ἂν παρασκευασθοῦν
πρὸς εὐκολίαν σας καὶ εἰς δύο δόσεις. Γρά-
ψτε στὸν ἴδιο: Σόλωνος 40. Ἐφθάσαν πρό-
σφατα ὑλικά ὥστε θὰ σᾶς τὰ παρασκευάσῃ
ἀμέσως.

ΛΟΡΑ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνόμενος εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν Ἱατρόν», οἰανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακληταί όμως να είναι σαφές στα-
τοι και να περιγράψω λεπτομερώς τὰς ἐκ-
δηλώσεις του νοσητήριου. Οι άναγνώ-
στης, οι επιθυμούντες ιδιαίτεραν δι' ἐπι-
στολὰς ἀπάντησιν, ἄς γράψουν ἐπισκεψί-
μοντες καὶ δρ. 50 εἰς τὸ Ἰατρεῖον τοῦ
Ἁγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυχῆ. Ἐ-
κεῖ δέχεται καθ' ἐκαστὴν πλὴν Κυριακῆς
5—7 μ. μ.

Ἄπειπισμένον Νέον. Ὅλα αὐτὰ εἶναι εὐκόλο νὰ παύσουν τελειωτικὰ ἀρχεῖν νὰ ἀκολουθῆσετε τὶς συμβουλές μου: Ἡ κατὰστάσις σας ὀφείλεται ἐν μέρει στὸ γενικὸ σας σύστημα καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ τορνώσετε γιὰ νὰ παύσουν τὰ δυσάρεστα. Πρέπει ὁμως ἀπαραιτήτως νὰ καταφύγετε πρὸς γιαντὸ γιὰτι ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦν τὴν ἐπέμβασήν του. Ἡ θεραπεία ποὺ θὰ ἀκολουθῆσετε εἶναι ἡ ἑξῆς. Θὰ πάρετε τὶς ἐνέσεις ποὺ σὰς γράφω παρακάτω. Θὰ πάτε στὸ γιαντὸ γιὰ νὰ σὰς τὶς δάλλῃ. Εἶναι ἐνέσεις Στρυχνίνης τῶν 0,002 20 καὶ Ἄνδροστινίου Σίμπα κυττὰ 3: Μιὰ μέρα θὰ κάμετε τὴν κλῖα καὶ μιὰ τὴν ἄλλη, δυὸ φορὲς δὲ τὴν ἐβδομάδα θὰ κάμνετε ἀπὸ μιὰ ἐνέση ἐνδοφλέβιου χλωριόσουχου ἀσβεστίου τῶν 10 κ. ἐκ. Γιὰ τοὺς πόνους θὰ πάρετε Ἀρεγκὼν ἕνα κυττὸ σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν του. Ἄν τυχερῶς ποὺ κ. Α. Φράγκον Γερμανίου 22 Ἀθῆναι.

Ἄκουσον Ἰερουσαλὴμ 22. Ἰδοὺ αἰτία τῆς ἁδυναμίας καὶ εἶναι ἡ ἰδιοσυγκρασία σας. Ἦσθε ὅμως νάναί καὶ ἡ ὀρθοπλασία πρὸς ἐμὸς ποιεῖτε τὸν ὀργανισμόν νὰ ἐναποθέσῃ λίθος καὶ νὰ δυνατώσῃ. Μπορεῖτε ὅμως νὰ σὺψήσετε τὸ βάρος σας. Ἰδοὺ τώρα τί θὰ κάμψετε.

1ον) Θὰ ἀποφεύγετε τὰ ξινά, θὰ πρὸς
μάτε τὰ λιπαρά καὶ τὰ ἀμυλώδη. Κάθε πρωί
νηστικός θὰ πίνετε ἓνα ποτήρι νερό. Θὰ κά-
νετε, ἔπειτα ἐνέσεις Glycose de Calcium
Chloridίων 10 c.c. No 20 ἐνδοφλεβίως, ἡμέρα καὶ
παρ' ἡμέρα μίαν. Δοκιμάσατε ὅλα αὐτὰ καὶ
θὰ ὀντα ἀσφαλῶς ἀποτελέσματα ὅσο γιὰ τὸ ὕ-
περβολικά νευρά, ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακο
θὰ παίρνετε 30 σταγόνες τὴν ἡμέρα, ὅποια
δύοτε ὥρα θέλετε.

25 gr.

Teinture de valeriane

Β. Β. Γ. Κ. Ἀποφασισμένον.
 Ἐφ' ὅσον ὅπως καὶ ὁ ἴδιος γράφατε εἶθε
 ἀποφασισμένως νὰ ἀλλάγητε τὶ περιεμέ-
 τε λοιπὸν ἀπὸ μένα; Θέλετε νὰ σὰς δώσω
 φάρμακο ἀποτελεσματικόν; δὲν θέλετε γυρ-
 σὰς τοῦς ἄλλους τὶ κάμουν; Γιὰ τὴν τα-
 χυπαλμίαν κ.λ.π. θὰ παίρνετε ἀπὸ τὸ κατόπι
 φάρμακο; 20 σιγάγουν τὴν ἡμέρα, 20 τὸ
 πρωὶ καὶ 20 τὸ βράδυ. Ἐπίσης θὰ πάρετε
 καὶ τὸ δεύτερον ἀπ' τὸ φάρμακον πού σὰς γράφω
 σύμφωνα με τὰς ἐνδείξεις του.

1) Teinture de valériane 20 gr.
2) Comp. Phytine Ciba boîte No 2

Σά μιν. Τὸ ὅτι σὲ μὴ ἀπὴν ἐξέτασιν δὲν
δόθηκαν παράσιτα δὲν νομίζω ὅτι ἦταν ση-
μειοῦ ὅτι δὲν συνέβαινε τίποτε καὶ ἐξακριβώ-
σαστε τὴν αἰτία ποὺ προκαλεῖ αὐτὴν τὴν κα-
τάστασιν. Κατὰ τὴν γνώμην μου ὀφείλεται
αὐτὴ μόνον σὲ ἀμοιβάδας. Ἐφόσον μάλιστα
τοῦτο διαμονῆς σας εἶναι ἡ Ἀ-

λεξάνδρεια. Γι' αυτό εκείνο που πρέπει να κάμετε είναι να προβείτε και σε άλλη εξέταση, έφ' όσον υπάρχουν τα μέσα. Άλλως να καταφύγετε σε γιατρό ο οποίος θα σας κάμει ενέσεις εμετικής, όχι περισσότερες από 10 που μετά δεκαπέντε μέρες θα τις επαναλάβετε. Τώρα δὲ που ο καιρός επιτρέπει καλὸν εἶναι να κάμετε λίγη ἡλιοθεραπεία ἀρχίζοντας ἀπὸ 5 λεπτά μέχρις ὅτου φθάσετε τὴν μισή ὥρα. Τέλος ἀντὶ τῶν φαρμάκων ποὺ γράφετε νὰ πάρετε τὸ Entero-vioforme. Αὐτὰ ποὺ γράφετε δὲν ἐπιτρέπονται, εἶναι ὅλος διόλου ἀντίθετα.

Σ. Ο. Σ. Χαλάνδρι. 'Εφ' ὅσον ἔχ-
 πια ξεκαθαρισθῇ τὸ πρᾶγμα καὶ ἔχει γίνει
 διάγνωση (ἀρθρίτις) δὲν ὑπάρχει νομίζω
 λόγος νὰ ὑποφέρετε τόσο καὶ νὰ σᾶς φαίνε-
 ται ἡ ζωὴ μαρτύριο. Ἀκολούθησε ὅσα
 παρακάτω σᾶς γράφω καὶ ἀσφαλὲς θὰ ἀ-
 νανουφισθῆτε σὲ βαθμὶ πού νὰ νομίζετε ὅτι
 εἰσθε τελειῶς καλά. Θὰ προσπαθήσετε νὰ
 κάμετε ἐνδοφλεβίους ἐνέσεις Atrophyn διὸ
 καὶ τρία κυττῆ. Τis ἡμέρας δὲ πού δὲν θὰ
 κάμετε ἐνέσεις καὶ πόινετε 4—5 καψούλες
 Ἀρεγκὼν (τὸ ὅλον δύο κυττῆ). Ὅλα αὐτὰ
 πρέπει νὰ γίνονιν χωρὶς καμμὴν ἀναβολή.
 Ἐπειὶ τὰ λουτὰ θὰ ὀφελῶσιν πολὺ.

Χ. Ἀγγέλου, Κομοτινή. Ἡ ἐάν ἐθεραπεύητε ἢ ὄχι εἶναι λίγο δύσκολο νὰ τὸ διαπιστώσῃ ἀπὸ τόσο μακριά. Σεῖς θίωσθε θανάτῳ μὲν μικροβιολόγο ἐκείνῳ ποὺ παρουσιάζεται. Μονάχα ἔτσι θὰ ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη σας αὐτὸν. Πάντως ἐφ' ὅσον ὁ ἱατρός σας βεβαίωσε ὅτι ἐπλήθε τελεία θεωροῦνται δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐξακολουθῇτε νὰ ἀνησυχᾶτε. Γιὰ νὰ παύσουν δὲ τελείως τὰ φαινόμενα ποὺ μοῦ γράφετε δὲν ἐλπίζω παρὰ νὰ πάρετε σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν τοῦ φάρμακου ποὺ σὰς γράφω. Ἄν τὸ γιὰ τὸ φάρμακο ποὺ σὰς γράφω. Ἄν τὸ φάρμακο αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ἀποταναθῇτε σὲν ἀντιπρόσωπὸ τοῦ κ. Α. Φράγκου. Γεστοῦν 22 Ἀθῆναι. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ἔχημα δὲν πρέπει καθόλου νὰ ἀποδοθῇ σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἀλλὰ στὴν ἄλλην ποῦ εἶπε ὁ συγγενὴς σας, σὺς γιαντρός.

Τὸ φάρμακο εἶναι:

Aregon, boîte 1

Φυλακισμένον Φ. Συγγροῦ. Γιὰ
Γιὰ τὰ ἀπαλλαγίτε ἀπὸ τὴν οὐλίτιαν, θὰ
κάνετε τὰ ἐξῆς (1ov). Θὰ πάρετε τὸ φάρ-
μακον ποὺ σὰς γράφομαι παρακάτω· μέσα σ'
ἐνα ποτήρι νερὸ θὰ πάρετε μιὰ κουταλιά τοῦ
γλυκοῦ καὶ μ' αὐτὸ θὰ κάνετε πλῆθος τοῦ
στόματος. (2ov) Θάχετε μιὰ ὀδοντόπαστα
(προτιμῶ τὸ Ραντιοντόν), καὶ καθήμενός
ἐστε θὰ καθαρίζετε τὰ δόντια σας ἑστὸ κ' ἂν
ματώνουν καὶ (3ov) δύο φορές τὴν ἡμέρα μὲ
ἐνα βαμβάκι καὶ ἰσθίον θὰ περνάτε τὰ ὄντα
μέσα-ἔξω. Βέβαια τὸ καλλιεῖται ἥτο νὰ γί-
νουν μερικεὶς ἐπιδείξεις με θερμικαὶ κτητῆρα ὡ-
λὰ αὐτὸ εἶναι τόσο δύσκολο, ὥστε δὲν σὰς
τὸ συνιστῶ. Ἀφοῦ καὶ μ' αὐτὰ ποὺ σὰς

γράφω θὰ ὑποχωρήσῃ ἡ κατάστασις. Ὅσο
γιὰ τὸ δεύτερο ἐξακολουθήσατε αὐτὰ πού κά-
μνετε καὶ μετὰ ὑποβάλλεσθε εἰς δευτέραν
ἐγγείρησιν γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇτε. Τὸ φάσμα-
τον πού θὰ πάρετε εἶναι:

Chlorate de potasse 100 gr.

Σ. Ο. Σ. Σ. Ο. Σ. Τὸ πρᾶγμα βέβαια
μπορεῖ νὰ ἐξαλειφθῇ τελειωτικὰ ἀρκεῖ νὰ
συνεχίσετε τὴν θεραπείαν. Μὲ μόνην τὴν δια-
φορὰν ὅτι δὲν πρέπει νὰ βάζετε καθημερι-
νὸς οἰνόπνευμα σὸ πρῶτο σὺν σας ἀλλὰ μόνον
ὅταν ἐνρίξεσθε. Νὰ ἀποφεύγετε δὲ τὸ
«κόντρα». Ἐπίσης θὰ ἀποφεύγετε τὰ ἀλκυ-
ρὰ τὰ καρκινώματα καθὼς καὶ τὰ οἰνοπνευ-
ματώδη ποτά. Ἄν σας εἶναι εὐκόλο κἀνε-
τε καὶ μερικὲς ἐνέσεις. Ἀνδροστήνην μέραν
παρ' ἡμέραν μίαν, τὸ ὅλο δύο κυτία. Κάθε
πρῶτὸ δὲ νηστικὸς θὰ παίγνετε μιὰ κουταλιά
τοῦ γλυκοῦ μαγιά τῆς μύτρης. Τέλος προ-
σπάηστε νὰ εἰσθε κατακτικὸς στὶς κενώσεις
σας.

Τσοτυλιώτην. Τσοτύλι. Ανοτι-
χώς ἡ νεότης ἔχει καὶ τὰ ἀναπόφευκτά της
—δεν μπορεί νὰ εἰσθε νῶς καὶ νὰ μὴν ἔχε-
τε κατὶ ποὺ νὰ ἀποδεικνύη, μαζὶ με τ' ἄλλα
τὰ νειάτα. "Ολοι οἱ νέοι πέρασαν ἀπὸ
τὸ στάδιο στοῦ ποτοῦ τώρα σὰς θρίσσοι
κ' ὅμως δὲν ἀνησυχίσαν ἐστὶ ἄλλα εἶχαν ὑ-
πομονήν. Ἐγ' ὅσον ὅμως τόσο ἀνησυχεῖτε
κάμετε αὐτὰ ποὺ σὰς γράφω καὶ θὰ ἠουχά-
σετε: Θὰ ἀποφενεῖτε τὰ ἄλμυρα, τὰ καρυ-
κειμήτια, τὰ οἰνοπνευματώδη, τὸ συχνὸ ξυ-
ρισμὰ καὶ μάλιστα τὸ κόντρα. Μετὰ τὸ ξυ-
ρισμὰ θὰ βάλετε στὸ πρόσωπό σας λίγο οἰ-
νόπνευμα καθαρό. Τὸ πρῶν νηοτικὸς θὰ
παίρνετε ἕνα κουτάλακι τοῦ γλυκοῦ μαργι-
τῆς μπύρας καὶ τέλος ἂν σὰς εἶναι εὐκόλο
θὰ κάμετε μερικὰς ἐνέσεις Ἀνδροστήνης.
Ἄν δὲν μπορεῖτε ἐνέσεις τότε παίρνετε Ἀν-
δροστήνη σὲ κομπιρέ, τὸ ὅλον κιντὰ δύο.

Δυστυχῆ T. Ζητᾶτε νὰ εἶδω δώσω ἓνα

ΚΩΣΤΑΣ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
Χειρουργός Όδοντίατρος
Διπλ. Έθν. Πανεπιστημίου
ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ 5 γ'
Λέχεια 9-1 π.μ. 3-7 μ.μ.

TO ΚΡΑΓΙΟΝ
Δέα
 ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ
ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

KAYSER
MIR-O-KLEER

♦ Ἡ κάλτσα αὐτὴ δὲν ἀπαιτεῖ μεγάλη ἐξέταση·
σὰς ἀρκεῖ νὰ ξέρετε ὅτι εἶναι Kayser· αὐτὸ σὰς
λέει ὅτι εἶναι τέλεια καὶ ἐξαιρετικὰ διαφανής.

Made in U. S. A. - New York

KAYSER

EPMOY 30

ΑΓΟΡΑΖΩ γραμματόσημα τοῦ
ἐναντι εἶδους μό-
νον. Τὰ προτιμῶ ἐπὶ τῶν φακέλλων.
Εἴμαι ἐρασιτέχνης καὶ δίνω
τὰς καλλιτέρας τιμὰς.

Γράψατε: Δ. ΜΑΡΙΟ

Γραμματοθυρίδα 148, Ἀθήνας.

Εμμενέει όη
ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ
τεί δερμαύονται...

...Μιά γιά πάντα
μόνον δι'όλίγων
ενέσεων του Τσιτρού

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΟΣ 18
τηλέφ. 23.434

ATELIER
RIS
ΤΗΛΕΦ. 21.000

..Μιά για πάντα
μόνον δι' ὀλίγων
ἐνέδρων τοῦ Ἰσινοῦ
Ἀλεξ. Κόμη
Ἀκαδημίας τοῦ
τηλέφ. 28122

Vaccin de Staphylocoque
fermenté du:
Dr. ALEX. KOMIS

φάρμακο για να ψηλώσετε να δυναμώσουν τα χέρια σας και να γίνετε πιο ευρύστερνος. Το πρώτο είναι δυστυχώς απολύτως αδύνατο γιατί δεν έχει ακόμη εφευρεθεί κανένα φάρμακο για αυτή την δουλειά. Αν υπήρχε ασφαλώς δεν θα βλέπατε σήμερα τους ανθρώπους, θάταν όλοι ψηλοί και θα χαμε και γίγαντας! Όσο για τα άλλα χρειάζεται απλούστατα σουηδική γυμναστική. Αργότερα μεταχειρίζεστε και τη γνωστή σουστα που δυναμώνει τους μύς. Το αποτέλεσμα βέβαια δεν θα είναι μέσα σε 24, ούτε σε 48 ώρες. Το πράγμα θέλει υπομονή και επιμονή.

Πρωτοδ. Πύργου.— 'Απ' όσα μου γράφετε δεν μένει καμιά αμφιβολία ότι πρόκειται περί φυματιώσεως καλοηθεστάτης μορφής. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει και να παραμελήσετε την θεραπείαν σας γιατί εύκολα αλλάζει μορφή και τότε γίνονται δυσκολότερα τα πράγματα. Θ' ακολουθήσετε την έξης τακτική. Θα κοιμάσθε νωρίς το βράδυ και τουλάχιστον 9 ώρες. Το μεσημέρι όπωςδήποτε ανάπαυση δυο τουλάχιστον ωρών. Για την τροφή δεν υπάρχει περιορισμός. Μπορείτε να τρώτε ό,τι θέλετε αρκεί ναχετε υπ' όψιν σας ότι απαραίτητως μια φορά την ημέρα πρέπει να τρώτε κρέας.

Φρούτα όσα θέλετε τον χειμώνα δέ να τρώτε ξηρούς καρπούς και να πίνετε λίγο μπουρουνέλαιο, τώρα δέ το καλοκαίρι να πάρετε Φυτίνη σε κουμπιέ. Θα παίρνετε τουλάχιστον δύο κυτία τον μήνα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

χειρουργός οδοντίατρος
Επιμελητής Πολυκλινικής
Αθηνών
Δέχεται

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65 - 3 - 8.
ΤΗΛ. 31463

Ο γάμος σήμερα είναι δύσκολος

2. πράγματα χρειάζονται σήμερα σε μια νέα. Η χρημάτα ή ωμορφιά. Δεν είχα χρήματα και ούτε ήμουν καλλονή. Όμως σήμερα είμαι πανδρευμένη. Αυτό το χρωστάω στην καθημερινή περιποίηση του δέρματός μου με Ροδαλίνη χιόνα που μου έδωκε ένα δέρμα έλκυστικό, εκείνο ακριβώς που έκαμε τον άνδρα μου να μ' αγαπήσει.

Σας συνιστώ να χρησιμοποιείτε πάντοτε την κρέμα Ροδαλίνη χιόνα τροφήν του δέρματος, δοκιμασμένης αξίας, αποφεύγοντες την χρησιμοποίησιν καλλυντικών αμφιβόλων αποτελεσματικότητος.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΕΝΑ ΦΟΡΕΜΑ ΕΝΤΕΛΩΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΑΙ ΜΟΔΕΡΝΟ;

ΒΑΨΑΤΕ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕ ΤΑΣ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΥΣ.

ΒΑΦΑΣ - VAUBRY - (ΒΩΜΠΡΥ)

ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΧΗΜΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΕ ΕΥΚΟΛΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΝ

εις γλυκύ και ανεξίτηλον τόνον και έξοικονομείτε χρήμα και χρόνον ικανοποιώντας συγχρόνως και το πλέον ιδιότροπον γούστο σας.

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ, ΧΡΗΣΙΣ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΗ.

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

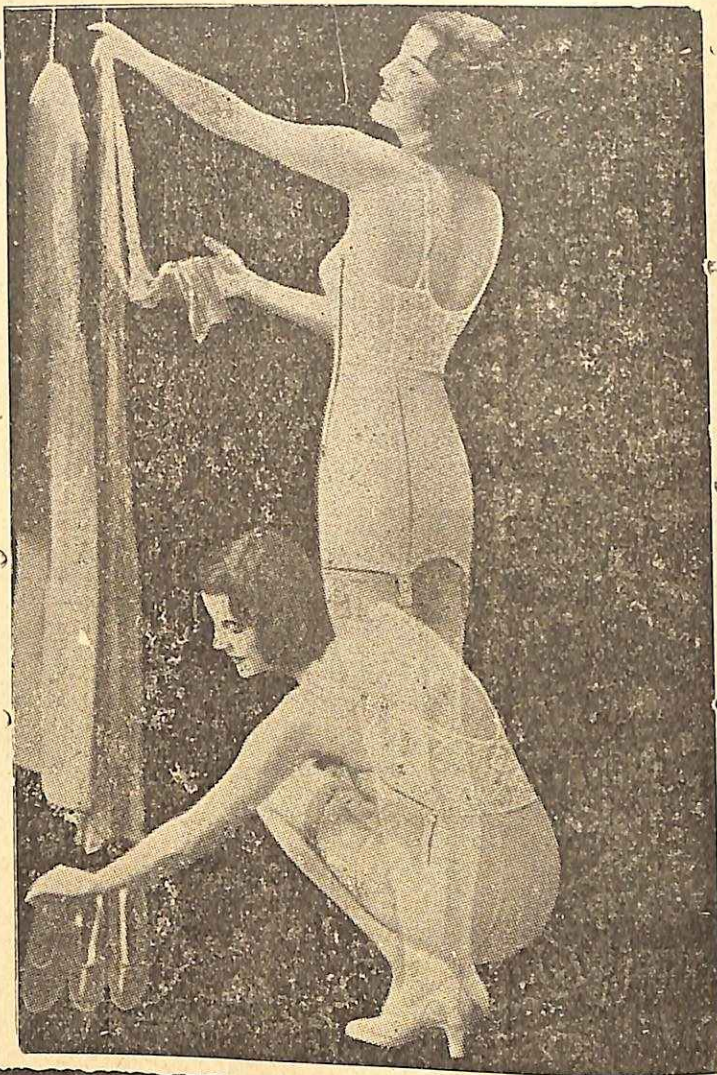
ΕΛΑΦΡΟΙ ΣΑΝ ΠΟΥΠΟΥΛΟ. - ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΝ
ΣΑΝ ΓΑΝΤΙ. - ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΔΙΟΡΑΤΑ ΚΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ ΕΙΝΕ ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝ-
ΤΕΛΑ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΖΩΝΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗ-
ΜΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΚΑΙ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΟΙΚΟΥ
BARRERE ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΔΙΑ ΠΤΩΣΙΝ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΝΕΦΡΩΝ, ΕΥΤΟΚΙΑΝ, ΚΑΠ. ΕΙΔΙ-
ΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΑΡΤΙΟΝ
ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙΝ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΘΕΡΙΝΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΕΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΝ ΤΟΥ

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΥ ΚΤΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ Κας

ΙΣΜΗΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

Γίνονται δεκτά ἄρρενα μέχρι 10 ἐτῶν καὶ θήλεα μέχρι 15 ἐτῶν.

ΗΜΕΡΗΣΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ:

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΓΕΡΣΙΝ: Ντούς, ἐλεύθεραι παιδιαὶ εἰς τὰ πεῦκα, μάθημα γλώσσης ἐν ὑπαίθρῳ, λουτρόν - κολύμβημα ἐντὸς εἰδικῆς piscine, γαλλικῆς καὶ γερμανικῆς ἡλιοθεραπείας.
ΑΠΟΓΕΥΜΑ: Deck tennis βόλλεῦ μπόλ, φούτ μπόλ, croquet, patinage, περίπατοι.
ΑΠΛΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ: Μετάξαις εἰς τὸ Φάληρον, θαλάσσια λουτρά, κολύμβημα.
ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ: Ἡμεοσία ἐκδρομὴ εἰς Βουλιαγμένην, θαλάσσια λουτρά, ἡλιοθεραπεία.
ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ἰδιαιτέρον φροντιστήριον διὰ τοὺς καθυστερημένους μαθητὰς ἢ μαθητρίδας.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 27-813